HET LEVEN van een Loser

TOTAAL GESLOOPT

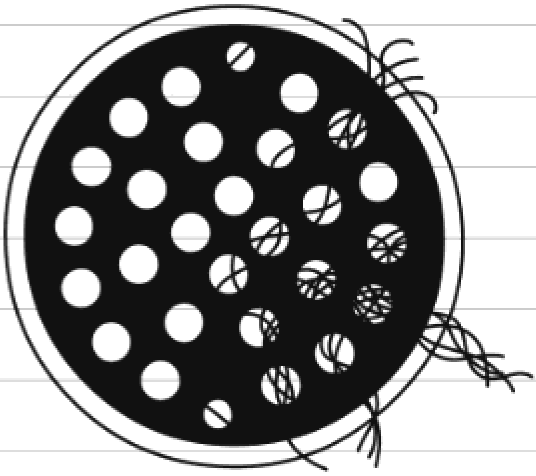

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)
Vette pech! (deel 2)
Bekijk het maar! (deel 3)
Een hondenleven (deel 4)
Niet te doen! (deel 5)
Geen paniek! (deel 6)
Zwaar de klos! (deel 7)
Gedumpt (deel 8)
Flutvakantie (deel 9)
ff offline (deel 10)
Drie keer niks (deel 11)
Wegwezen (deel 12)
Vet koel (deel 13)
Totaal gesloopt (deel 14)

Meer Loser-boeken:

Jouw leven als Loser
Niet te filmen!
Achter de schermen
Het leven van een allerbeste vriend

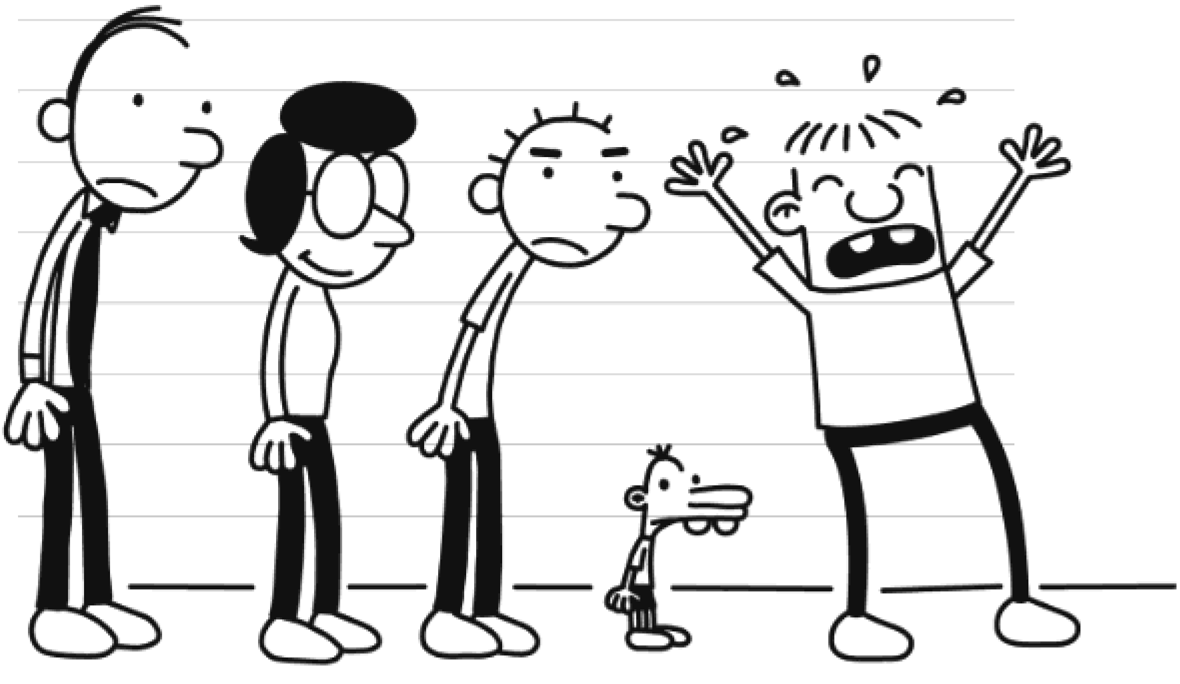

HET LEVEN van een Loser

TOTAAL GESLOOPT

door Jeff Kinney

De Fontein Jeugd

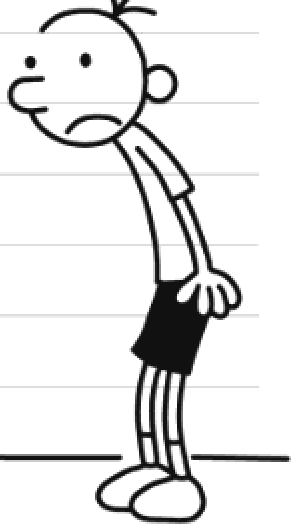

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid – Wrecking Ball*
Verschenen bij Amulet Books, een imprint van ABRAMS, New York

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2019 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

Voor deze uitgave:
© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney – Wimpy Kid Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4800 2 (e-book 978 90 261 48019)
NUR 283, 284

VOOR SCOOTER

MAART

Zondag

Ik heb ergens gelezen dat koningen en farao's in de oudheid met al hun bezittingen begraven werden. In die tijd kon je je spullen blijkbaar MEENEMEN naar het hiernamaals.

Nou, als ze mij met al MIJN rotzooi begraven, kan ik daar later wel eens spijt van krijgen.

Mam wil dat ik een voorjaarsschoonmaak hou en dingen weggooi die ik niet NODIG heb. Nou, dat leek een goed idee, tot ik doorkreeg hoeveel spullen ik eigenlijk HEB.

Ik was de hele ochtend bezig met mijn kast en het is gewoon achterlijk, zo veel als ik daarin had gepropt. En ook niet NETJES of zo. Ik kieper al dingen in mijn kast vanaf het moment dat we hier zijn komen wonen.

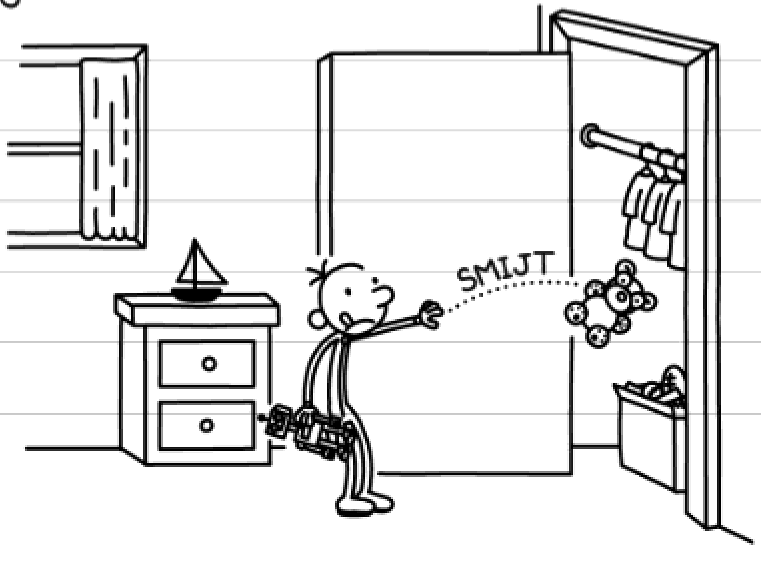

Het leek wel alsof ik mijn hele JEUGD opnieuw beleefde toen ik die kast uitspitte. En hoe verder ik kwam, hoe verder ik terugging in de TIJD.

De rotzooi die vooraan lag had ik het afgelopen jaar in de kast gesmeten: huiswerk en stripboeken. Maar toen ik die spullen had weggehaald, kwamen er allerlei dingen tevoorschijn die ik VERGETEN was.

Ik vond een modelraket die ik voor mijn tiende verjaardag had gekregen en een oud Halloweenkostuum. En er lag nog een hoop ander spul waarvan ik niet meer wist dat ik het had.

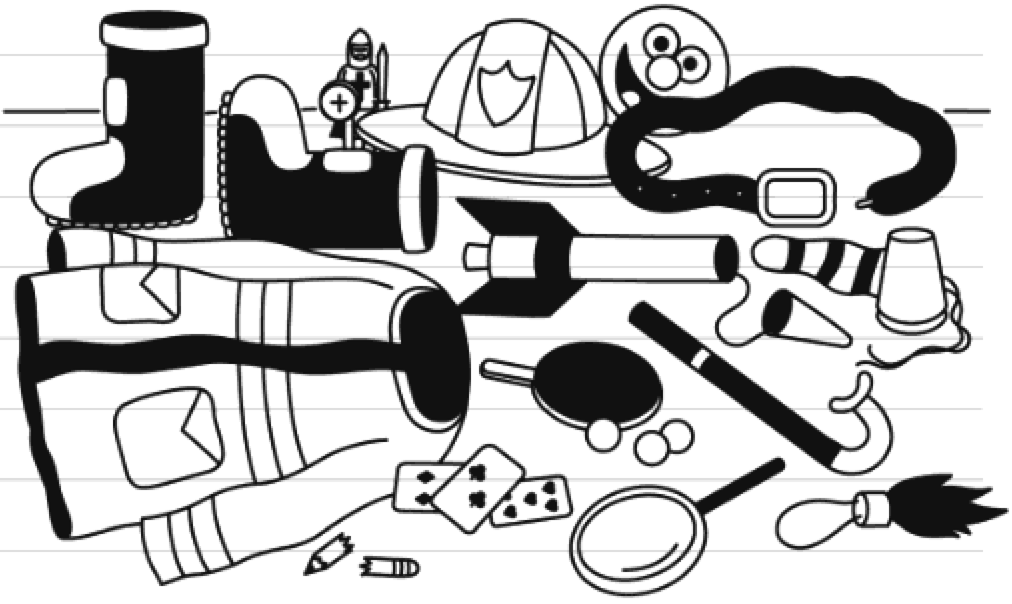

Toen ik nog VERDER zocht, vond ik iets terug wat ik al JAREN kwijt was. Een map vol stickers die ik in groep 5 bij elkaar had gespaard.

Ik was vroeger STAPELGEK op stickers, vooral de kras-en-ruik-stickers. Ik verzamelde alle LEKKERE geuren, bubbelgum en suikerspin en dat soort dingen, maar alle superGORE luchtjes had ik ook.

Dus als een kind uit mijn straat wilde weten hoe giraffenpoep rook, of bedorven gehakt, dan kwam-ie naar MIJ.

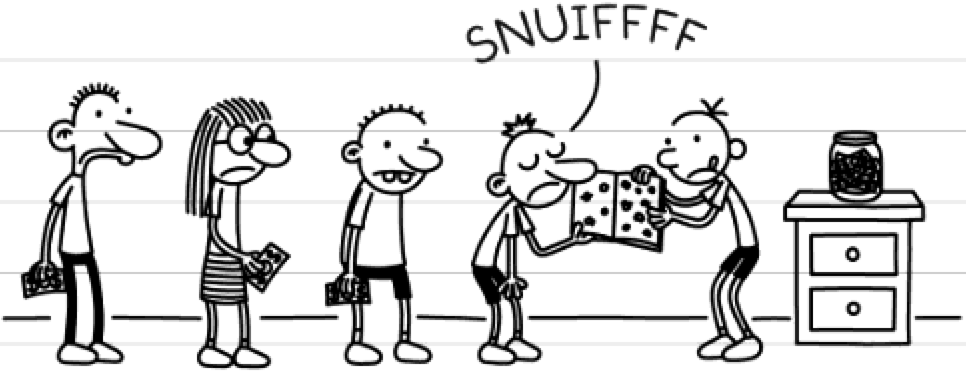

Ooit ga ik mijn autobiografie schrijven, en daar komen dan ook van die kras-en-ruik-stickers in om alle verschillende momenten in mijn leven te markeren.

Nog dieper in mijn kast vond ik dingen van de KLEUTERSCHOOL, zoals een vis die ik had gemaakt door mijn hand op karton om te trekken.

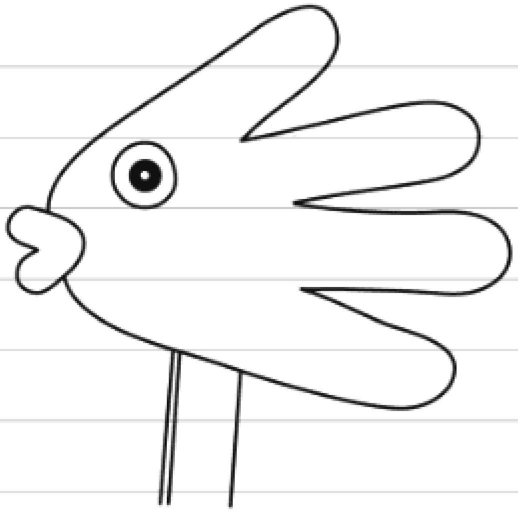

Vroeger was ik DOL op knutselen. En als iemand me daarmee probeerde te pesten, kreeg hij een wolk glitter in zijn gezicht.

Ik vond ook een cadeau voor mam in mijn kast dat ik op de kleuterschool had gemaakt, maar nooit aan haar had gegeven. Het was een papieren bloem op een ijsstokje met mijn foto erop geplakt.

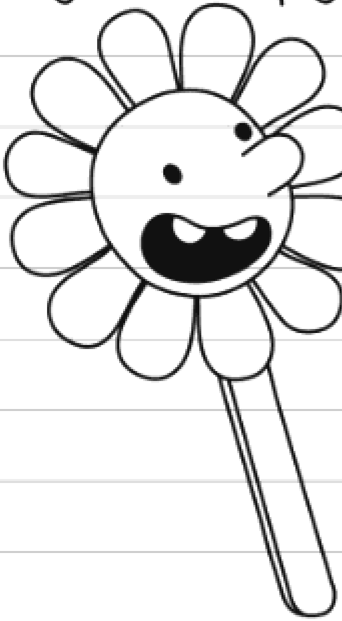

Ik had dat ding in een bloempotje met aarde gezet. Maar toen ik die dag thuiskwam, struikelde ik bij de voordeur en daarom heb ik hem nooit aan haar gegeven.

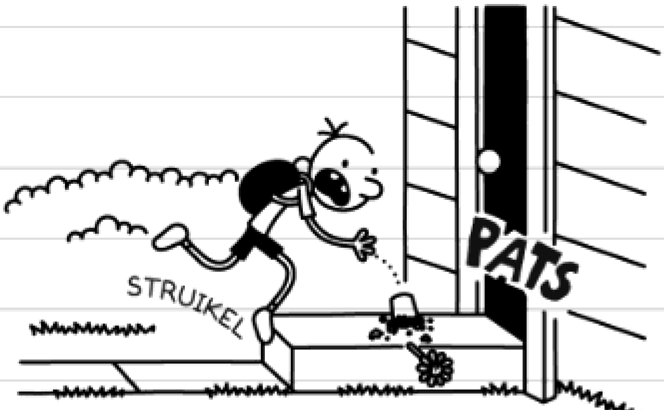

Ik was BLIJ toen mijn kast eindelijk leeg was, maar eerlijk gezegd was ik ook een beetje TELEURGESTELD.

Toen ik klein was, las ik een keer een boek over een paar kinderen die door hun kast heen naar een heel andere WERELD konden gaan, en ik vroeg me altijd af of dat bij MIJN kast misschien ook zou kunnen.

Maar de bewoners aan de andere kant van de kast zijn vast niet zo blij met me, omdat ik jarenlang al mijn troep naar binnen heb gesmeten.

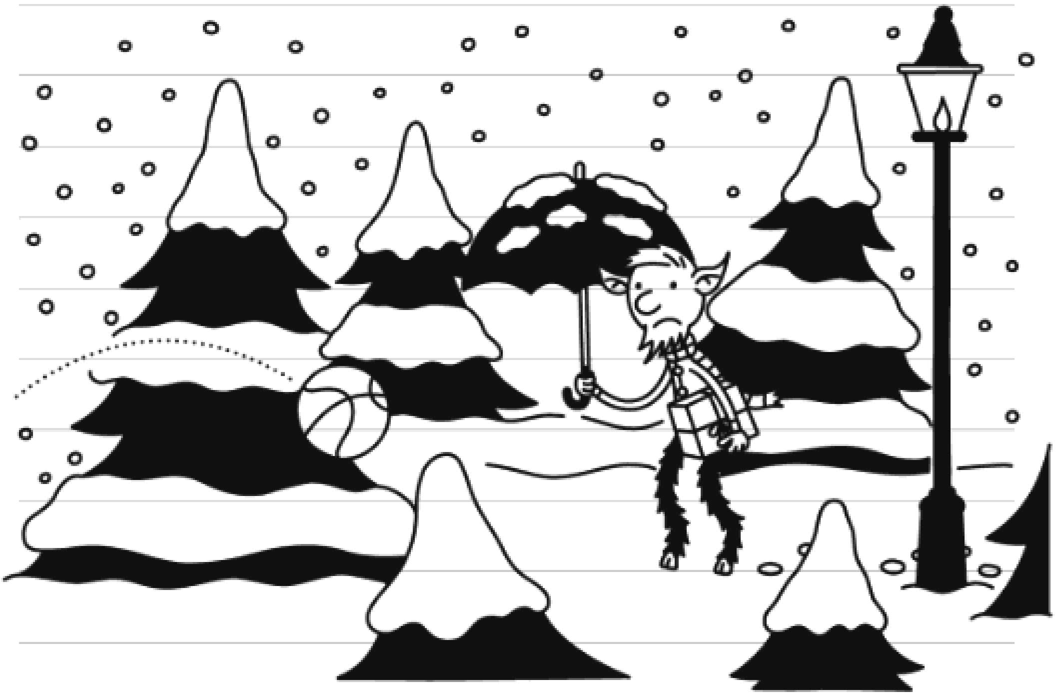

Toen ik mam vandaag vertelde dat ik mijn kast helemaal had leeggehaald, zei ze dat ik alles in drie stapels moest verdelen: een stapel om te houden, een om weg te geven en een om weg te gooien. Maar ik vond dat ik er net zo goed GELD aan kon verdienen als ik toch al mijn rommel weg moest doen. Dus ik besloot een ROMMELMARKT te houden.

Mam vond het een GEWELDIG idee. Ze gaf me een tijdschrift met allemaal tips om het GOED aan te pakken.

Maar alle ideeën in dat tijdschrift waren even afgezaagd en ouderwets. Er stond bijvoorbeeld in hoe je een poster kon maken om mensen naar je rommelmarkt te lokken, en alle voorbeelden waren ontzettend SAAI.

Als ik wilde dat er mensen naar mijn rommelmarkt kwamen, moest ik iets OPVALLENDERS doen. Dus ik draaide een poster in elkaar die zeker weten zou werken.

BRIEFJE VAN €100

OP DE STOEP GEVONDEN

KOM JE BEZIT TERUGHALEN

OP **LAARDERWEG 12**

Ik maakte een paar kopieën van mijn poster en wilde ze in de buurt gaan ophangen, maar mam hield me tegen voor ik de deur uit was.

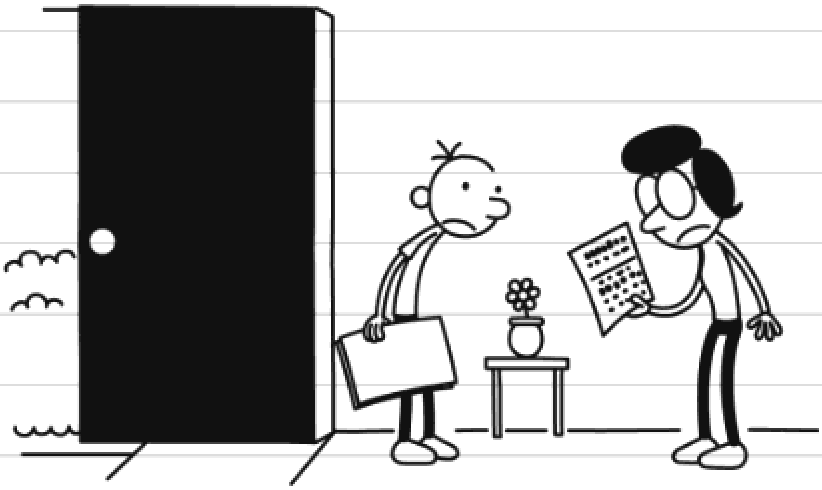

Van mam moest ik posters maken die meer op die uit het tijdschrift leken, en toen ik daarmee klaar was, plakte ik ze op een stuk of wat lantaarnpalen in onze straat. Toen sleepte ik de spullen uit mijn slaapkamer naar beneden en stalde alles uit op een stel klaptafels.

Elke tafel had zijn eigen categorie, 'kleren' en 'boeken' en dat soort dingen. Maar sommige dingen hoorden niet echt ergens bij, dus daar moest ik creatief mee omgaan.

Ik had een boel cadeaus van mijn grootouders en oudere familieleden die ik zelfs nooit had AAN-GERAAKT, dus die zette ik samen op één tafel.

Ik had ook een stel verjaardagskaarten die er nog best goed uitzagen. Dus ik deed een plakkertje over mijn naam en stalde ze uit op hun eigen tafel.

Ik zette al mijn kapotte speelgoed op een ANDERE tafel en hoopte dat er kleine kinderen zouden komen die nog niet konden LEZEN.

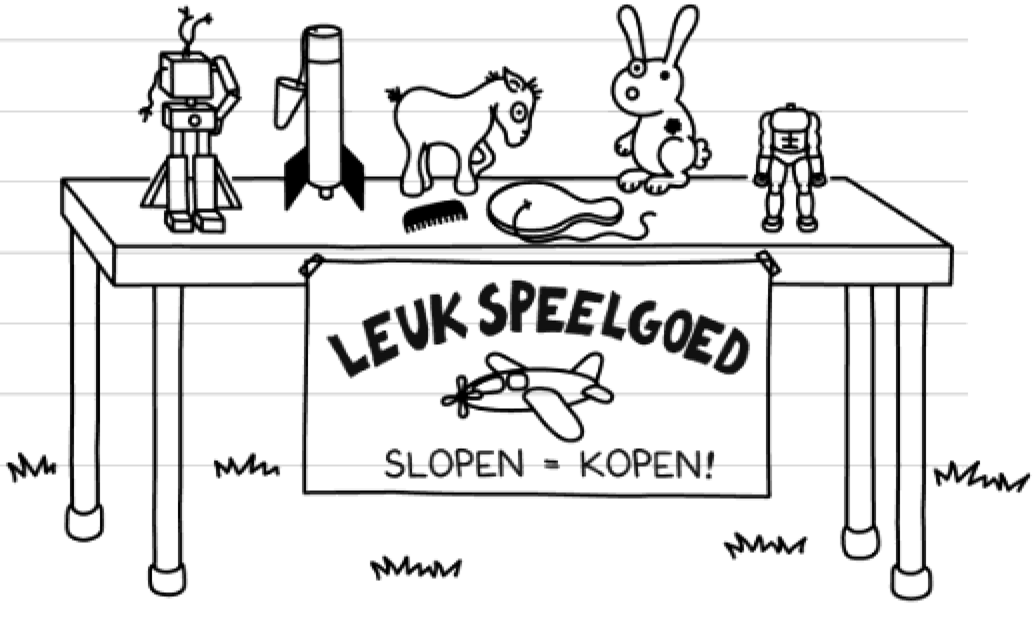

Ik propte alle losse rommeltjes, zoals knikkers en potloodstompjes, in een stel sokken en spijkerde die aan een tafel vast.

Ik maakte ook een tafel voor mensen met te veel geld.

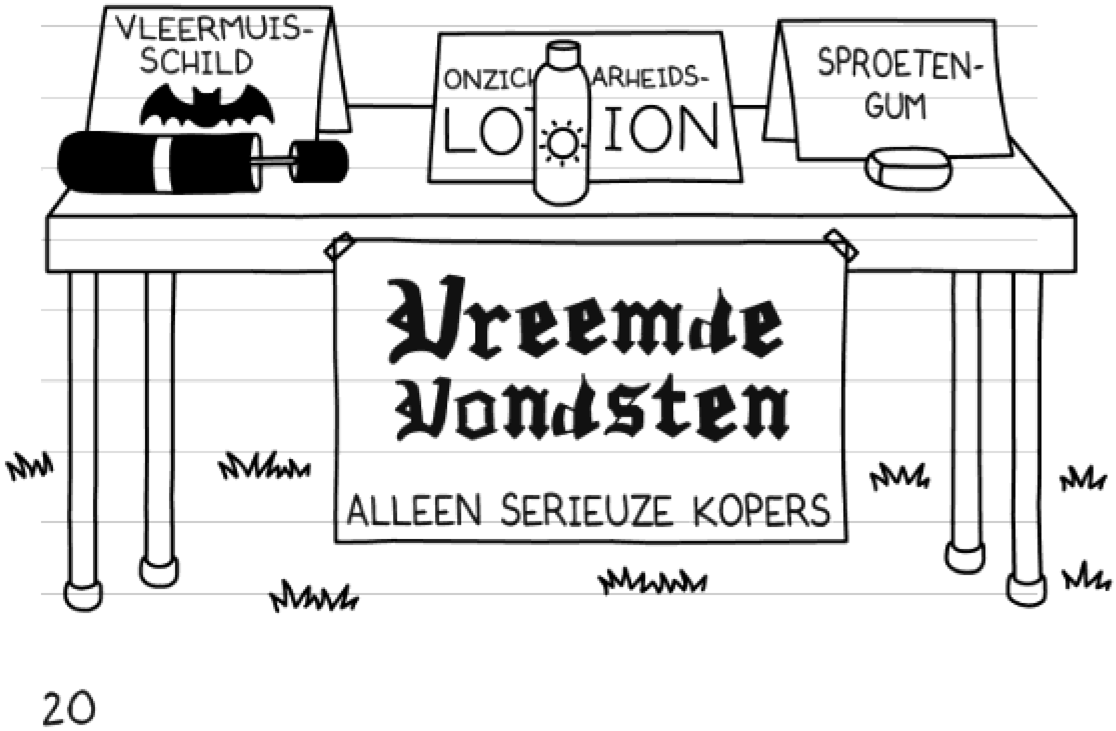

Ik zette al mijn oude knutselwerkjes op hun eigen tafel, voor kinderen die een cadeautje voor hun ouders moesten hebben maar er geen TIJD in wilden steken.

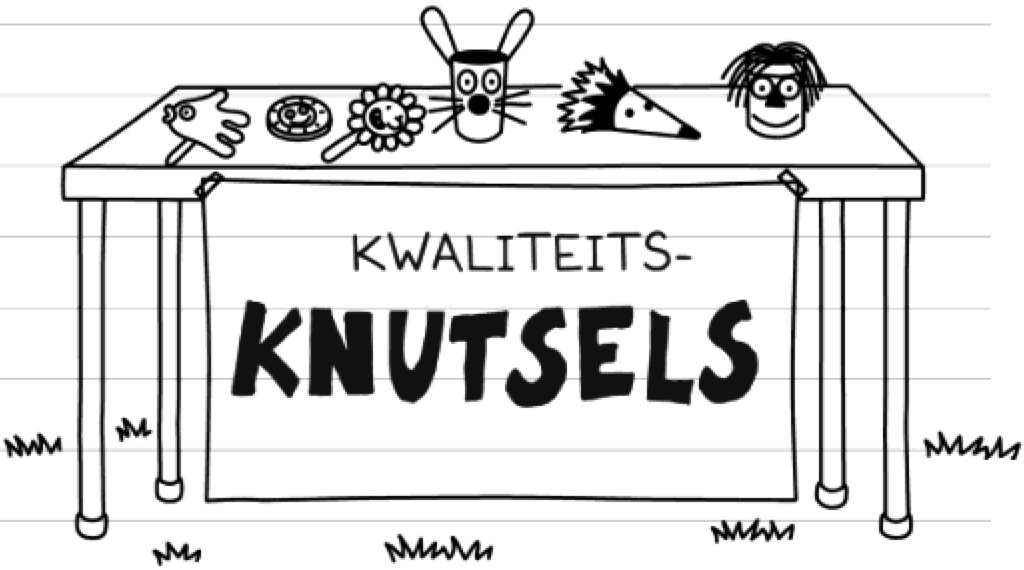

Toen ik bijna klaar was, kwam mam naar buiten om mijn rommelmarkt te bekijken en ze leek best onder de INDRUK. Maar ze zei wel dat ik mijn knutselwerkjes moest bewaren, omdat die dingen heel SPECIAAL waren.

Ik zei dat mam natuurlijk altijd iets kon KOPEN als ze het wilde hebben. Dus ze bood drie euro voor die papieren bloem die ik op de kleuterschool voor haar gemaakt had.

Mam wilde hem blijkbaar graag hebben, en ik zag dat hij haar meer dan drie euro waard was. Dus ik zei dat ze hem voor TIEN euro kon krijgen.

Maar dat ging haar blijkbaar te ver, want ze ging weer naar binnen zonder IETS gekocht te hebben.

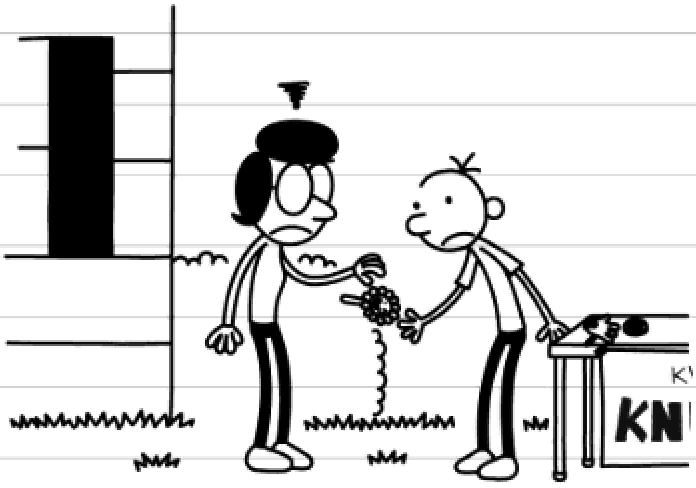

Terwijl ik op klanten stond te wachten begon ik ZENUWACHTIG te worden. Al mijn spullen lagen voor het grijpen en ik kon niet voorkomen dat iemand ze zou STELEN.

Dus ik belde mijn beste vriend Theo Thorbecke en vroeg of hij wilde komen om mijn diefstalpreventie-agent te zijn.

Maar Theo zei dat hij die middag iets met zijn vader ging doen en dat hij me niet kon helpen met de rommelmarkt.

Ik zei dat ik hem tot diefstalpreventie-MANAGER zou promoveren en dat hij een INSIGNE zou krijgen. Dat werkte gelukkig.

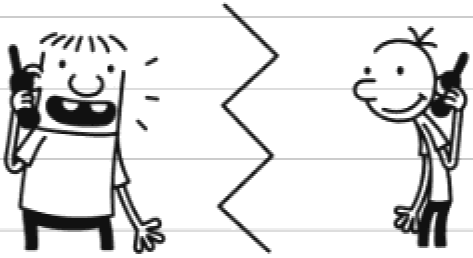

Eenmaal bij mij thuis had Theo het alleen maar over dat INSIGNE. Ik kon niks anders vinden dan mijn oude brandweerpak, maar blijkbaar voelde hij zich daarin echt belangrijk.

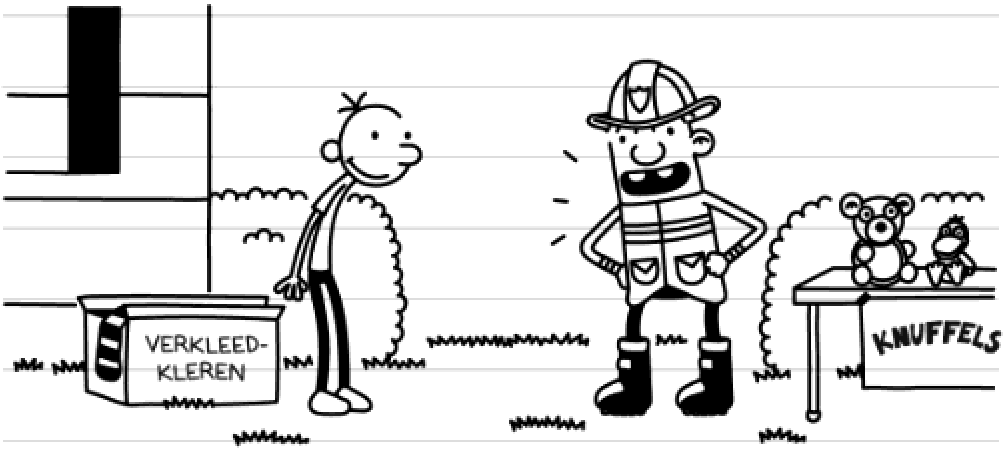

Theo vroeg wat hij moest DOEN als diefstal-preventie-manager, en ik zei dat hij vooral moest rondlopen en met zijn vingers moest knakken, zodat mensen zich niks in hun hoofd zouden halen.

Maar Theo luisterde niet naar mijn instructies, want hij werd afgeleid door een tafel met een stuk of wat verjaardagscadeaus die hij me in de loop der jaren had gegeven.

Ik weet bijna zeker dat Theo's MOEDER mijn cadeaus uitzoekt, want het zijn altijd dingen waar je iets van kunt LEREN. En ze zijn allemaal nog als nieuw, want ik heb er zelfs nog nooit eentje OPENgemaakt.

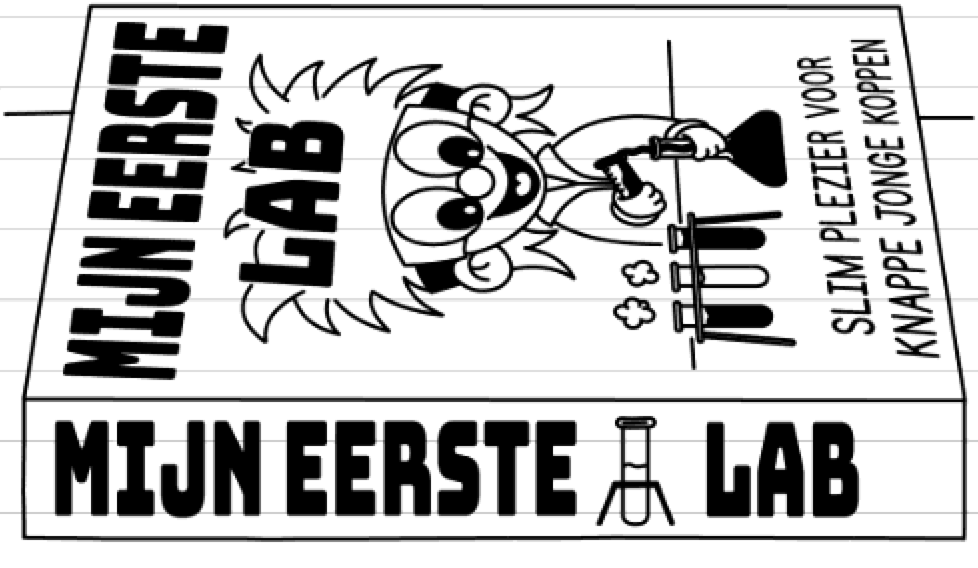

Ik weet niet wat Theo kwader maakte, de naam van de tafel of het feit dat ik zijn spullen VERKOCHT.

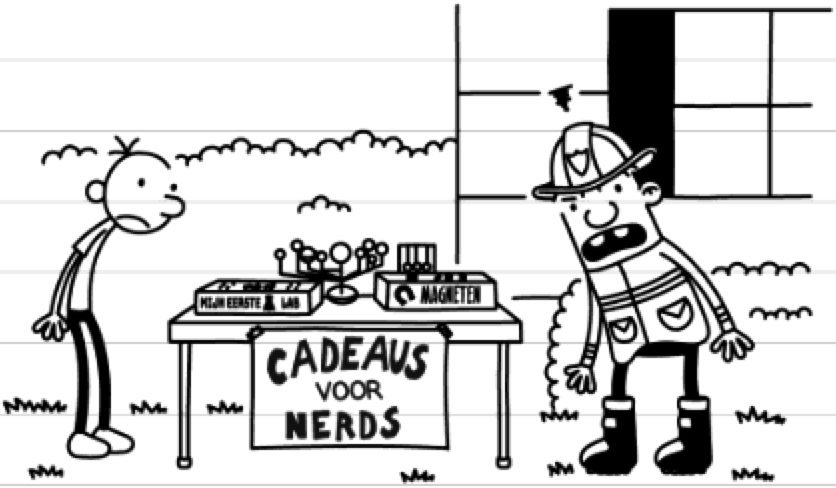

Theo zei dat ik die dingen niet kon verkopen, omdat het CADEAUS waren. Ik zei dat ze van MIJ waren en dat ik ermee mocht doen wat ik WILDE. En toen trokken we om het hardst aan de doos met magneten.

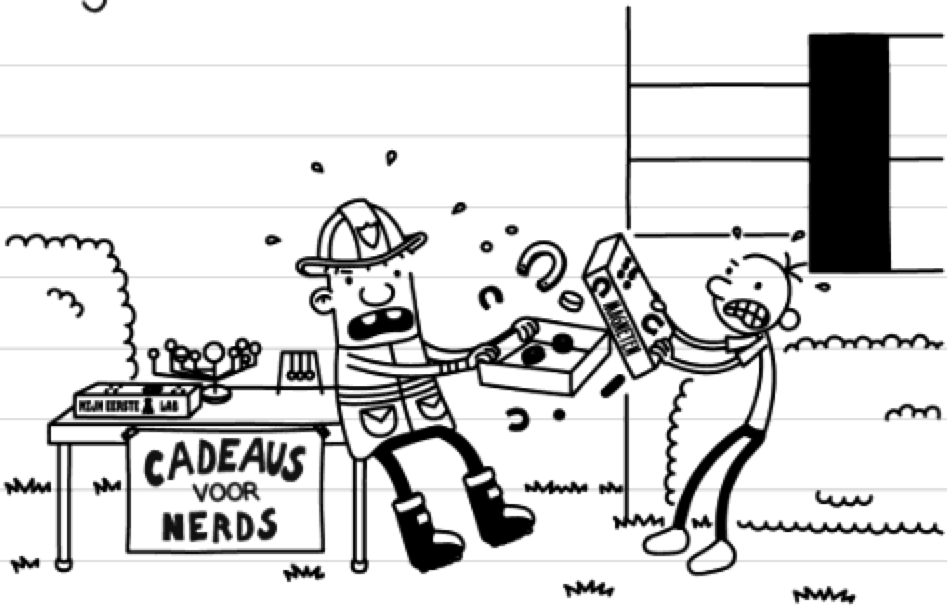

Toen kwamen de eerste klanten aan. Ik zei tegen Theo dat we hier LATER nog ruzie over konden maken, maar dat we ons nu PROFESSIONEEL moesten gedragen.

Het waren er eerst nog niet zo veel, maar na een poosje kwamen er steeds MEER mensen. En toen ze mijn spullen gingen bekijken, schoot ik in de verkoopstand.

Een vrouw had interesse in een munt die ik van mijn oom had gekregen, maar ze klaagde erover dat hij een DEUK had. Dus ik dacht snel na en zei dat die munt gedeukt was omdat hij in de Tweede Wereldoorlog een KOGEL had tegengehouden.

Maar ze leek me niet te geloven, waarschijnlijk omdat het een munt van vorig jaar was.

Ik probeerde een hele tijd om die deal te sluiten, en ik werd bang dat er achter mijn rug dingen gestolen werden. Helaas had ik helemaal niets aan mijn diefstalpreventie-manager, want die was druk met de magneten aan het spelen.

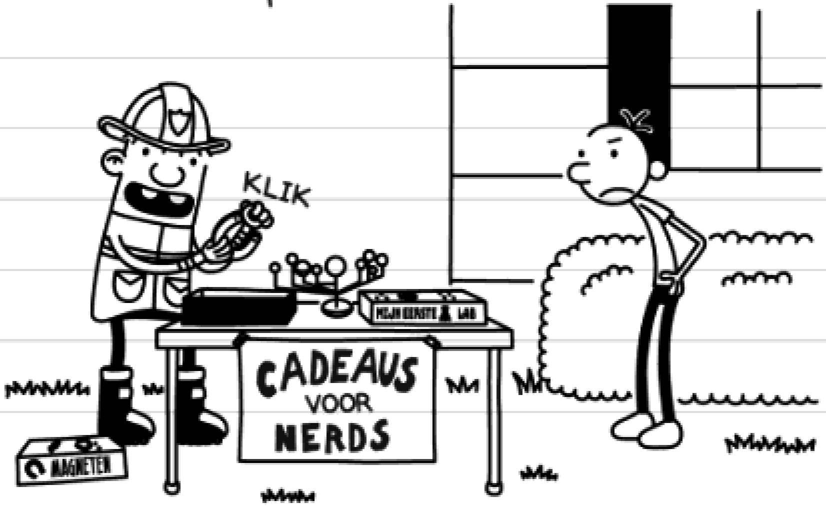

Ik zei tegen Theo dat ik hem zou ONTSLAAN als hij zijn WERK niet deed. Maar Theo zei dat het toch geen echte baan was, omdat hij er niet voor BETAALD werd.

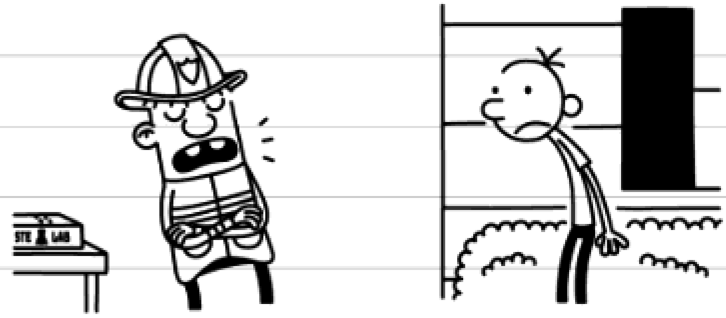

Ik legde uit dat ik nog niks VERKOCHT had en dat ik dus ook geen GELD had om hem te betalen. Dus toen hij zei dat hij dan WEGGING, zei ik dat hij bij wijze van loon iets van de tafels mocht uitkiezen.

Theo leek dat een heel goed idee te vinden, en ik dacht dat hij ZEKER WETEN voor die magneten zou kiezen. Maar ging hij rechtstreeks naar de tafel met vreemde vondsten.

Ik legde uit dat die dingen ALLEEN voor BETALENDE klanten waren. Waarom nam hij niet iets van de tafel met Leuke Speeltjes? Maar Theo GAF NIET TOE.

Uiteindelijk koos hij voor het vleermuisschild. En daar kon ik mee leven, want eigenlijk was dat gewoon een kapotte paraplu. Maar nu maakte Theo zich zo druk om VLEERMUIZEN dat hij zich niet op zijn werk kon concentreren.

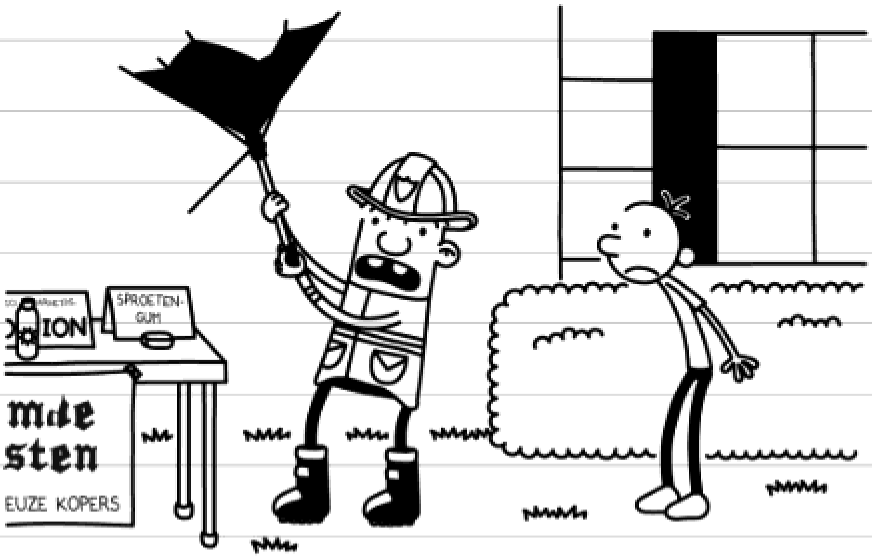

Terwijl Theo met zijn stomme paraplu speelde, dacht ik dat ik een gast een poppetje van de tafel voor verzamelaars zag pakken en in zijn zak zag steken. Dus ik rende ernaartoe.

Maar die vent had alleen een paar gebruikte zakdoekjes en zijn autosleutels in zijn zakken.

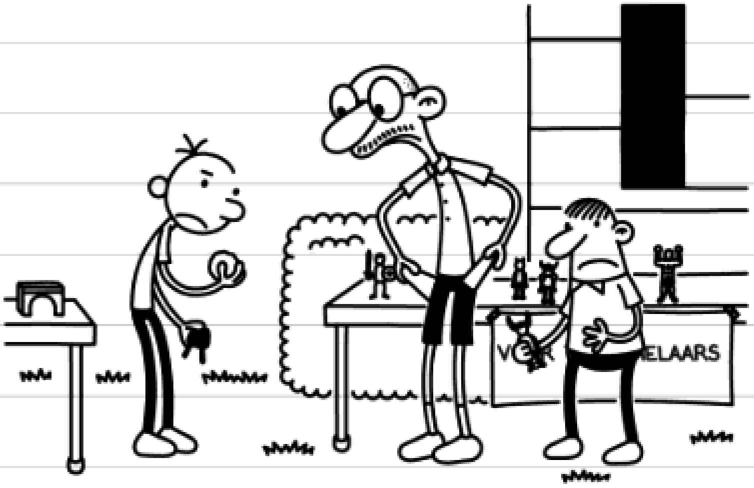

Toch was ik blij dat ik goed bleef OPLETTEN, want daardoor kon ik een grote RAMP voorkomen. Er stopte een auto naast de stoep en een kerel uit de Kolkstraat begon mijn spullen in de achterbak te gooien.

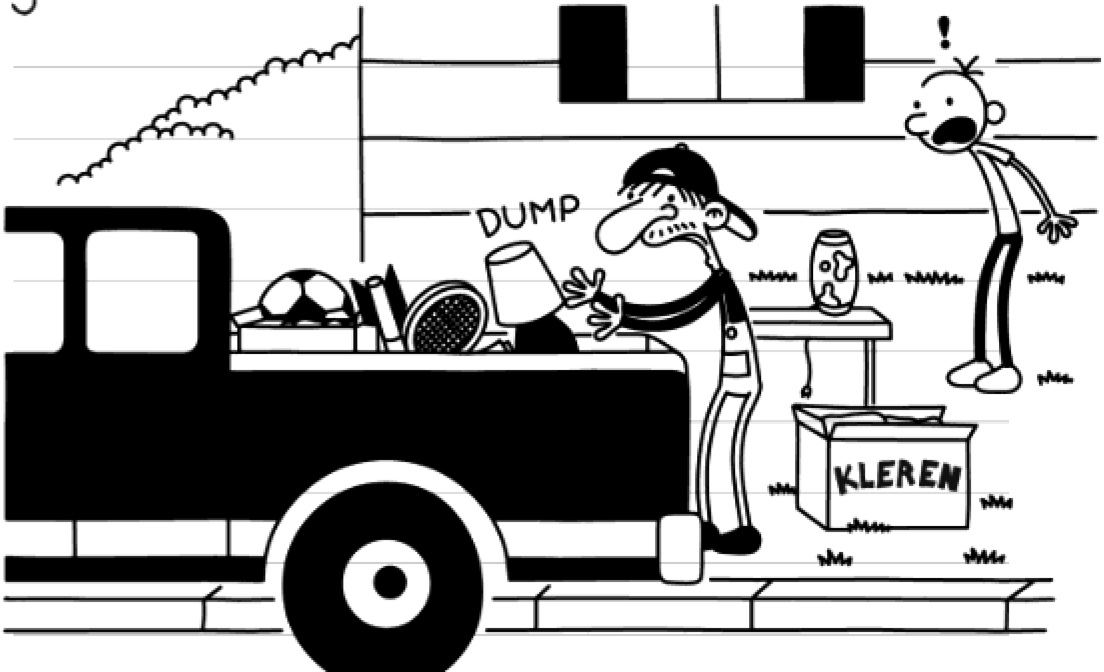

Ik vroeg hem wat hij DEED, en hij zei dat het morgen vuilophaaldag was, dus hij dacht dat hij de spullen aan de straat gratis mee mocht nemen.

Maar ik had geen tijd om die vent uit te leggen wat een rommelmarkt was, want ik had plotseling een nog GROTER probleem.

Het begon te regenen, en iedereen ging terug naar zijn auto.

Ik was bang dat ik nooit meer zo veel mensen naar mijn rommelmarkt zou krijgen, en ik wilde na alle moeite die ik gedaan had toch wel IETS verkopen. Dus ik liep langs de tafeltjes en verlaagde alle prijzen.

Toen begon het ECHT te regenen, en ik wist dat ik iets RADICAALS moest doen.

Ik gooide een berg spullen bij elkaar in een paar DOZEN en gaf nog MEER korting. Maar het was al te laat.

Mijn spullen moesten naar binnen voor ze compleet VERPEST waren. Dus ik vroeg of Theo zijn paraplu boven mijn kostbaarste dingen wilde houden, terwijl ik de rest snel naar de garage bracht.

Maar ik had helemaal niks aan Theo.

Hij zei dat zijn dienst erop zat en dat het tijd was om naar huis te gaan.

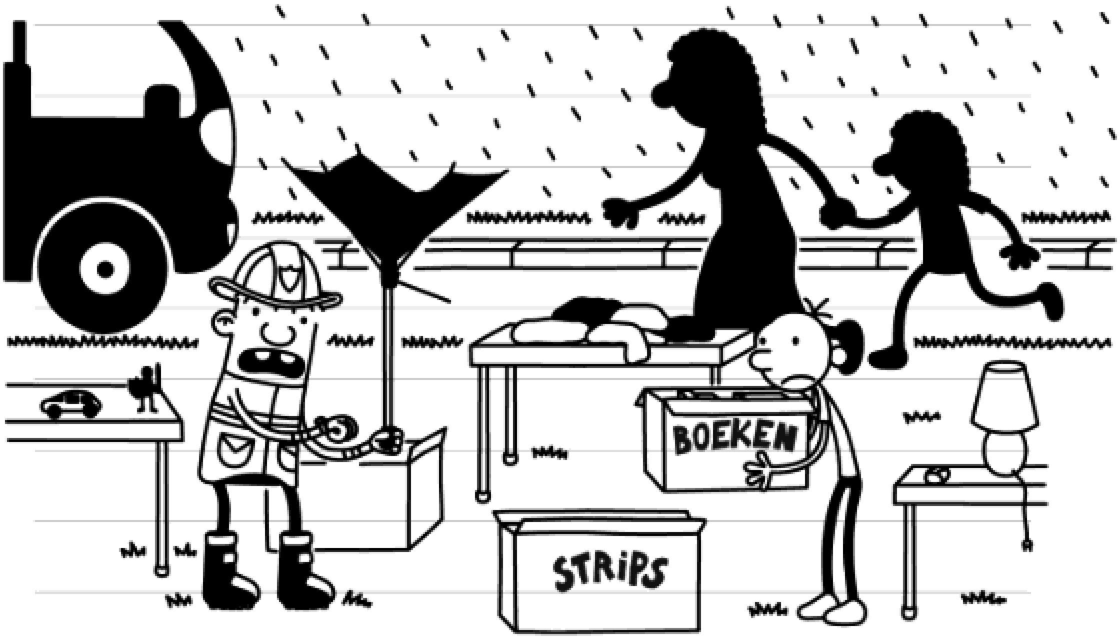

Dus ik stond er alleen voor. Ik probeerde een doos met strips de garage in te dragen, maar die was inmiddels DOORWEEKT en de bodem begaf het.

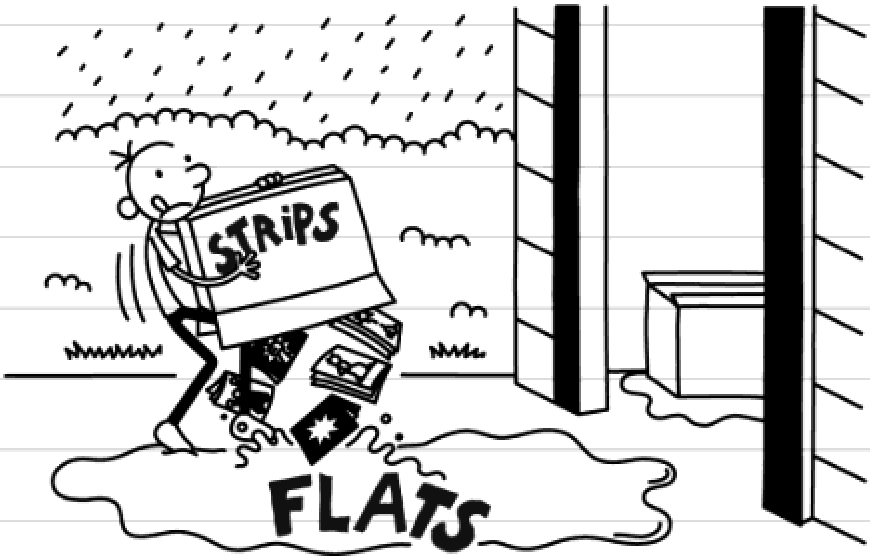

Ik moest zo'n honderd keer heen en weer om alles in de garage te krijgen. Maar ik had mezelf de MOEITE kunnen besparen, want de meeste spullen waren al VERPEST.

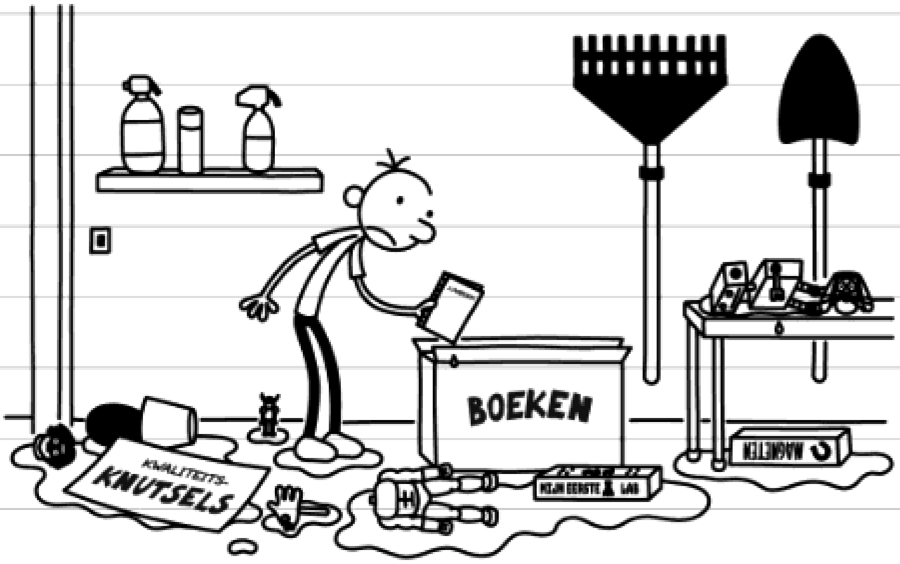

Ik dacht dat ik toch nog EEN ding kon verkopen. Ik zei tegen mam dat ze de papieren bloem voor drie euro mocht hebben. Helaas was ze inmiddels van gedachten veranderd.

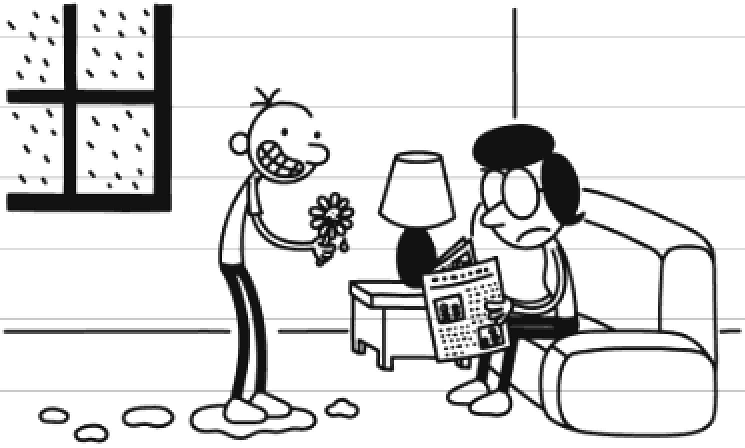

Woensdag

Ik ben eigenlijk wel BLIJ dat niemand iets heeft gekocht op de rommelmarkt, want als ik ooit BEROEMD word, zijn die spullen VEEL meer geld waard dan wat ik er nu voor vroeg.

Ik zou me echt stom voelen als ik nu een van mijn oude huiswerkopdrachten voor vijftig cent verkocht en iemand die later voor een paar duizend euro zou veilen.

Later zullen kinderen waarschijnlijk op schoolreisje gaan naar het huis waar ik ben opgegroeid.

En als DAT gebeurt, willen ze natuurlijk wel de echte spullen uit mijn kindertijd zien.

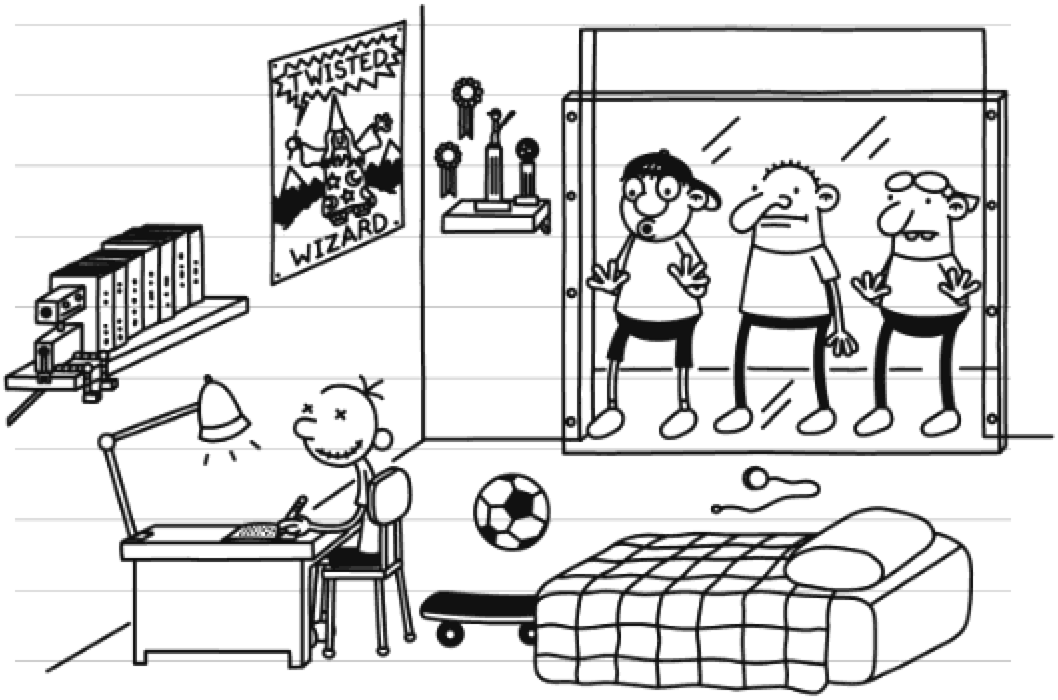

Dat ik NU nog niet beroemd ben, komt doordat ze je als kind zo bezighouden met school en huiswerk dat je maar heel weinig tijd overhoudt om NAAM te maken.

Maar een kind kan wel beroemd worden door iets HELDHAFTIGS te doen. Mijn ouders kijken elke avond naar het journaal, en er is altijd wel een verhaal over een kind dat iemand van de verstikkingsdood heeft gered of zoiets.

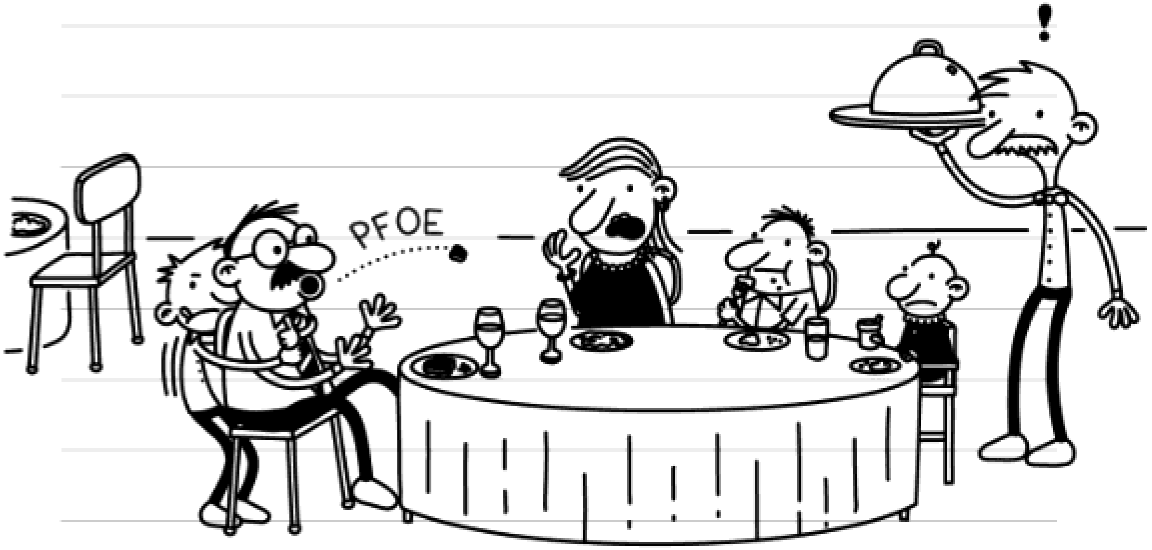

Het probleem is, dat soort kansen komen niet zo VAAK voorbij. En geloof me, ik heb mezelf vaak genoeg in situaties gebracht waarin dat soort dingen gebeuren.

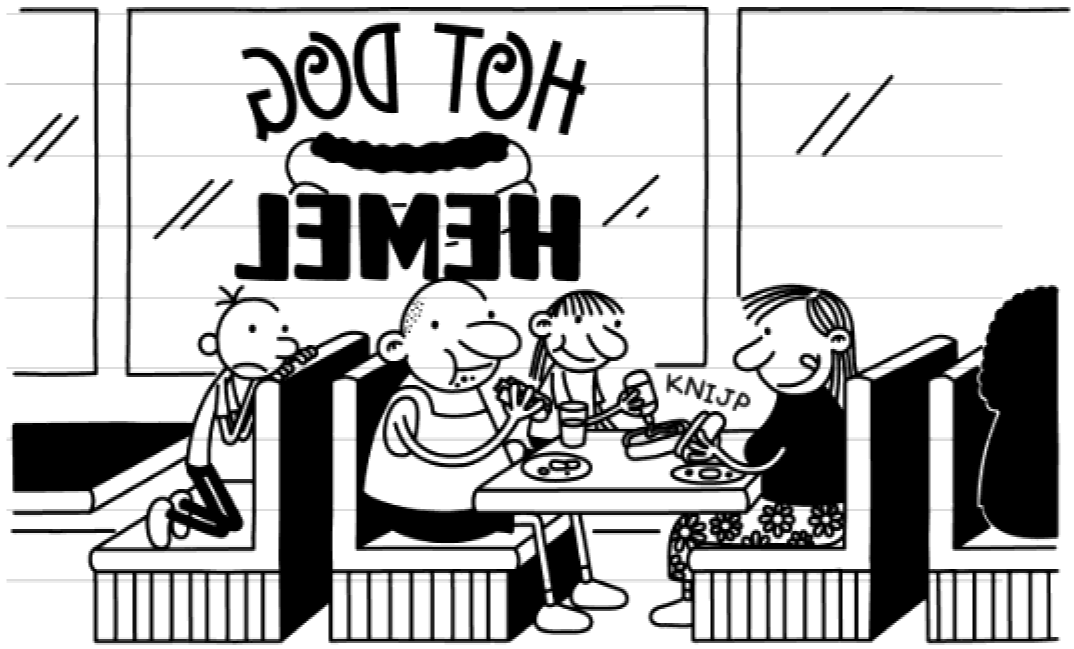

Maar ik werd het wachten ZAT, dus ik besloot zelf een scenario te bedenken waarin ik GEGARANDEERD de held zou zijn. Stel nou dat ik iemand zou redden die door een hond werd aangevallen, dan kreeg ik vast mijn eigen standbeeld in het stadspark. Dat zou pas cool zijn.

Theo vond mijn idee eerst niet zo geweldig. Maar toen ik zei dat hij ook een deel van het standbeeld zou zijn, veranderde hij van gedachten.

Dus ik haalde wat spek uit onze ijskast en liet Theo het in zijn zakken stoppen. Toen gingen we in de buurt op zoek naar HONDEN.

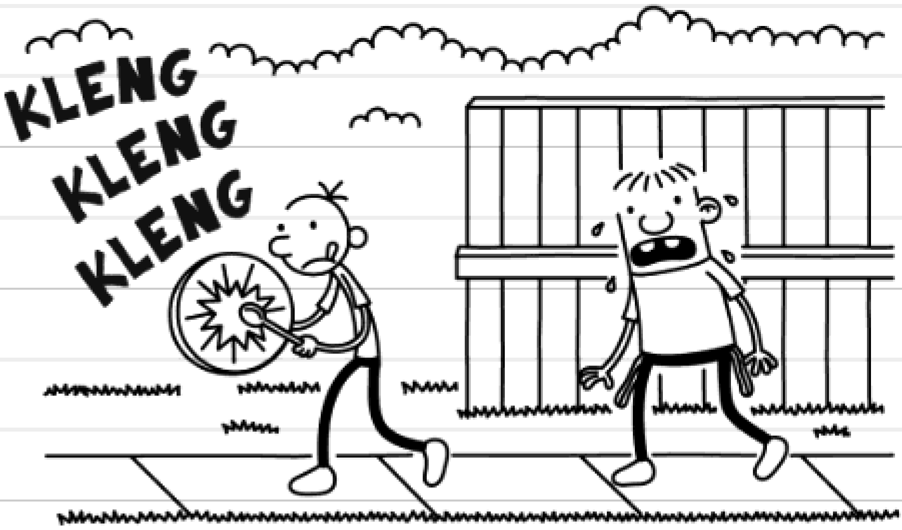

Er KWAMEN wel een paar honden op af, maar niet de soort die we ZOCHTEN.

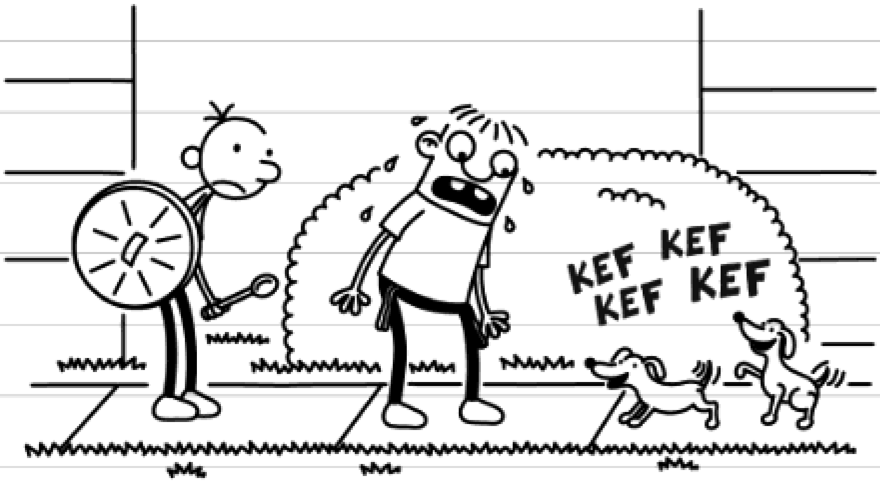

Theo werd zo zenuwachtig van de honden die ons steeds volgden dat hij het rauwe spek OPAT. Ik heb gehoord dat dat heel SLECHT voor je is. Dus ik vertelde zijn ouders wat er gebeurd was, en zij gingen voor de zekerheid met hem naar de dokter.

Ik heb Theo's leven dus toch gered, en je zou kunnen zeggen dat ik nu een soort held ben. Maar ik weet niet of dit nou iets is waar je een standbeeld voor krijgt.

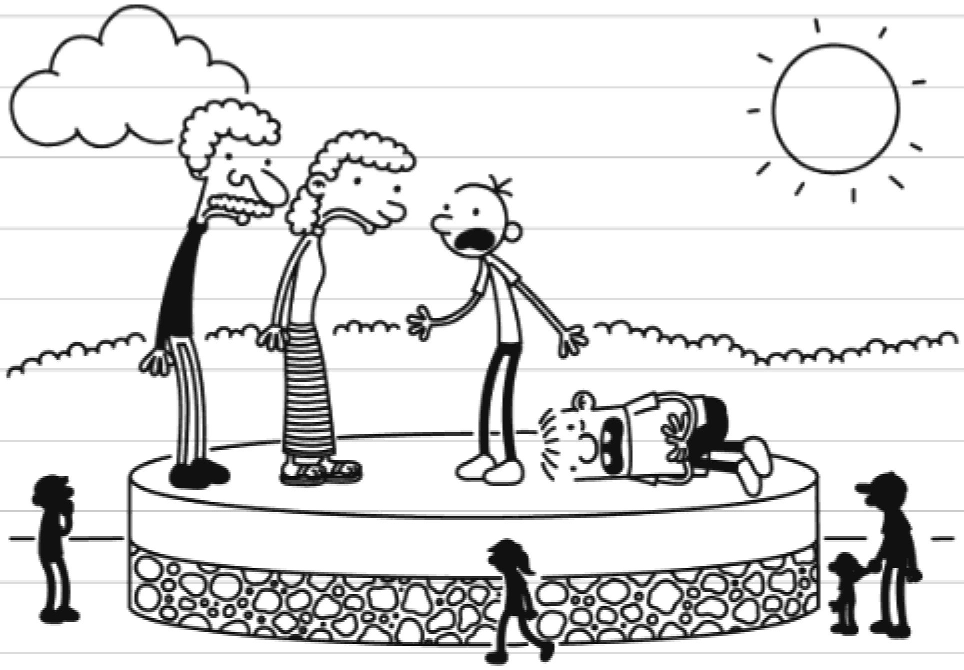

En misschien denk ik wel te KLEIN met dat standbeeldgedoe. Als ik iets ECHT geweldigs doe, wordt mijn verjaardag een nationale feestdag.

Dat zou zo gaaf zijn, want dan krijgt iedereen die dag vrij van school en werk, en dat is dan dankzij MIJ.

Alleen, als ik vrij ben omdat het een nationale feestdag is, dan DENK ik nooit aan de persoon waar die dag naar genoemd is. Ik hoop maar dat mensen op MIJN vrije dag de hele dag over mijn leven nadenken.

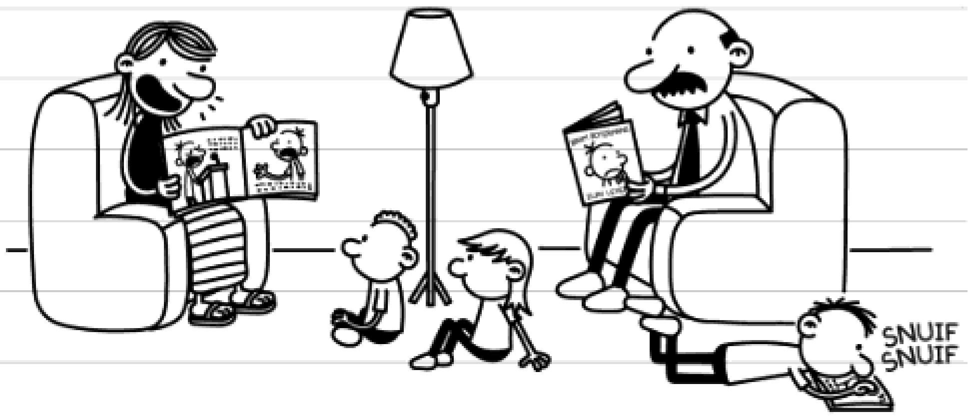

Maar IK heb altijd pech, dus ze zullen die dag wel gaan gebruiken om meubels te verkopen of zo.

Zondag

Met al die regen van de laatste tijd is alles als een gek gegroeid. En dat is echt balen, want het is MIJN taak om onkruid te wieden.

Ik weet niet waarom mam mij die taak heeft gegeven, want ze weet dat ik er SLECHT in ben. Ik zie geen verschil tussen onkruid en iets wat juist in de tuin HOORT, en ik trek steeds per ongeluk de verkeerde dingen uit de grond.

Ik ben er nog steeds niet van overtuigd dat er verschil IS tussen onkruid en een plant. Ik wed dat er plekken op aarde zijn waar mensen ASPERGES onkruid vinden, en dat een kind zich daar nu in het zweet werkt om die uit te trekken.

Ik begrijp niet dat mensen GRAS geen onkruid vinden, want volgens MIJ ziet het er wel zo uit. Maar mensen zoals mijn vader zijn het hele weekend bezig om hun grasveld zo perfect te krijgen dat ze indruk kunnen maken op hun buren.

Ik zeg je: als ik later mijn EIGEN stek krijg, dan laat ik in mijn hele tuin beton storten. Op die manier kan ik tenminste GENIETEN van mijn weekend.

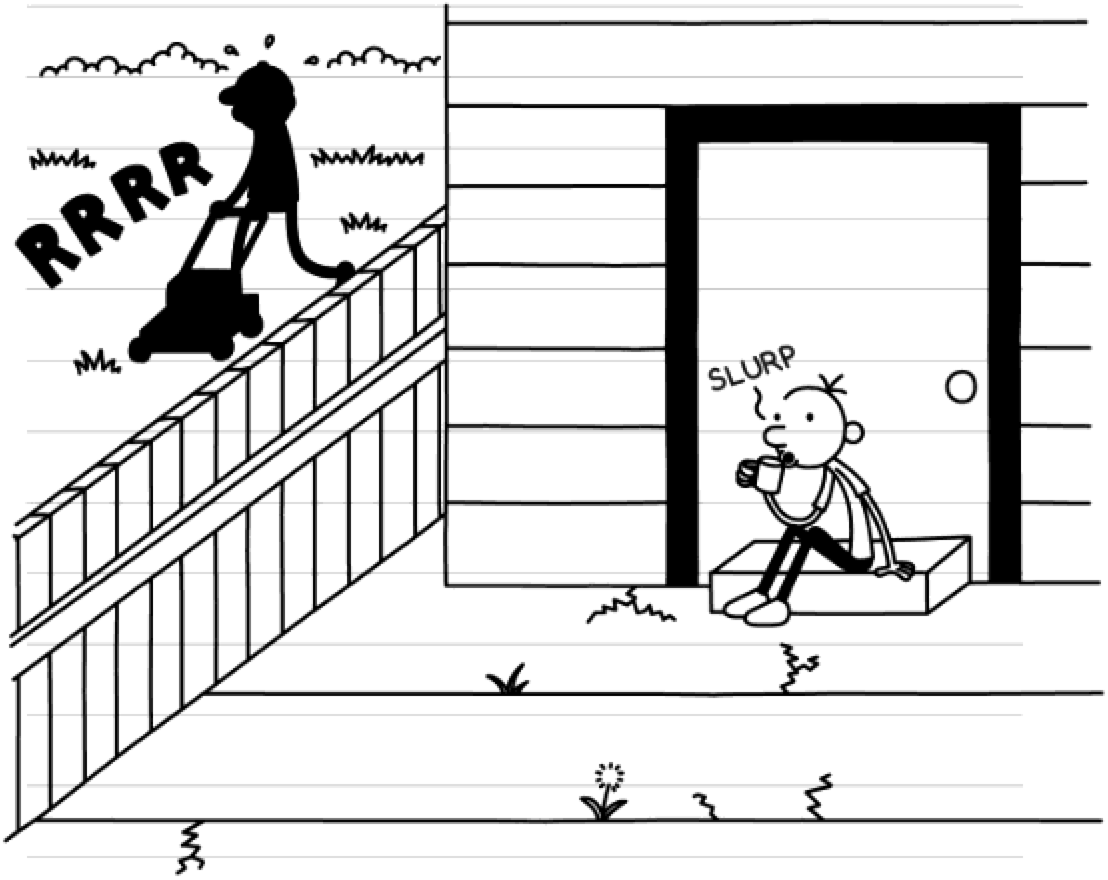

Ik ga een HOOP geld besparen met dat beton in mijn tuin. Mijn vader geeft een KAPITAAL uit aan gazonmest en ik denk niet dat dat spul GOED voor je is. Mijn buurjongen Sproet is het bewijs, die is ALTIJD buiten als ze net gesproeid hebben.

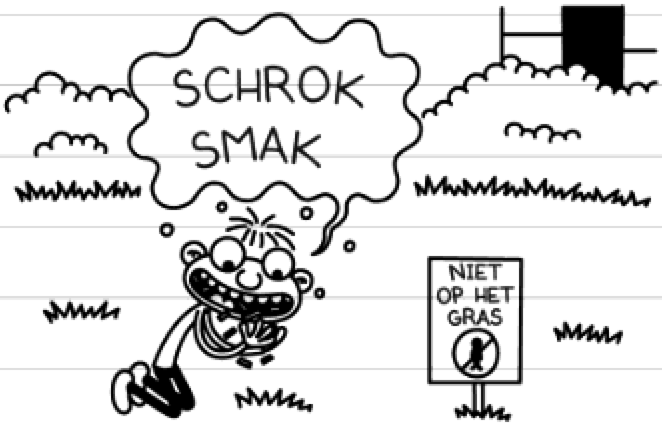

Die chemische troep kan je GENEN in de war schoppen. Dus als ik een derde oog krijg of zo, dan is dat de schuld van mijn OUDERS.

Als ik later op mezelf ga wonen, ga ik ALLES anders doen. En dan heb ik het niet alleen over het GRAS.

Ik DACHT altijd dat ik in een enorm landhuis wilde wonen met een groot hek eromheen. Maar toen bedacht ik dat iedereen dan zou weten waar ik WOONDE als ik beroemd was.

Dus nu heb ik een NIEUW plan bedacht: ik laat een KLEIN huis bouwen dat helemaal niet zo opvallend is. En dan zitten alle COOLE dingen ONDER DE GROND.

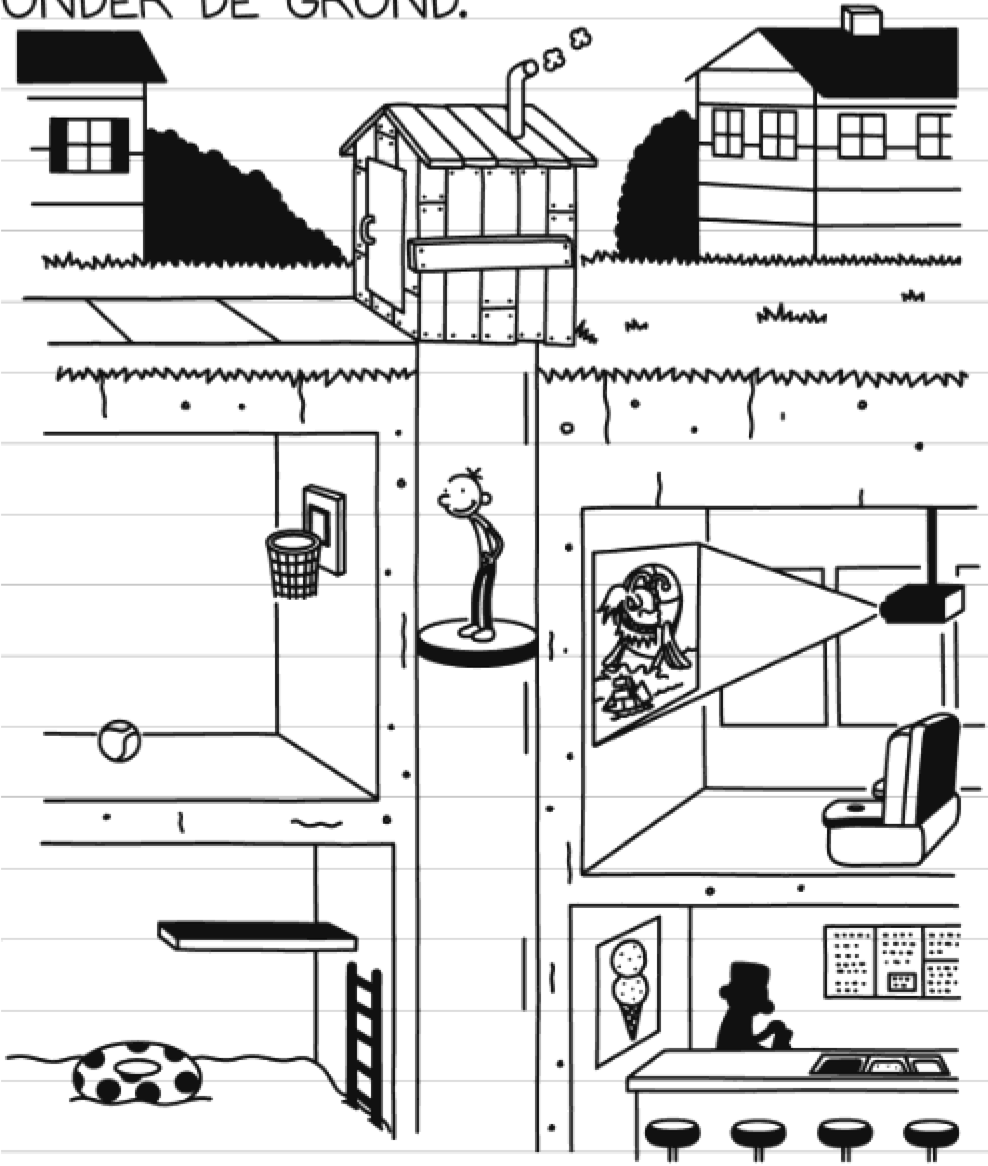

Ik weet al wat er op elke verdieping komt. Vorige week heb ik de vijfde verdieping ontworpen, en dat is denk ik mijn FAVORIET.

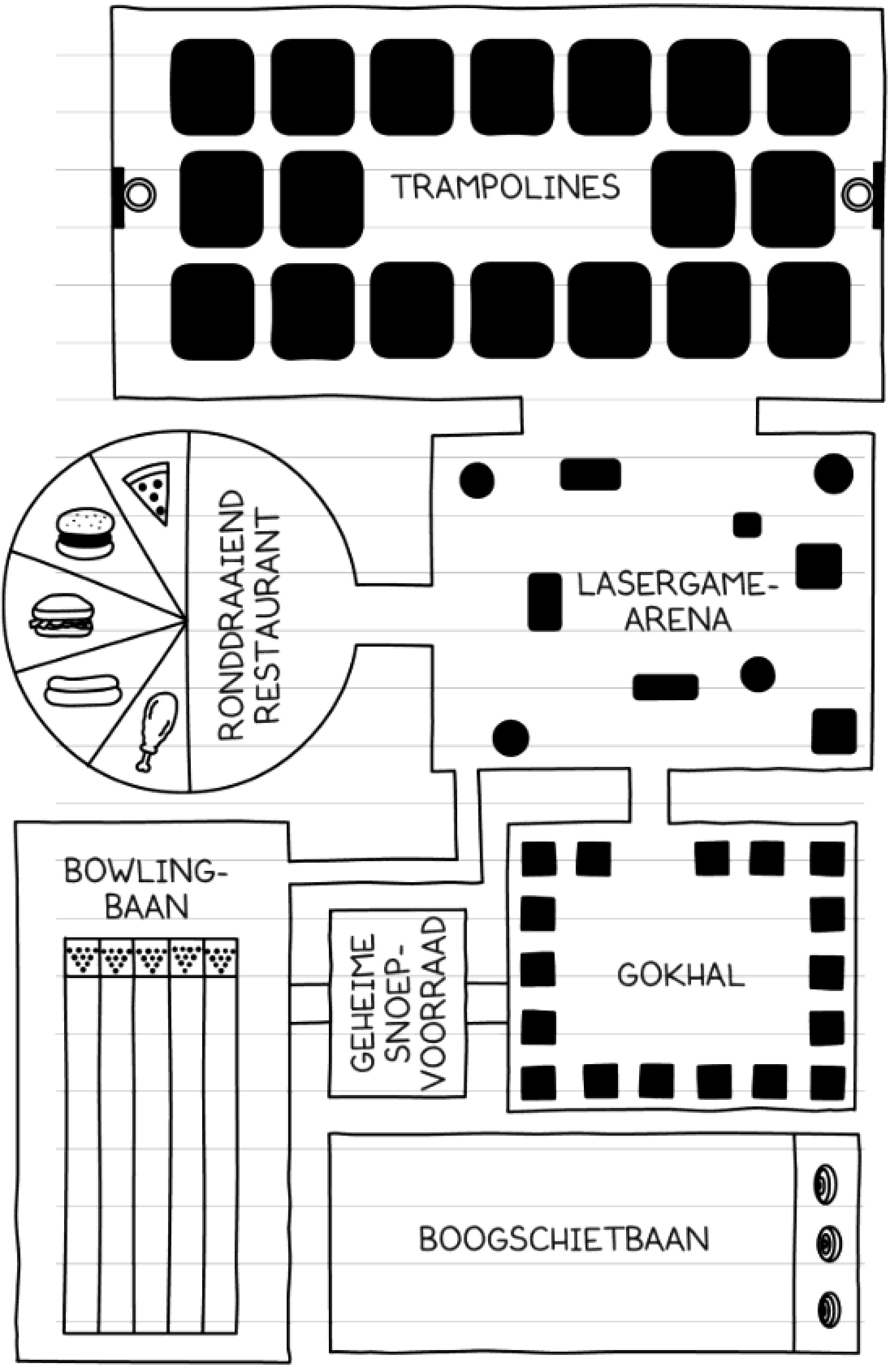
TRAMPOLINES
RONDDRAAIEND RESTAURANT
LASERGAME-ARENA
BOWLING-BAAN
GEHEIME SNOEP-VOORRAAD
GOKHAL
BOOGSCHIETBAAN

Ik maak me wel een beetje zorgen over dat hele ONDERGRONDS wonen, want mijn broer Rick slaapt in onze kelder en ik weet niet of dat zo GEZOND is. Dus ik hang een heleboel schermen op die ERUITZIEN als ramen, zodat ik het gevoel heb dat ik boven de grond leef.

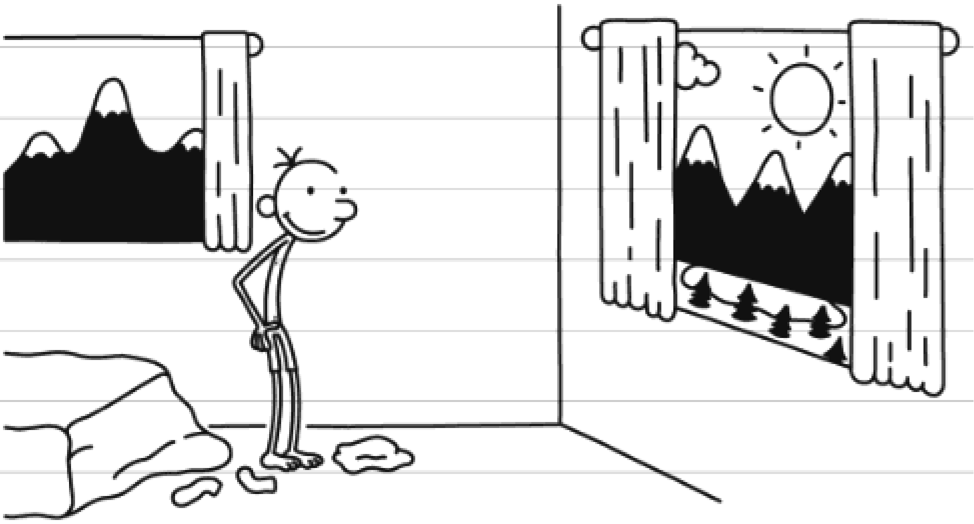

Mijn huis wordt heel GROOT, dus het zal tijd kosten om van de ene naar de andere plek te komen. Daarom wil ik overal loopbanden maken.

Mijn badkuip wordt van glas en hangt midden in een enorm aquarium, zodat je het gevoel krijgt dat je in de OCEAAN bent.

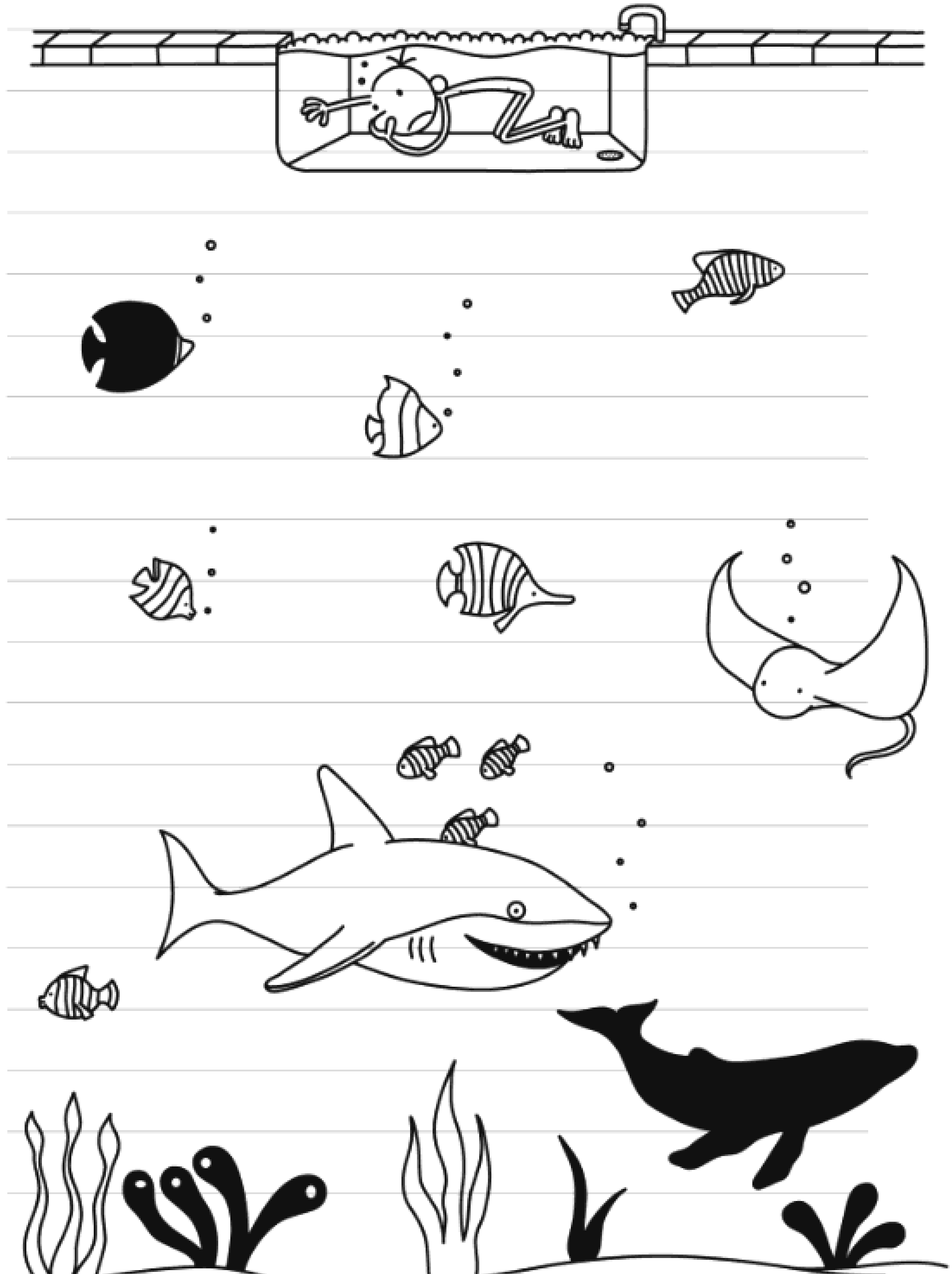

Mijn beveiligingssysteem wordt SUPERhightech. Ik heb allemaal vallen gezet voor als iemand probeert in te breken.

En als er toch iemand binnendringt, verschans ik me wel in mijn paniekkamer, want die krijgt stalen muren van een meter dik.

Af en toe geef ik natuurlijk een feestje om te laten zien hoe geweldig mijn huis is. Maar als de gasten te LANG blijven, heb ik iets bedacht om ze weer naar buiten te werken.

Het gaat allemaal wel heel veel GELD kosten, dus het zal nog even duren voor ik genoeg heb gespaard. Maar het kan volgens mij geen kwaad om NU alvast plannen te maken.

Vrijdag

Ik zat gisteravond huiswerk te maken toen pap me naar beneden riep. Mam zat aan de keukentafel en ze leek nogal overstuur.

Pap vertelde dat oudtante Reina in haar slaap was overleden. Ik heb een HOOP oudtantes, en ik kon me niet meteen herinneren welke dit was.

Mam zei dat tante Reina de tante was die me boze brieven stuurde als ik vergat om haar een bedankkaartje te sturen voor mijn verjaardagsgeld. En toen wist ik PRECIES welke tante het was.

Max wist dat blijkbaar ook, want hij vond het heel erg dat ze dood was.

Dus las mam hem vanavond een boek voor dat ze aan MIJ heeft voorgelezen toen Moemoe doodging.

Mam heeft een hele PLANK met boeken van Victor Vogelbek, over allerlei verschillende onderwerpen. Elke keer dat ik iets NIEUWS moest verwerken, haalde ze er eentje tevoorschijn.

Toen ik die boeken in mams kast vond, heb ik ze in één middag allemaal gelezen. Dat had ik beter niet kunnen doen, denk ik, want daarna was ik op van de zenuwen.

In een van die boeken was Victor Vogelbek verdrietig omdat een boom in zijn tuin dood was en moest worden omgezaagd. Nou, toen mijn ouders zeiden dat er in ONZE tuin een dode boom moest worden omgezaagd, was ik totaal OVERSTUUR.

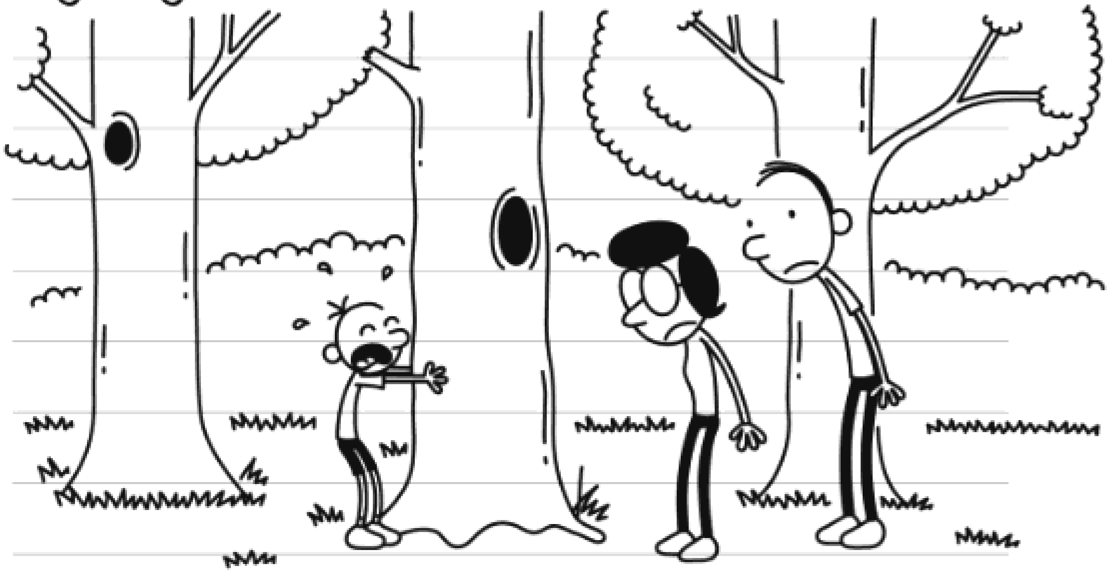

Dus besloten mijn ouders om hem NIET om te zagen. Maar een paar weken later stormde het, en toen viel de boom om en sloopte de halve veranda.

De Victor Vogelbek-boeken volgen allemaal hetzelfde recept. Eerst maakt Victor zich ergens zorgen over, dan vertelt zijn moeder dat alles helemaal GOED komt en uiteindelijk krijgt ze GELIJK.

Ik denk dat ik die boeken bleef lezen omdat ik steeds weer hoopte dat er aan het einde iets ONVERWACHTS zou gebeuren. En dan was ik teleurgesteld als dat NIET zo was.

Dus ik begon ZELF eindes voor die boeken te bedenken. En toen mam zag wat ik achter in Victor Vogelbek in de dierentuin had getekend, nam ze me mee naar een psycholoog.

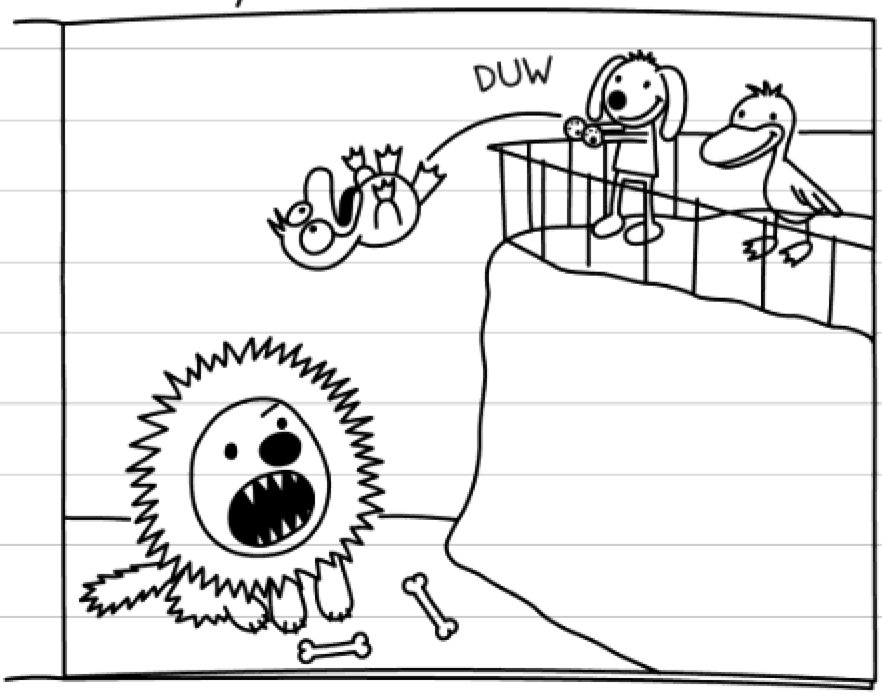

Zaterdag

Vandaag was de begrafenis van tante Reina. Mam zei dat we erheen moesten omdat tante Reina maar weinig familie had. We moesten dus steun betuigen.

Mam zei dat we allemaal ZWARTE kleren aan moesten, maar toen Rick naar buiten kwam in de outfit van zijn laatste rockconcert, stuurde ze hem weer naar binnen om iets ANDERS aan te doen.

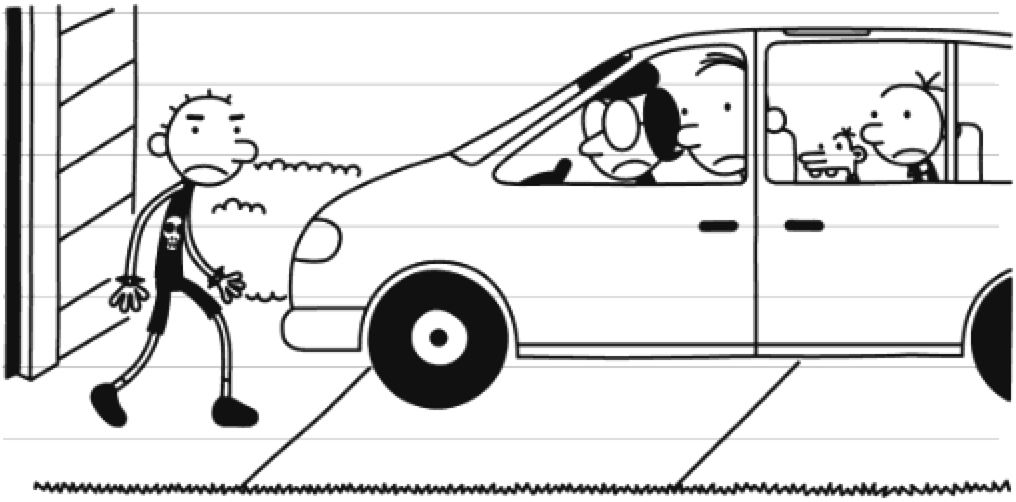

Om die reden waren we een kwartier te laat voor de begrafenis. Toen we aankwamen was de dienst al begonnen, dus we gingen achteraan staan, achter een hele drom mensen. Ik was nog nooit zo LANG op een kerkhof geweest, dus ik was een beetje ZENUWACHTIG.

Dat komt doordat Rick altijd zegt dat je je adem in moet houden als je langs een kerkhof loopt, om te zorgen dat je geen SPOOK inslikt. Nou, vandaag hield ik mijn adem in zo lang als ik KON, maar het lukte me ECHT niet om het de hele begrafenis vol te houden.

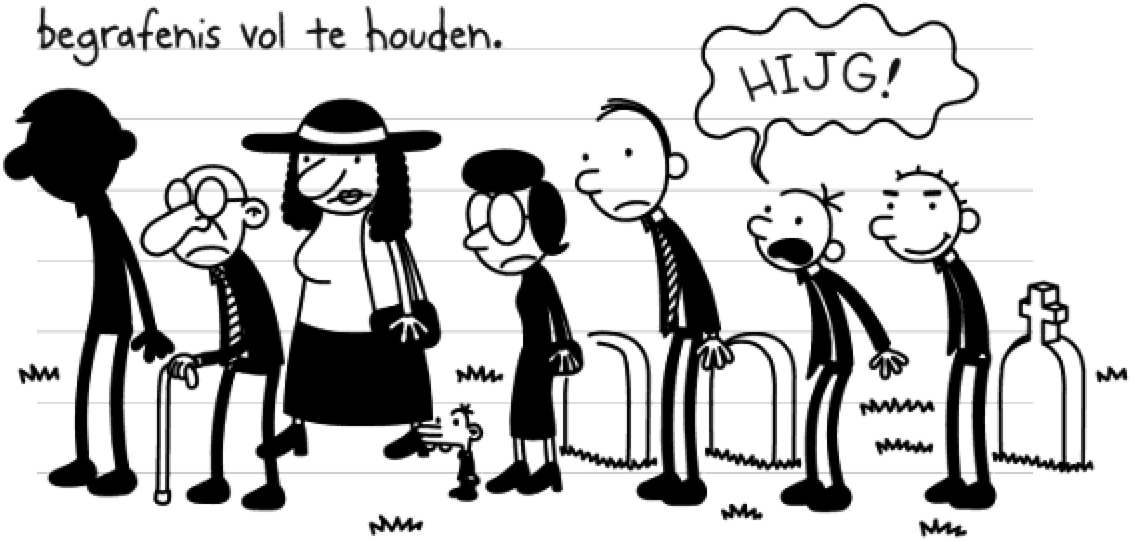

Ik hoop maar dat ik geen spoken heb ingeslikt, want de middelbare school is al erg genoeg als je NIET bezeten bent door iemand uit de 17e eeuw.

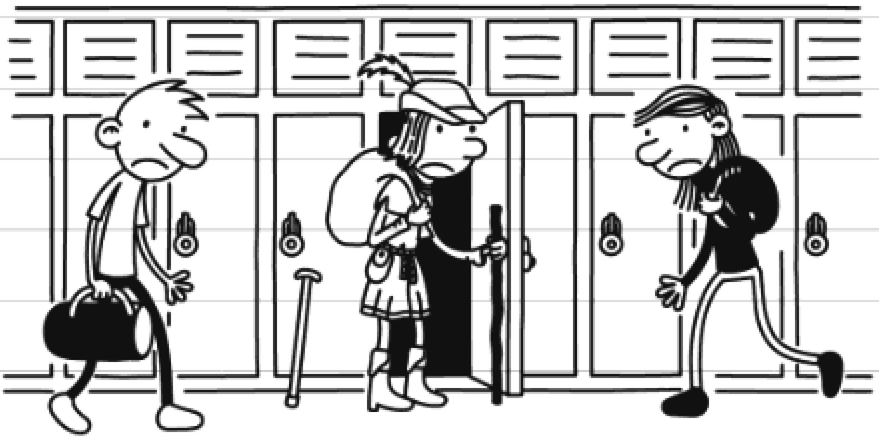

Op sommige grafstenen stonden spreuken, en daardoor begon ik te bedenken wat ik op die van MIJ zou willen. Hopelijk zeg ik iets heel WIJS net voor ik doodga, en zetten ze mijn laatste woorden op mijn grafsteen.

Maar ik zal wel iets heel STOMS zeggen, en dan gebruiken ze dat natuurlijk toch.

Ik heb een hoop vragen over wat er met je gebeurt als je dood bent. Ik wil bijvoorbeeld weten hoe je ERUITZIET in het hiernamaals.

Als je er precies zo blijft uitzien als toen je doodging, dan lijkt de hemel waarschijnlijk op RustStaete.

Ik wil ook weten wat voor KLEREN je draagt in de hemel. Als je vastzit aan de kleren die je aanhad toen je doodging, hoop ik maar dat er nooit iets ergs met me gebeurt met HALLOWEEN.

Ik zeg je: ik wil zo lang mogelijk leven. Maar ik wil niet EEUWIG leven.

In films over mensen die ONSTERFELIJK worden is er altijd een ADDERTJE onder het gras dat het helemaal verpest.

Als iemand onsterfelijk is, moet hij dat altijd voor iedereen VERBERGEN. Blijkbaar vinden mensen je meteen een MONSTER als ze weten dat je niet dood kunt gaan.

Maar als ik onsterfelijk was, zou ik het echt NIET verbergen. Ik zou het juist zo VAAK mogelijk vertellen.

Op school leren we over allerlei religies en dat iedereen iets anders gelooft. Op sommige plekken geloven ze dat je na je dood opnieuw wordt geboren, als iemand ANDERS.

Sommige mensen denken dat je kunt terugkeren als een heel ander WEZEN, een dier of een insect of zo. En HOE je terugkeert, ligt aan of je GOED of SLECHT bent geweest.

Nou, daar maak ik me best ongerust over, want ik heb in mijn leven wel een paar dingen gedaan waar ik niet echt trots op ben.

En als PLANTEN gevoel hebben, dan zou ik ECHT een probleem kunnen hebben.

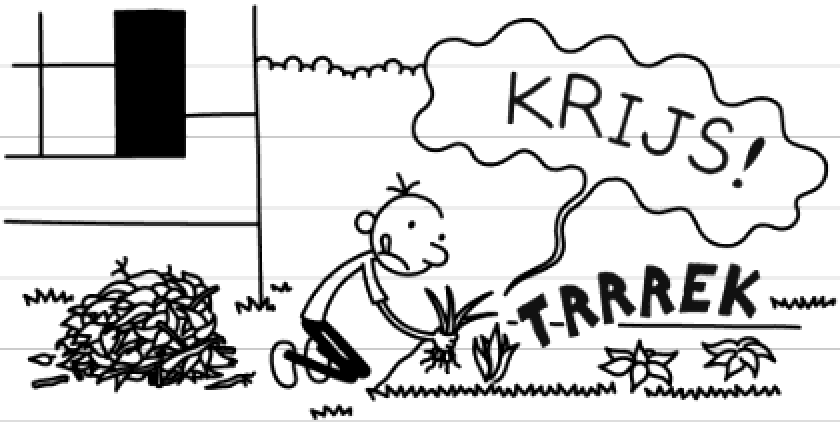

Hopelijk heb ik nog tijd genoeg om alles recht te zetten. Want ik wil in mijn volgende leven echt niet terugkeren als mestkever.

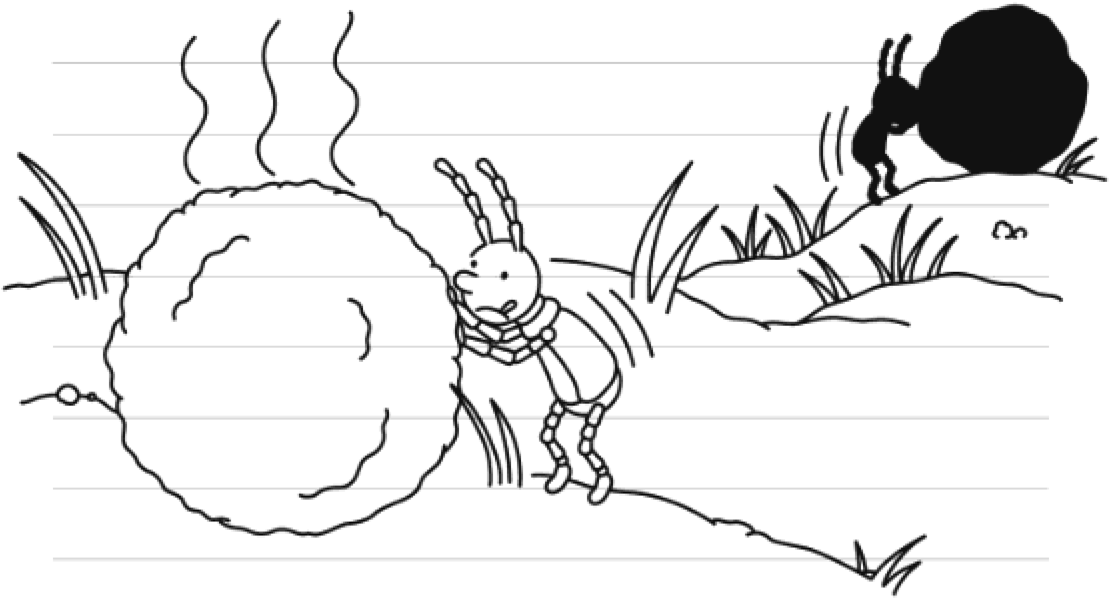

Mam vertelde ons dat tante Reina weinig familie had, maar wel heel veel VRIENDEN. Dat zou verklaren waarom er zo veel mensen op haar begrafenis waren.

Nou, ik kan ZELF ook maar beter wat nieuwe vrienden gaan maken, anders trek ik maar weinig publiek als mijn tijd erop zit.

Toen de dienst voorbij was, ging iedereen weg. Ik dacht dat ik wel een PAAR mensen zou herkennen, want ik weet dat een paar zussen van tante Reina nog leven. Maar ik zag helemaal NIEMAND die ik kende, en dat was raar.

Mam leek ook in de war. Terwijl de menigte zich verspreidde, liepen wij naar het graf. En toen ontdekten we dat we bij de VERKEERDE BEGRAFENIS waren geweest.

Toen we bij het graf van tante Reina aankwamen, was de begrafenis al voorbij en was iedereen al weg.

Ik kan alleen maar zeggen: ik hoop dat tante Reina vanuit de hemel naar beneden keek en dat ze er heel hard om moest lachen dat we haar begrafenis gemist hebben. Maar als ik het me goed herinner, was ze juist zo iemand die NERGENS heel hard om kon lachen.

Maandag

Tijdens het avondeten zei mam dat we een familievergadering moesten beleggen. En familievergaderingen zijn nooit erg LEUK.

Mam vertelde dat tante Reina altijd een simpel leven had geleid in een klein appartement, maar dat ze zuinig was geweest en haar geld slim had belegd. Nou, ik had GEEN idee waarom mam ons dat allemaal vertelde.

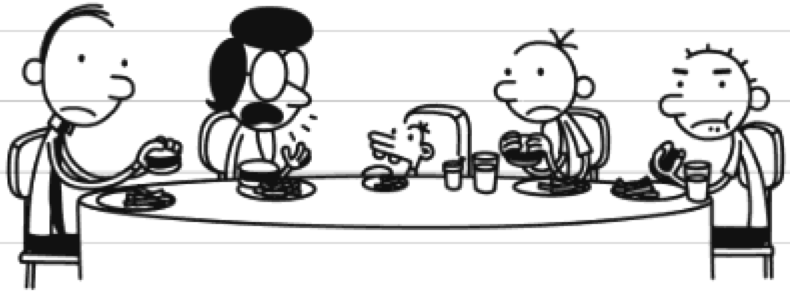

Maar toen kwam het grote nieuws. Mam zei dat de FAMILIE al tante Reina's geld zou erven. Ik had niet meteen door dat WIJ daar ook bij hoorden.

Blijkbaar mag je niet laten zien dat je BLIJ bent als je zulk nieuws krijgt, want dan heb je geen respect voor degene die dood is gegaan. Maar dat wisten WIJ niet.

Toen mam ons weer rustig had gekregen, zei ze dat we serieus moesten bespreken wat we met onze ERFENIS zouden doen.

Ik wist al PRECIES wat ik van MIJN deel zou kopen.

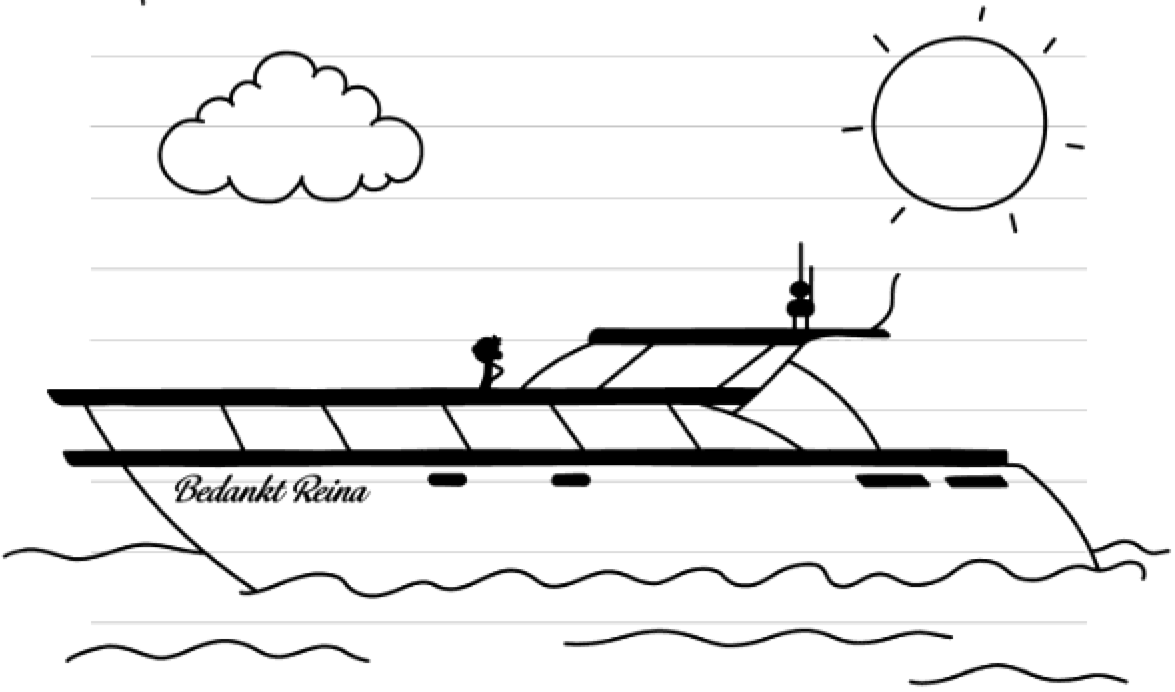

Rick wilde van ZIJN deel een tourbus voor zijn band kopen, en pap wilde dure poppetjes voor zijn Slag bij Waterloo aanschaffen. Om de een of andere reden wilde Max met ZIJN geld zijn hele slaapkamer met chocoladepudding vullen.

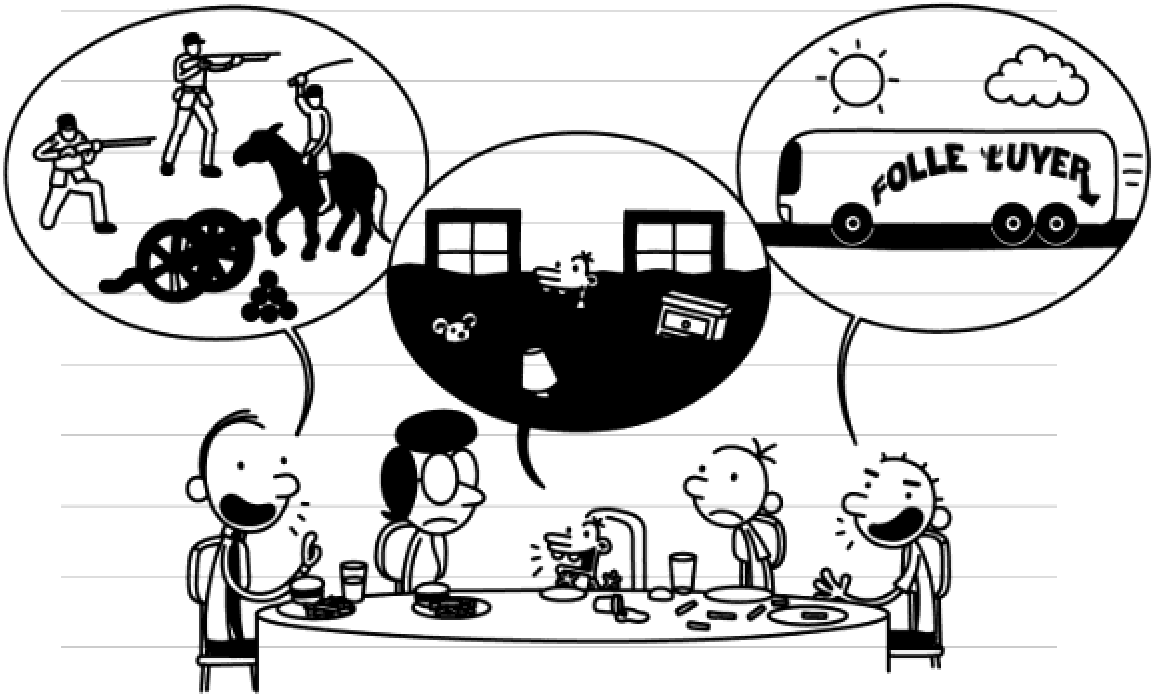

Maar mam kraakte al onze ideeën af. Ze zei dat we deze beslissing als GEZIN zouden nemen, en dat we het geld moesten uitgeven aan iets waar IEDEREEN plezier van zou hebben.

Toen vertelde ze HAAR idee. Ze wilde het geld uitgeven aan een VERBOUWING van ons huis.

Alle anderen vonden dat een superSAAI idee, alleen IK niet. Ik rende naar boven om de tekeningen van mijn droomhuis te halen en ik liet de verdiepingen een voor een zien.

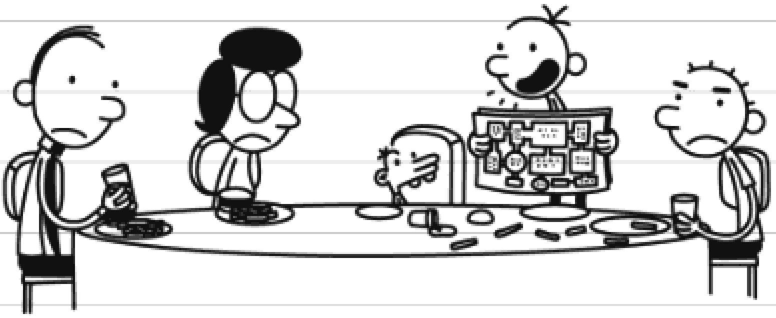

Maar mam zei dat we met het geld van tante Reina niet eens de ijsbaan konden betalen die ik voor de tweede verdieping had ontworpen. Dus toen liet ik een paar MINDER dure ideeën zien, zoals de bank met de ingebouwde wc.

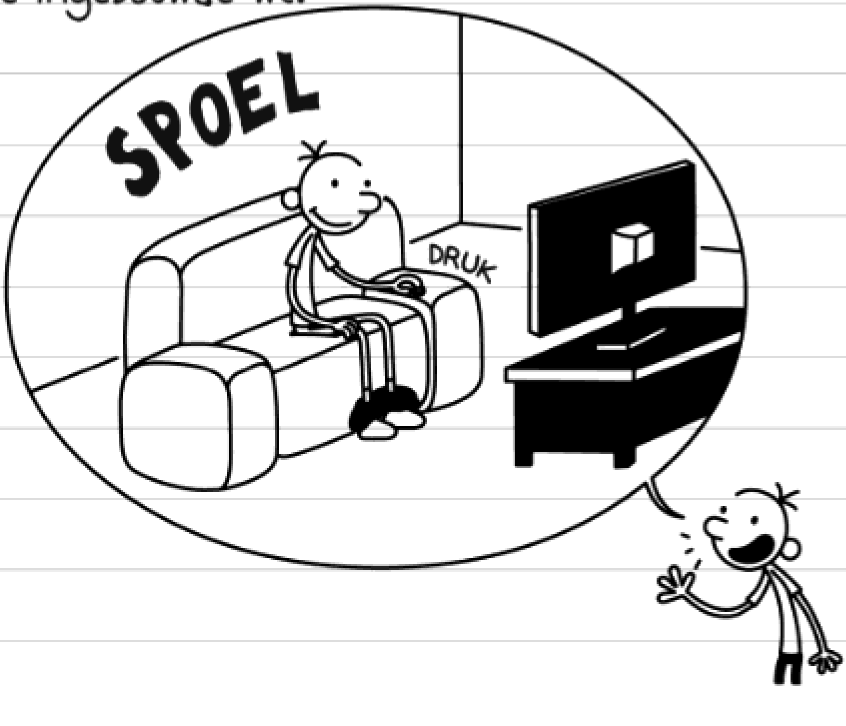

Maar mam vond DIE ideeën ook niet geweldig. Ze zei dat ze erover dacht om het huis UIT te bouwen met het geld. Nou, dat leek mij een FANTASTISCH idee. Als we twee verdiepingen op ons huis zetten, kan iedereen zijn eigen ETAGE krijgen.

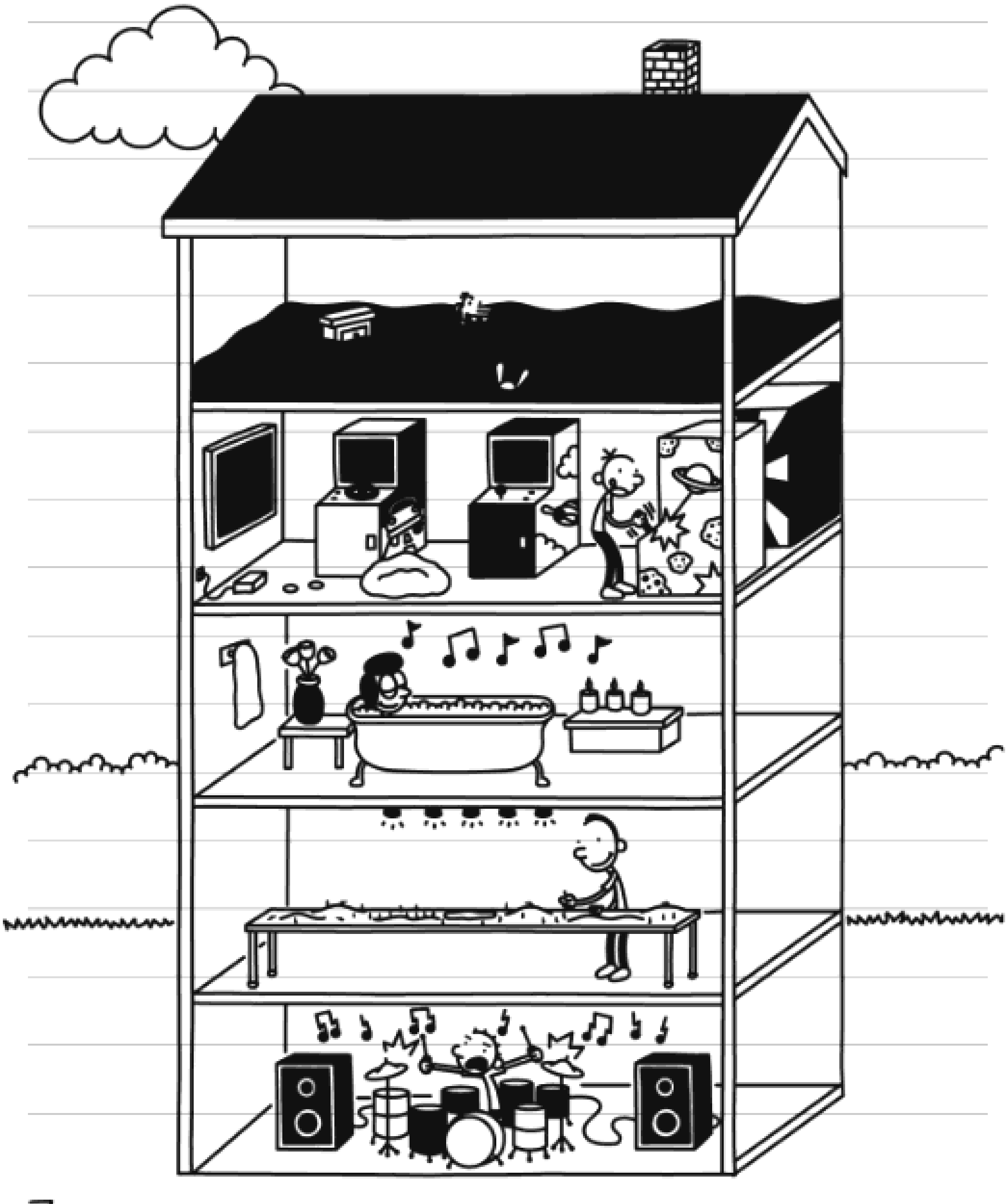

Rick wilde een eigen opnamestudio in de extra ruimte en pap wilde een aanbouw met muren van glas, zodat hij zijn Slag bij Waterloo aan de buren kon laten zien.

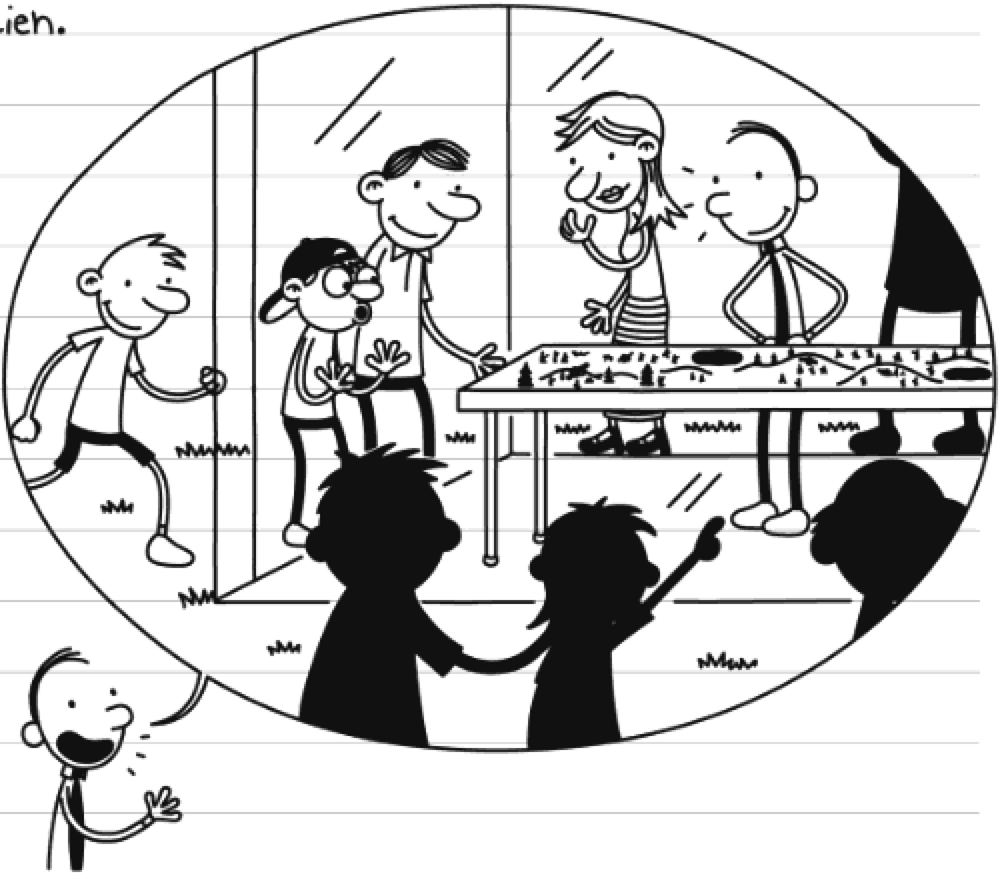

Max had zijn EIGEN plannen voor een aanbouw, maar volgens mij was dat vooral weer dat gedoe met die chocoladepudding.

Natuurlijk vond mam ONZE ideeën helemaal niks. Ze zei dat ze een heel ANDER plan had voor de verbouwing.

Mam zei dat ze altijd al een grotere KEUKEN wilde, en dat ze het geld DAAR heel graag voor wilde gebruiken.

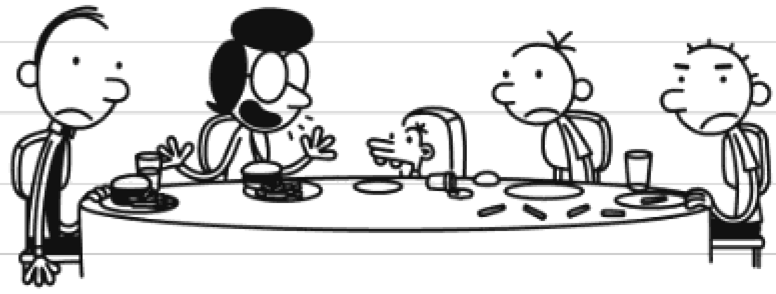

Wij waren niet echt enthousiast over dat plan en we bleven brainstormen over ANDERE dingen die we aan ons huis konden veranderen.

Maar nu werd mam KWAAD. Ze zei dat zij de enige van het gezin was die tante Reina ooit ergens een bedankkaartje voor had gestuurd, dus dat ZIJ zou bepalen wat we met het geld gingen doen. En dat was meteen het einde van het gesprek.

Kijk, daarom moet je familie geen geld nalaten. Daar wordt iedereen alleen maar ONGELUKKIG van.

Ik ben niet van plan om een CENT na te laten als ik doodga. Ik ga al mijn geld uitgeven, zodat er niks meer is om RUZIE over te maken.

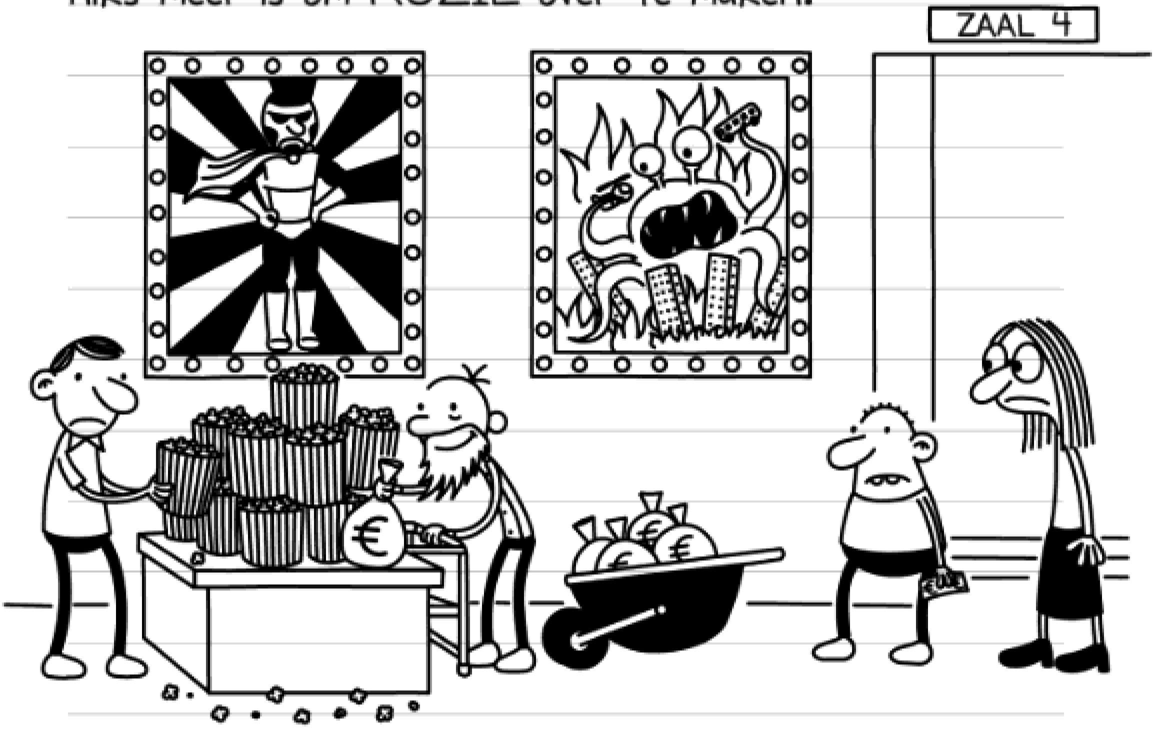

Wat voor erfenis pap en mam ons ook gaan nalaten, ik weet ZEKER dat mijn broers en ik daar ruzie over krijgen. En ik ben NU al bang dat ik niet zal krijgen wat me toekomt.

Dat zit zo: toen ik net mijn naam had leren schrijven, heeft Rick me een heleboel velletjes papier laten ondertekenen. En wie WEET waar ik toen mee akkoord ben gegaan.

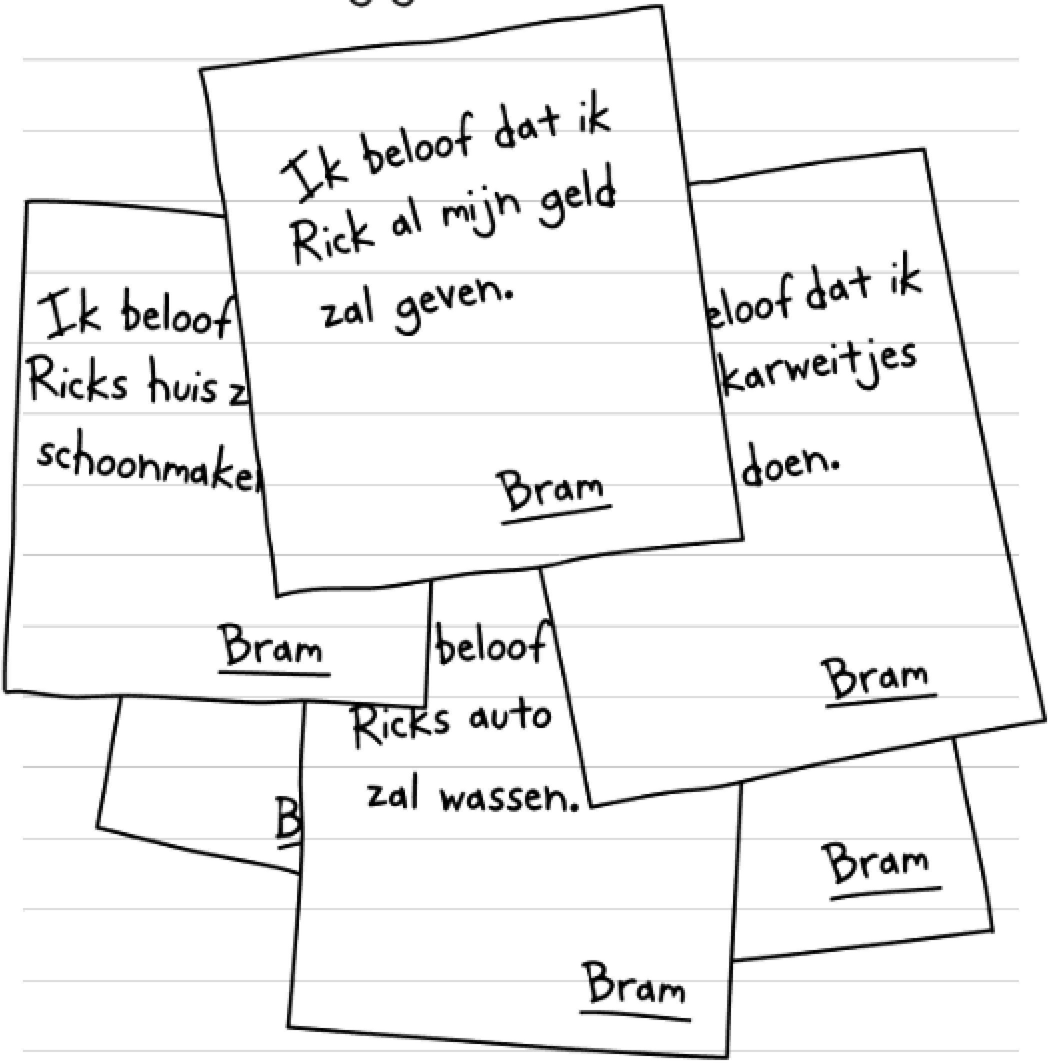

Rick zegt altijd dat hij de 'eerstgeborene' is, dus dat hij het huis en al het GELD van onze ouders krijgt. Maar ik denk niet dat het nog steeds zo werkt.

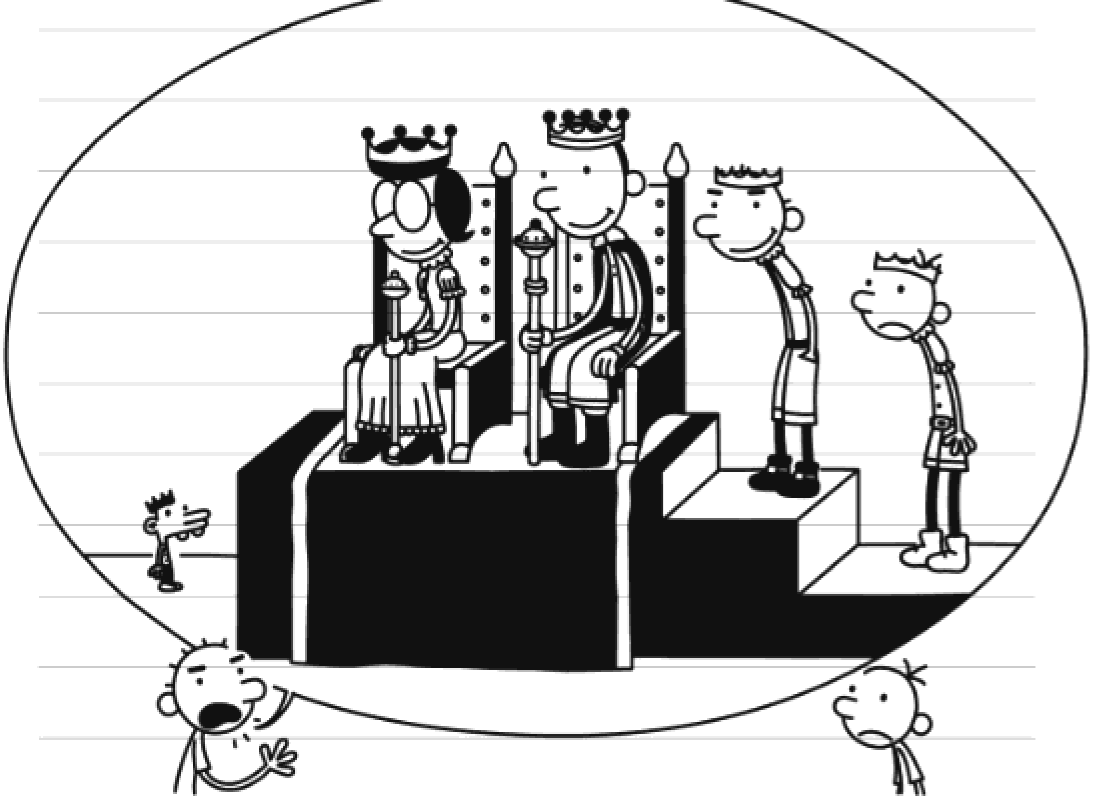

En toch, als hij GELIJK heeft, ben ik blij dat ik de TWEEDE zoon ben en niet de DERDE, want met twee broers boven zich heeft Max geen schijn van kans op zelfs maar een beetje geld. Daarom hou ik dat ventje altijd goed in de smiezen als hij in de buurt is.

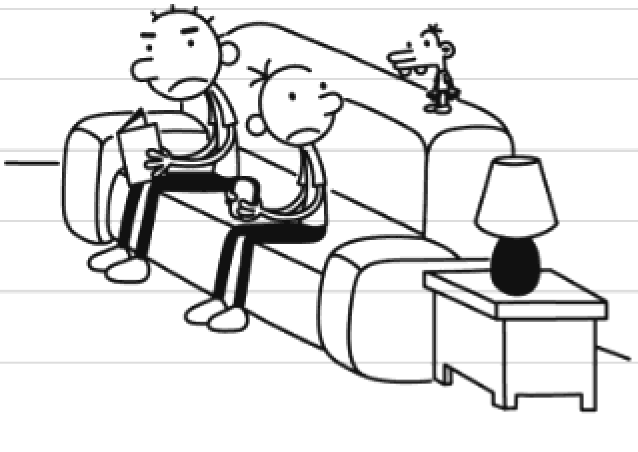

Zaterdag

Het mooie van die verbouwing is dat ik nu iets heb om op weg naar school over op te scheppen tegen Theo.

Ik vertelde dat onze nieuwe keuken granieten werkbladen krijgt en een tegelvloer en fonkelnieuwe apparatuur. Maar hij werd niet JALOERS, hij deed alsof hij BLIJ voor me was. Ik snap niet wat voor spelletje hij speelt.

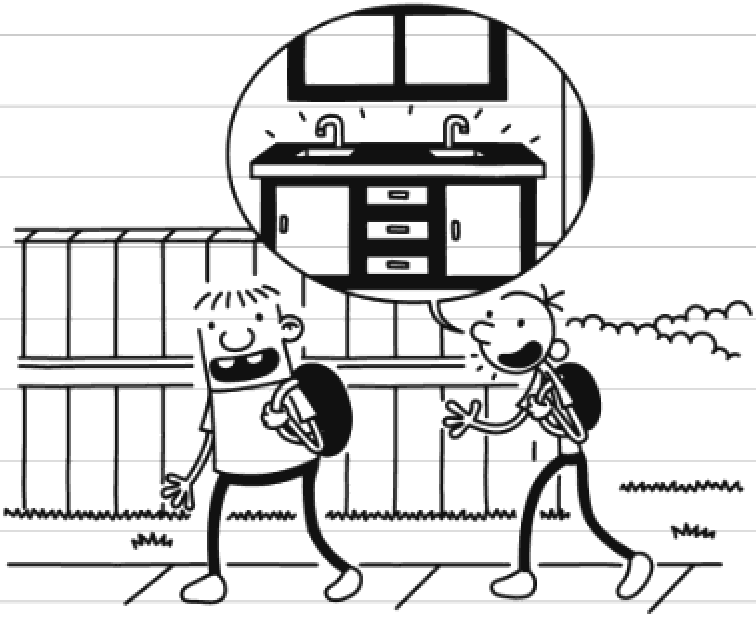

Theo's huis is nieuwer dan dat van ons, en het is ook veel GROTER.

En dat klopt niet, want Theo is enig kind, dus hij heeft al die ruimte helemaal niet NODIG.

Toen Theo net in zijn huis kwam wonen, zei ik tegen hem dat we van huis moesten ruilen omdat dat EERLIJKER was. Theo vond dat een goed idee, maar zijn vader helaas NIET. Ik denk dat dat de reden is dat meneer Thorbecke en ik geen beste start hebben gehad.

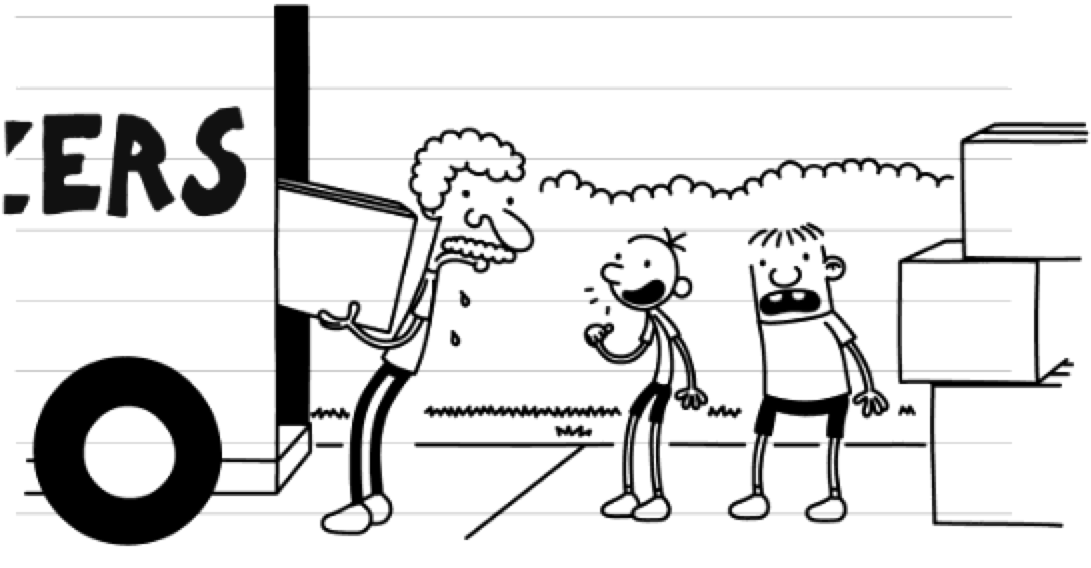

Nou ja, ik kan eigenlijk niet WACHTEN tot de verbouwing begint, want het zal heel FIJN zijn om wat meer ruimte te hebben. Maar er is denk ik nog een hoop papierwerk af te handelen voor het zover is.

Pap wil toch nog een paar klusjes in huis doen voor de verbouwing begint, en hij wil dat ik en Rick hem daarbij HELPEN.

Pap zei dat ik en Rick ZELF dingen moeten kunnen repareren als we later een EIGEN huis hebben. Ik zeg steeds tegen pap dat wij dingen niet meer zelf HOEVEN te repareren als wij zo oud zijn als HIJ. Maar dat lijkt hij niet te willen horen.

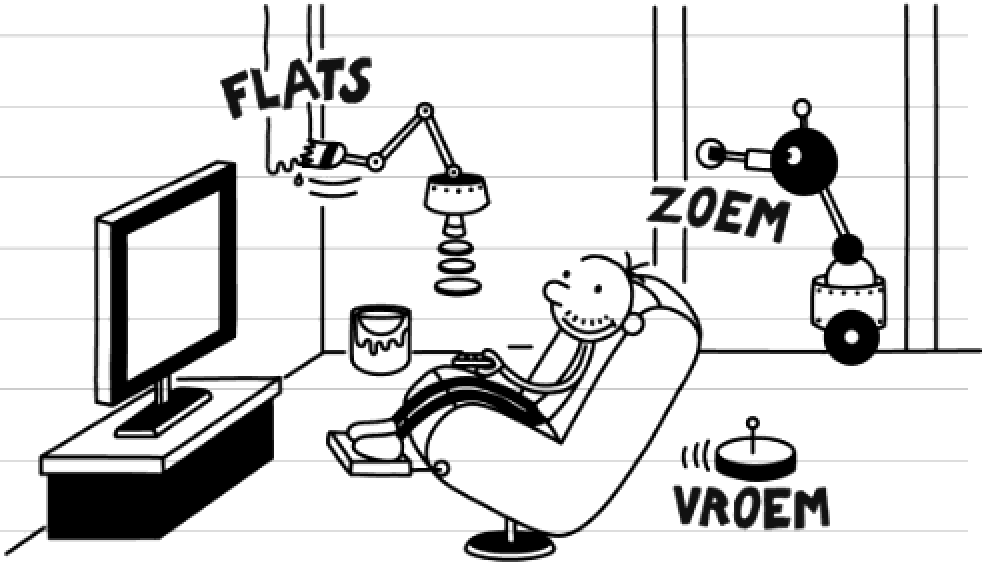

Ik vind het altijd moeilijk om op te letten als pap me iets nieuws probeert te leren. Een paar weken geleden liet hij mij en Rick zien hoe je een band moet verwisselen, maar toen hij over wielmoeren en luchtdruk begon, was hij me kwijt.

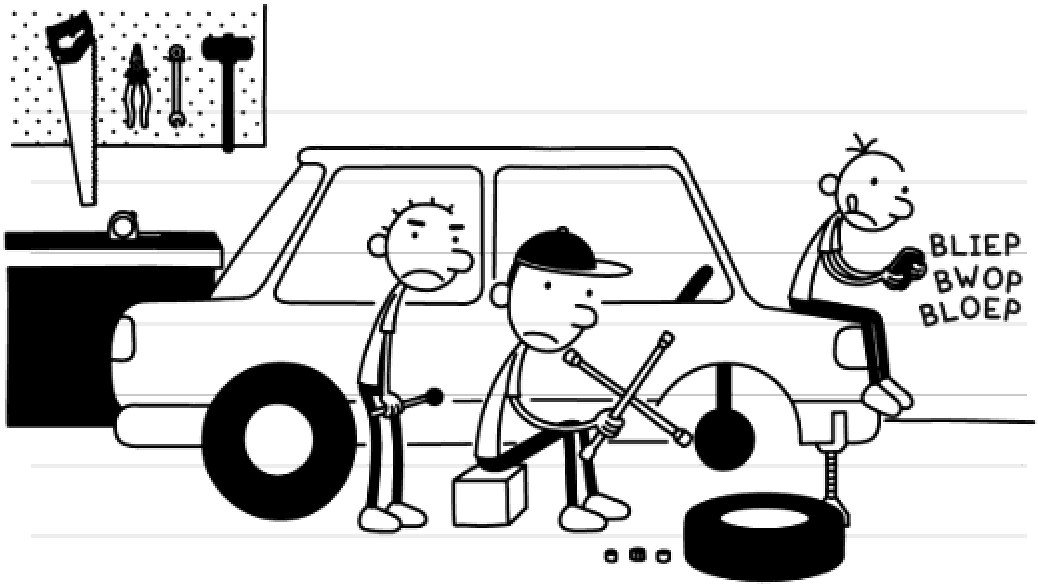

Pap was gefrustreerd omdat ik niet oplette, en hij vroeg me wat ik zou doen als ik ooit met een lekke band langs de weg kwam te staan. Ik zei dat ik een FLUITJE zou kopen en dat ik daarop zou blazen als ik hulp nodig had.

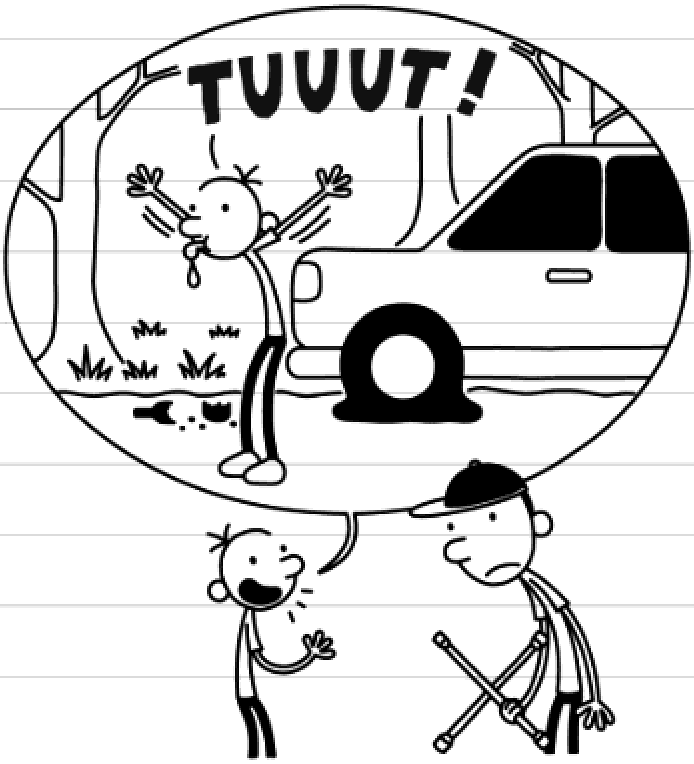

Maar dat was vast het verkeerde antwoord, want sindsdien wil pap me steeds leren hoe ik ZELF dingen moet doen.

Vandaag zei pap dat hij me ging leren om een afvoer te 'ontstoppen', en dat klonk helemaal niet leuk. En toen ik erachter kwam dat het om de LEIDINGEN ging, werd ik BANG.

Ik ben al sinds ik klein was bang voor de leidingen, want toen we net in dit huis woonden hoorde ik mam voor de deur van mijn slaapkamer iets tegen pap zeggen.

TOEN wist ik nog niet dat mortel dat korrelige spul tussen de badkamertegels is. Maar toen mam dat woord zei, zag ik het meteen voor me.

Omdat ik de Mortel nooit had GEZIEN, dacht ik dat hij zich in de leidingen verstopte als ik de badkamer in kwam. Dus ik werd zenuwachtig in de buurt van kranen en afvoeren.

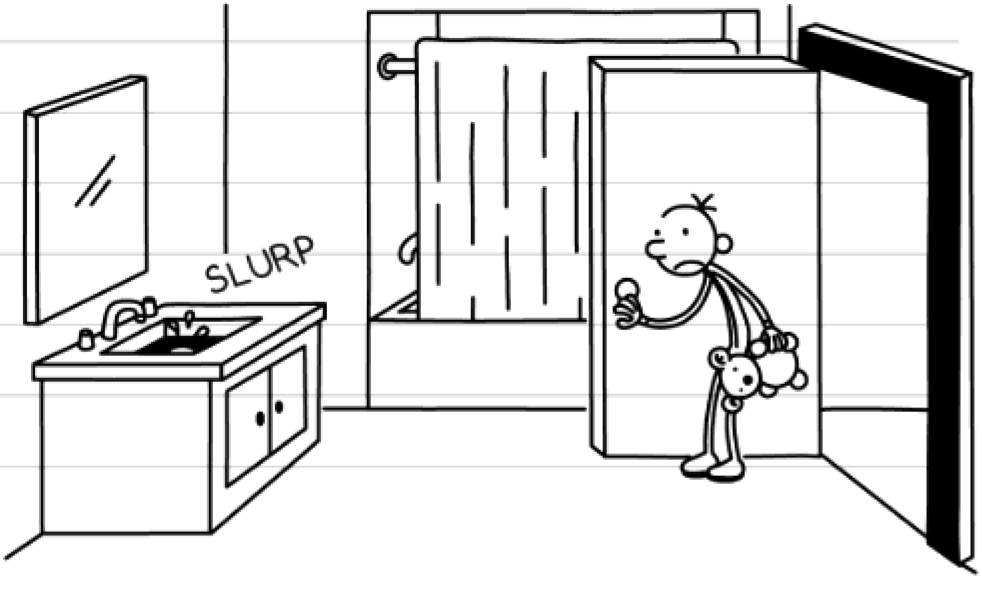

Ik was bang dat de Mortel op een dag een van mijn enkels zou grijpen als ik onder de douche stond en me zo de afvoer in zou trekken.

En ik voelde me ook niet veilig in de badkamer van pap en mam, want ik had bedacht dat de Mortel als hij dat wilde zo door de leidingen kon glibberen om me DAAR te grijpen.

Ik dacht dat ik er tenminste voor kon zorgen dat de Mortel niet meer uit de kranen kon komen en besloot ze te BLOKKEREN. Dus op een dag ging ik het hele huis door en deed ballonnen over alle kranen. Achteraf gezien was dat best een stomme zet.

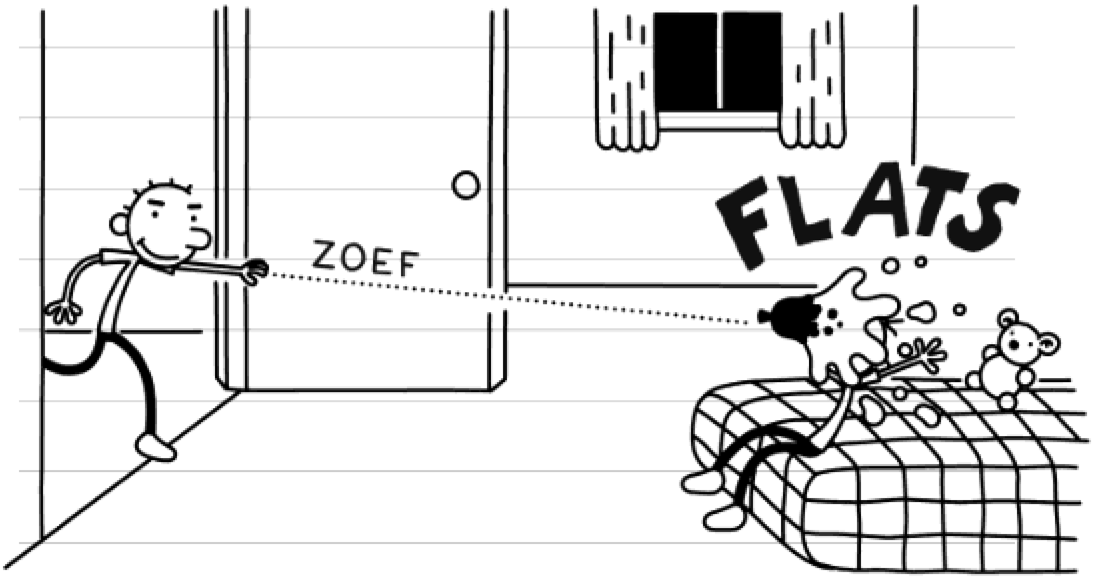

Ik wist dat ik mezelf moest kunnen VERDEDIGEN als de Mortel me in de badkamer zou bespringen. En ik vond het perfecte wapen in het kastje onder de wastafel.

Vanaf dat moment was ik altijd GEWAPEND in de badkamer.

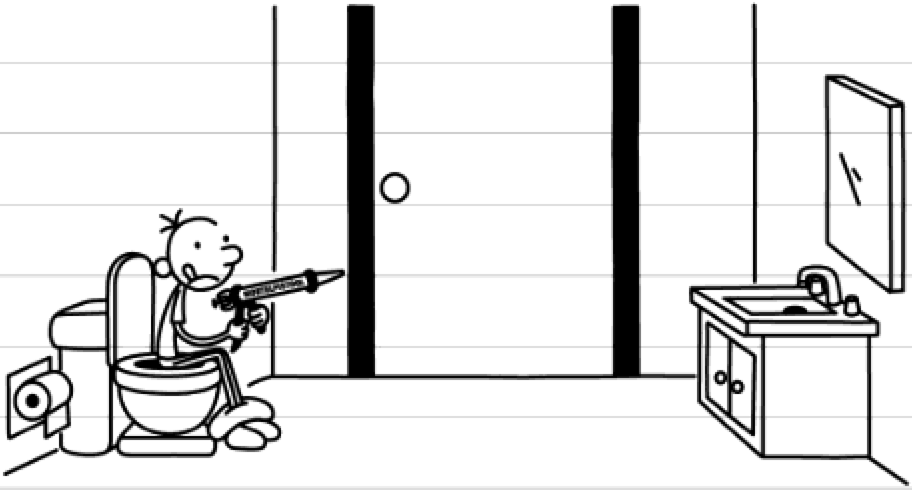

Maar later werd ik bang dat de Mortel de badkamer uit zou glippen en me in mijn SLAAPKAMER zou grijpen.

En een paar keer wist ik zeker dat hij BIJ mij in de kamer was.

Maar als ik dan de volgende ochtend wakker werd, was de Mortel VERDWENEN.

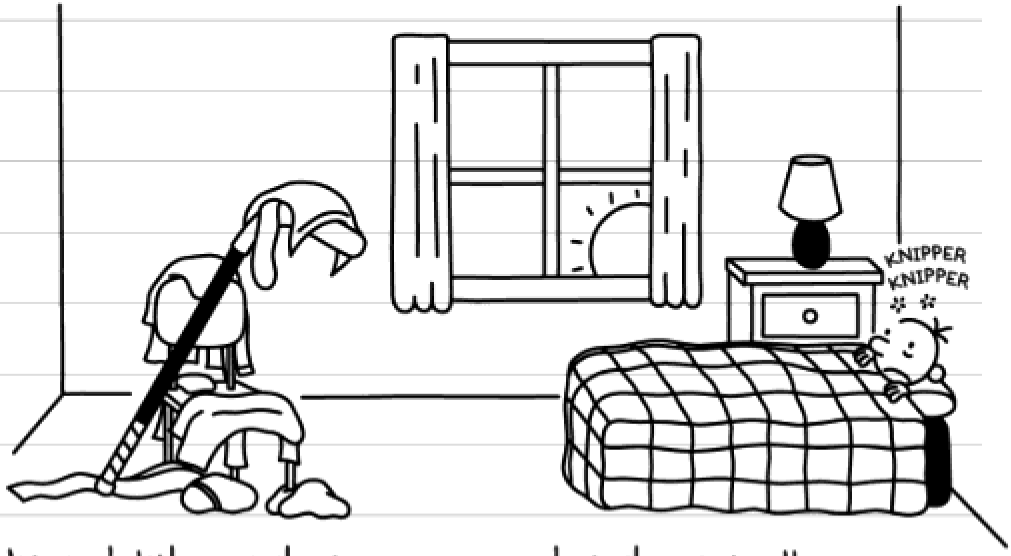

Uiteindelijk zei ik tegen mam dat ik niet alleen durfde te slapen, omdat ik bang was voor de Mortel.

Mam vond het HILARISCH en liet me zien wat ECHTE mortel is.

Toen zei ze dat monsters alleen echt zijn als je erin GELOOFT. De Mortel zou vanzelf VERDWIJNEN als ik niet meer dacht dat hij echt was.

Ik snapte dat de Mortel JUIST zou WILLEN dat ik dat dacht, en ik vroeg me af of de Mortel net deed alsof hij MAM was.

Dus vanaf dat moment deed ik mijn slaapkamerdeur op SLOT, gewoon voor de zekerheid.

Uiteindelijk geloofde ik toch niet meer in de Mortel. Denk ik. Tot VANDAAG in ieder geval. Pap was bezig het afvoerputje te ontstoppen en haalde er opeens een hele klont HAAR uit. Nou, meer bewijs had IK niet NODIG.

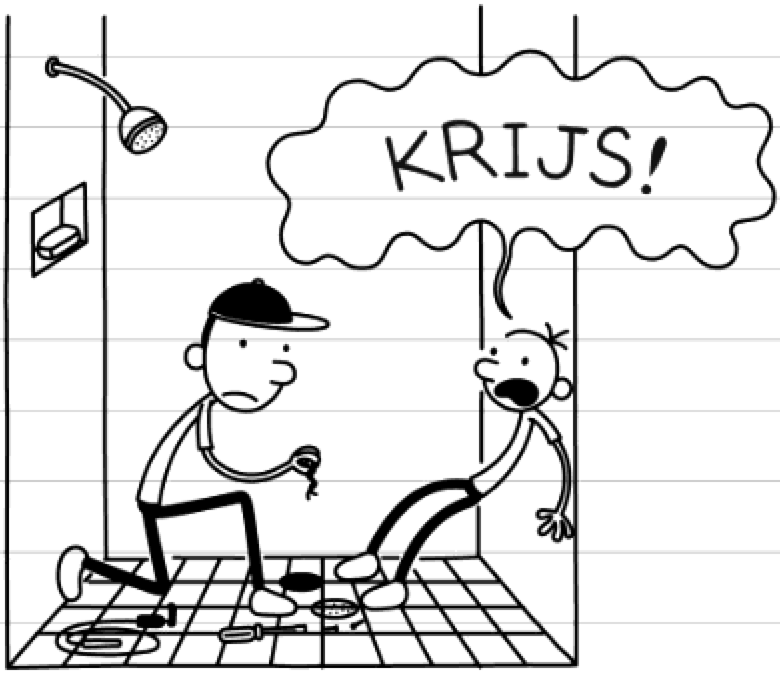

De rest van de dag sloot ik mezelf in mijn kamer op. En ik was vast van plan om daar te BLIJVEN, totdat pap mijn deur met behulp van een schroevendraaier uit de scharnieren tilde.

Ik wist niet eens dat dat KON. Dus pap moet blij zijn, want hij heeft me vandaag werkelijk iets NIEUWS geleerd.

Zondag

Vanochtend maakte pap mij en Rick wakker en zei dat we met hem naar de bouwmarkt moesten. Hij zei dat hij een dag vol klusjes voor ons had gepland en dat we daar materiaal voor moesten halen.

We waren al een tijdje niet bij de bouwmarkt geweest. De keer hiervoor werden we eruit geschopt. Dat kwam doordat Max dacht dat je de wc's in de showroom echt kon gebruiken.

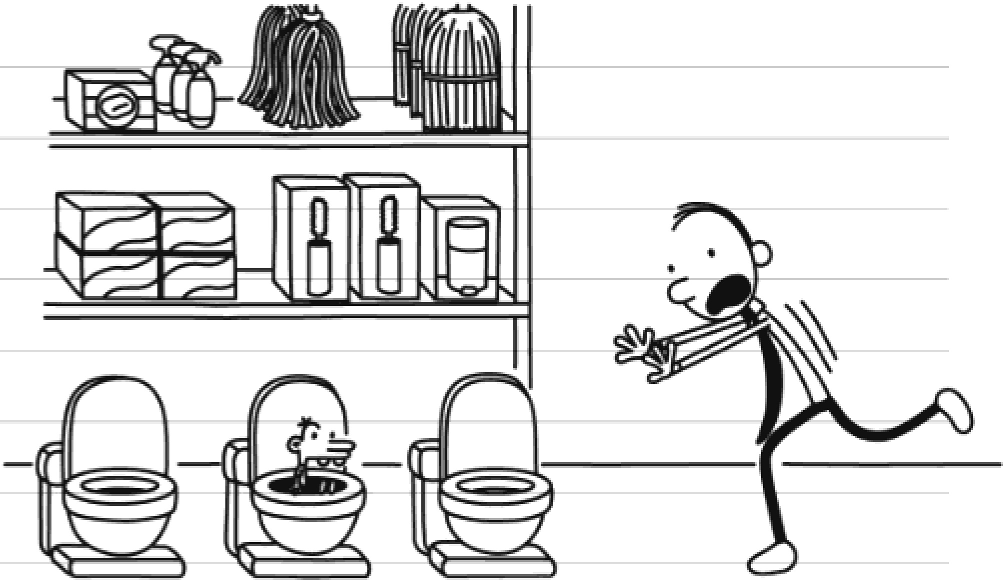

Pap ging op zoek naar spullen om de wasmachine mee te fiksen en ik en Rick moesten andere dingen halen, zoals beits en verfkwasten.

Ik zeg je: als er ooit een zombie-invasie komt of zo, dan ga ik RECHTSTREEKS naar de bouwmarkt. Want daar hebben ze spullen waar je FLINKE schade mee kunt aanrichten.

Toen we weer thuis waren, zei pap dat ik en Rick de veranda moesten beitsen. Hij zei dat we om de jacuzzi heen moesten verven, omdat die te zwaar was om te verschuiven.

Echt, ik wou dat we die jacuzzi nooit hadden GEKREGEN, want we hebben er alleen maar ELLENDE van.

Afgelopen winter is dat ding bijna mijn dood geworden, en niet EEN maar wel TWEE keer.

Op een avond stormde het en toen ging de riem los die het dekzeil op zijn plek moet houden. Dus pap stuurde mij naar buiten om het te FIKSEN.

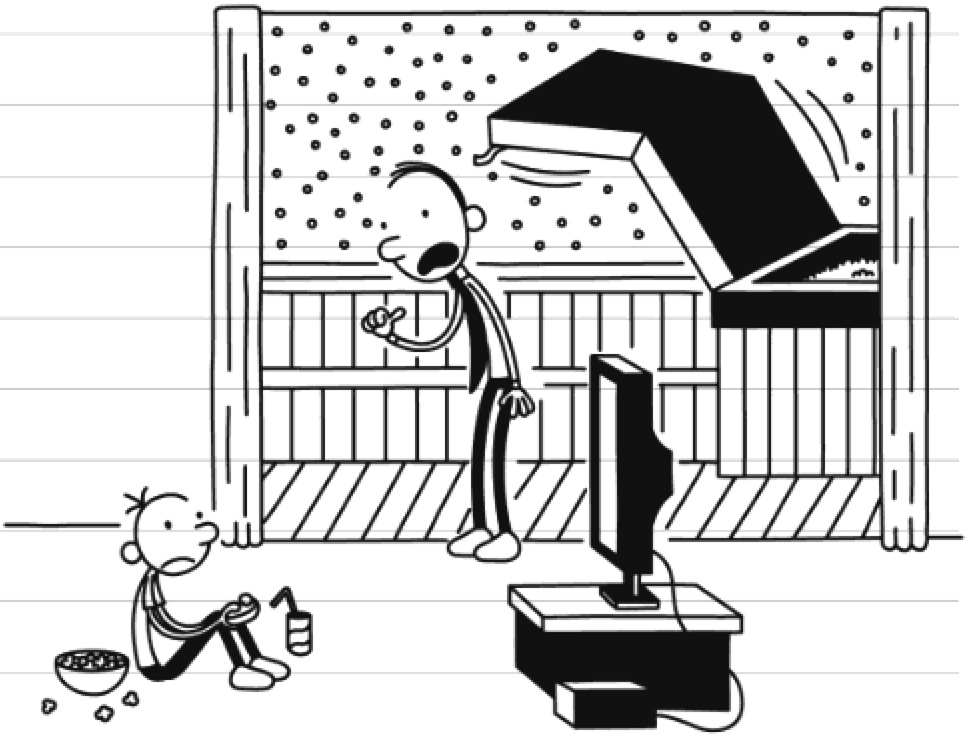

Ik trok al mijn winterspullen aan en ging naar buiten. Het dekzeil flapperde als een MALLE en het viel niet mee om het weer naar beneden te trekken. En net toen ik dacht dat het me GELUKT was, blies een enorme windvlaag het dekzeil helemaal van de veranda.

Maar ik had het dekzeil nog vast en vloog dus OOK door de lucht.

Als er geen dik pak SNEEUW had gelegen, was dat meteen mijn EINDE geweest.

Nadat ik had gecontroleerd of ik niks had gebroken, sleurde ik het dekzeil door de sneeuw en de trap van de veranda op. Ik was volkomen UITGEPUT tegen de tijd dat ik BOVEN was.

Maar dat was nog niet alles. De tuinslang die pap gebruikt had om de jacuzzi te VULLEN, lag nog op de trap en hij was STIJF bevroren. Dus toen ik op de tuinslang TRAPTE, gleed ik weer helemaal naar BENEDEN en brak onder aan de trap bijna mijn nek.

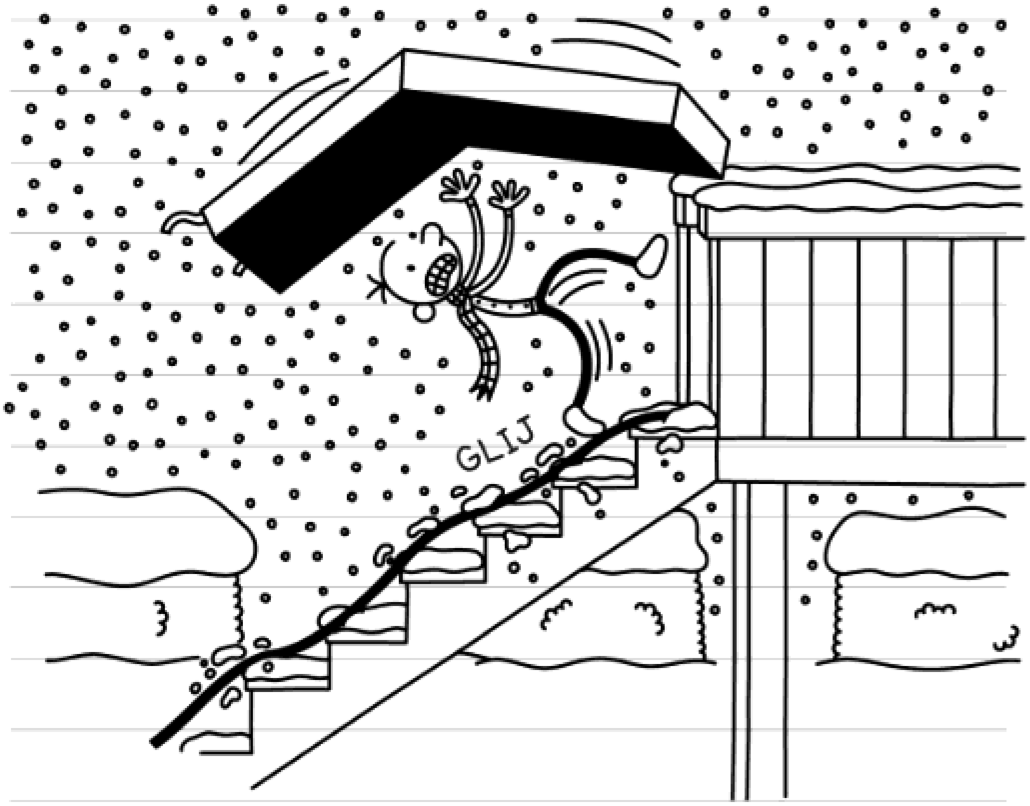

Rick heeft ook problemen gehad met de jacuzzi. Hij heeft hem de hele winter gebruikt, maar hij had de slechte gewoonte om in dat ding in SLAAP te vallen. Dus mam checkte altijd of hij nog buiten was voor ze zelf naar bed ging.

Maar op een keer vergat mam te kijken voor ze ging slapen, en ze had pas de volgende OCHTEND door dat Rick nog buiten was.

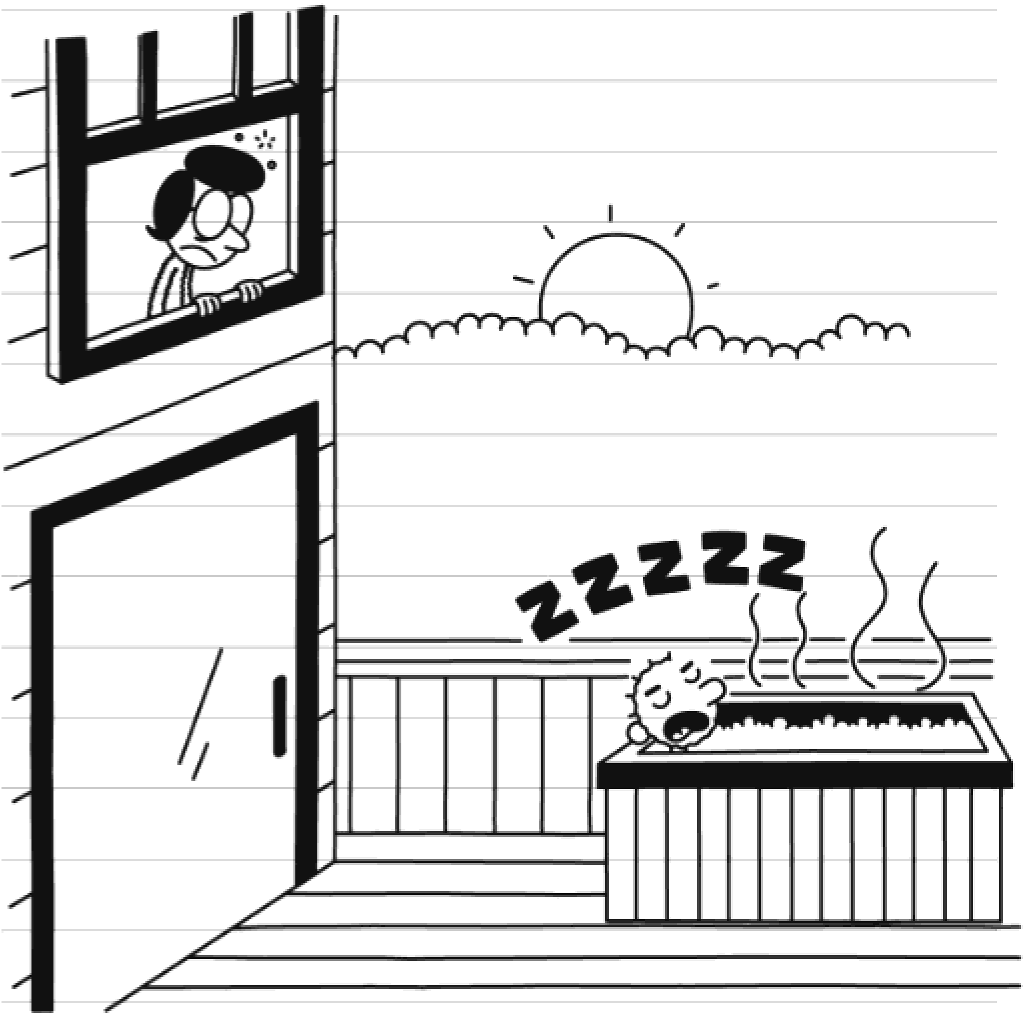

Het heeft iets van twee WEKEN geduurd voor Ricks huid weer glad was en hij niet meer op een PRUIM leek. En in die tijd werden net de schoolfoto's gemaakt.

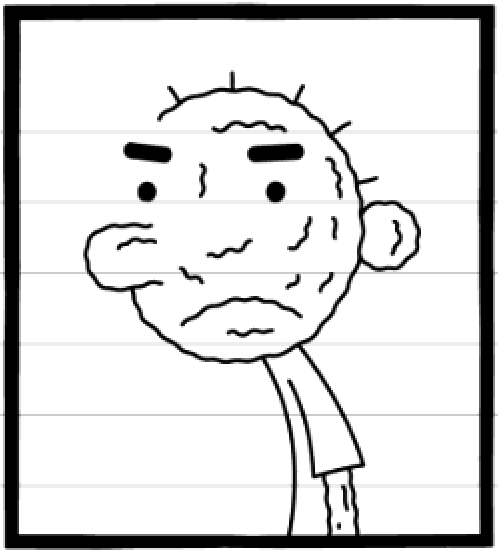

Rick Botermans

Een paar maanden geleden heeft pap de jacuzzi leeg laten lopen en SINDSDIEN zit er geen water meer in. Ik hoop maar dat we dat ding KWIJT zijn voor hij ERNSTIGE schade aanricht.

Toen we vandaag vlak bij de jacuzzi aan het beitsen waren, hoorde ik gezoem. Misschien had iemand per ongeluk de verwarming aan gelaten?

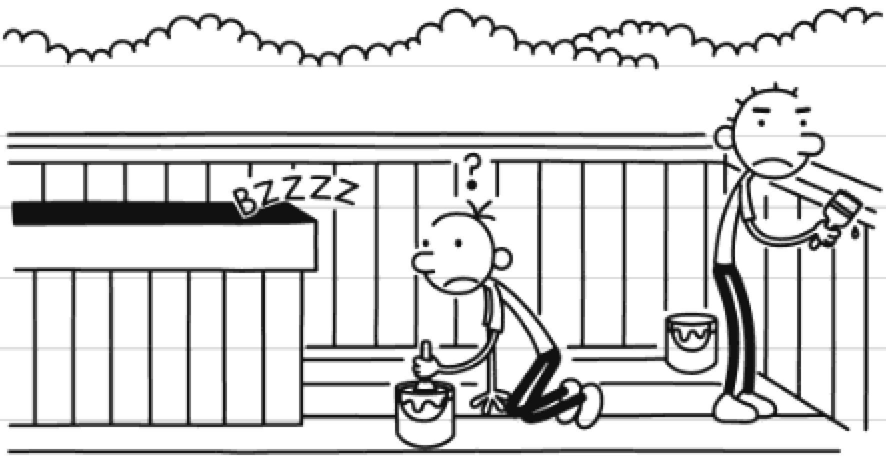

Dus ik tilde het zeil op om te kijken. En ik wist METEEN dat het FOUTE boel was.

Wespen hadden een NEST onder het dekzeil gemaakt en nu waren ze helemaal hysterisch. Als ik een onverhoedse beweging maakte, zou ik meteen worden GESTOKEN. Ik wist niet wat ik moest DOEN, maar Rick nam die beslissing VOOR mij.

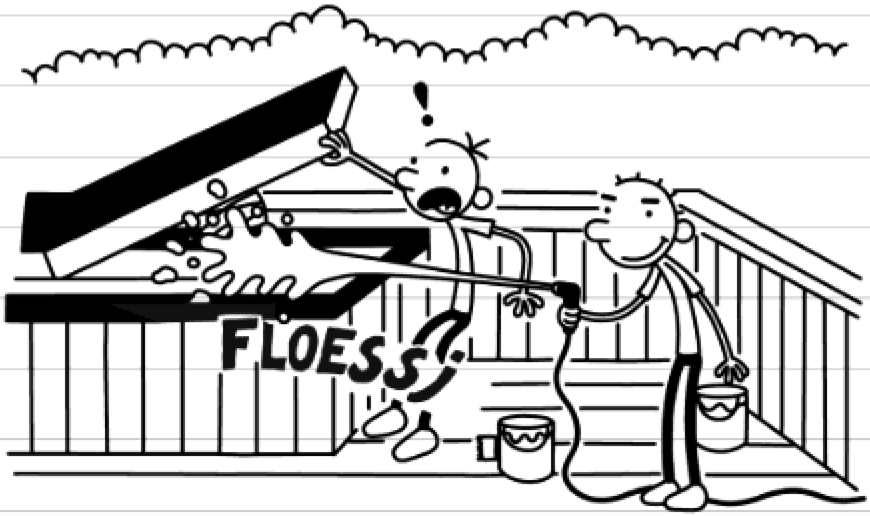

De wespen gingen door het LINT. Ik liet het dekzeil los en STOOF ervandoor. Op de een of andere manier kwamen ik en Rick ALLEBEI binnen zonder gestoken te worden.

We hadden echt geluk, want ik heb gelezen dat wespen MEERDERE keren kunnen steken. Heel anders dan bijen, die kunnen het maar EEN keer.

Hoe zou het zijn als je weet dat je DOODGAAT als je iemand steekt? Als ik een bij was, zou ik mijn angel elke DAG wel een keer willen gebruiken. VOORAL bij bijen van mijn eigen leeftijd.

Maar ik weet zeker dat ik er echt SPIJT van zou krijgen als ik mijn angel mijn hele leven nooit zou gebruiken.

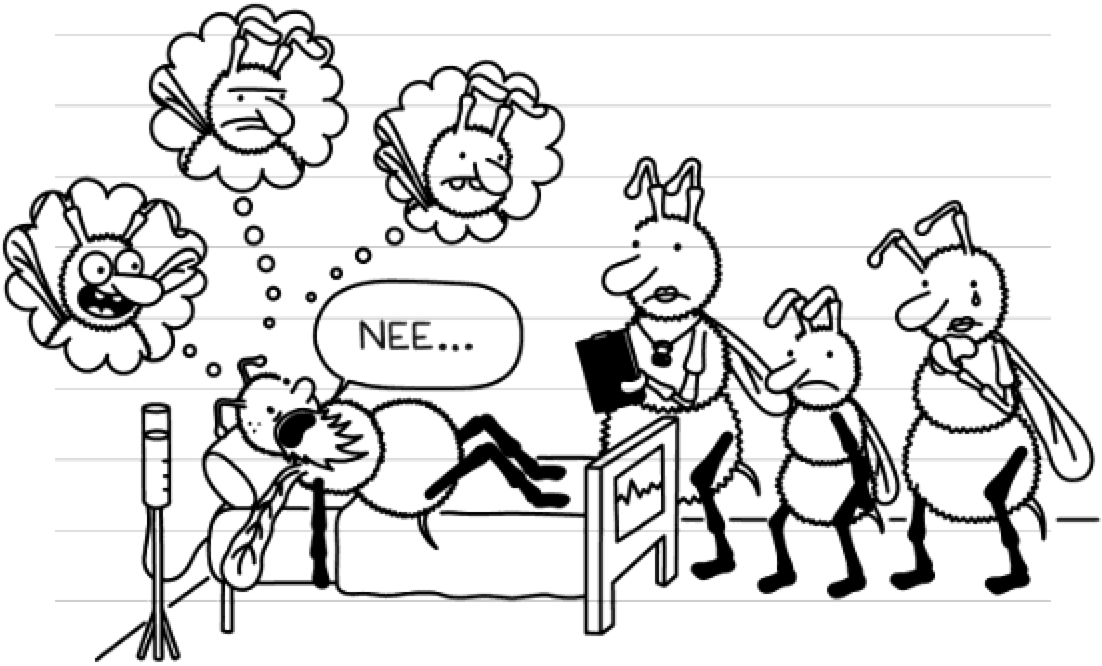

Vanmiddag wilde pap weten waarom ik en Rick niet meer buiten waren om de veranda te beitsen. Rick vertelde hem over de WESPEN, maar het stuk waarin hij hun nest met de tuinslang natspoot, liet hij weg.

Toen zei pap dat hij nog een ander klusje voor ons had, in de VOORTUIN. De dakgoten zaten vol en moesten worden schoongemaakt, dus we moesten de ladder uit de garage halen.

De goten schoonmaken is mijn MINST favoriete klusje, want uiteindelijk moet IK altijd die ladder op.

Pap wil niet meer, want de LAATSTE keer dat hij het deed, kreeg hij ruzie met een EEKHOORN.

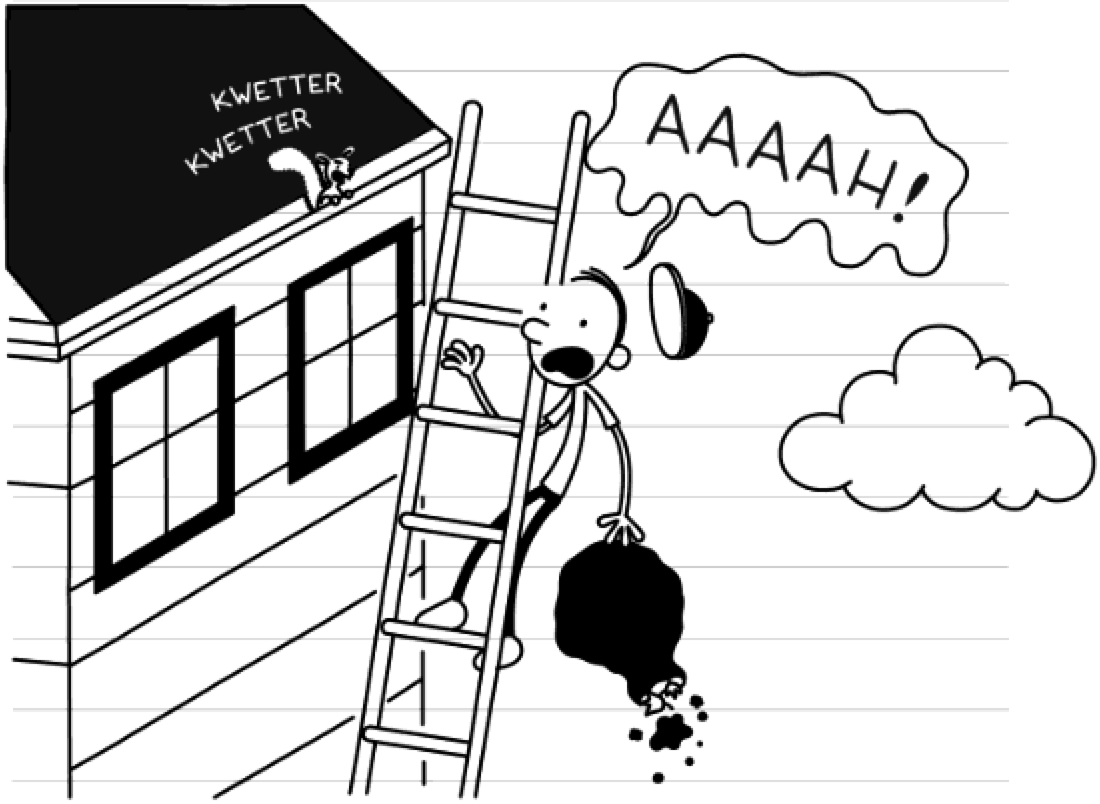

Dus nu weigert RICK ook om de ladder op te gaan. Hij zegt dat de persoon die het MINST weegt dat moet doen, omdat die zich minder bezeert als hij VALT.

Rick tekende zelfs een diagram om het wetenschappelijk te bewijzen. Als ik me daardoor BETER moest voelen, dan is dat MISLUKT.

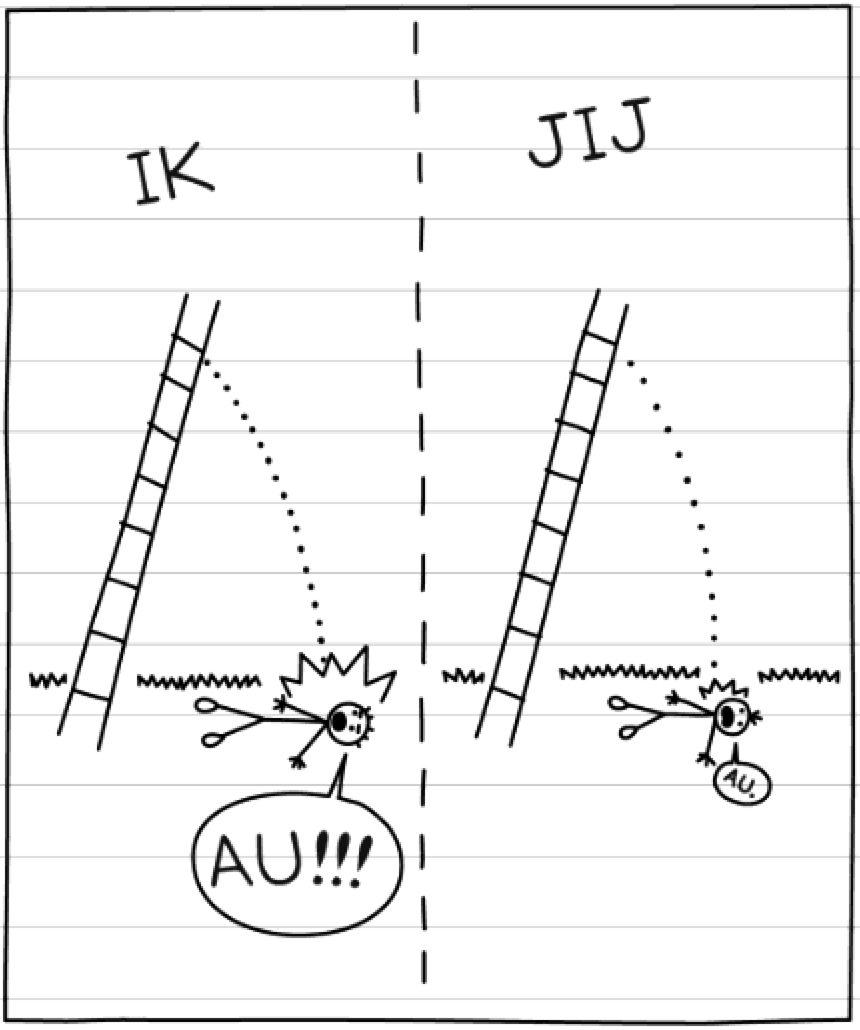

We haalden de ladder uit de garage en droegen hem naar de voortuin. Toen zetten we hem tegen het dak en Rick hield hem onderaan vast, zodat ik erop kon klimmen.

Boven aangekomen begon ik de modderige drab uit de goot in de vuilniszak te scheppen die ik in mijn andere hand hield. Dat betekende dat ik me niet echt kon vasthouden, en het was moeilijk om mijn evenwicht te bewaren.

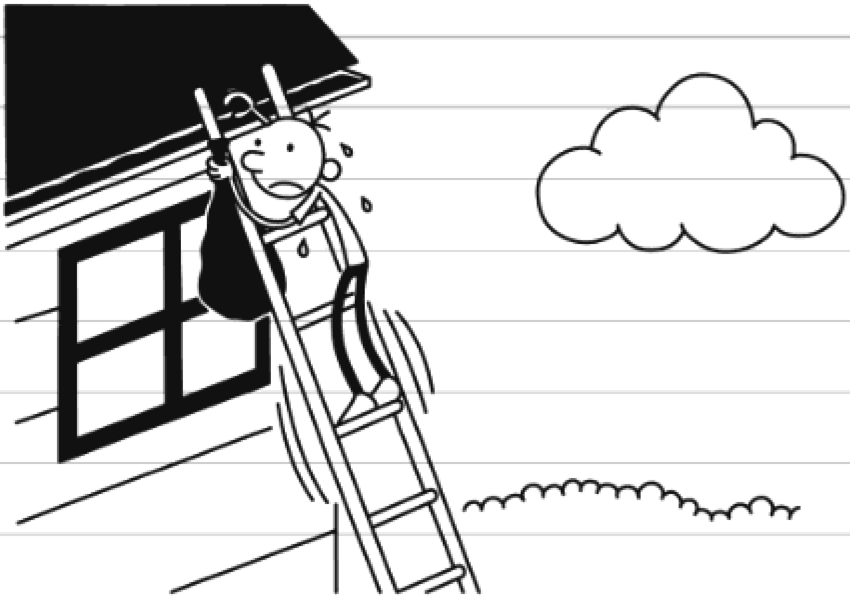

Toen dat stuk schoon was, klom ik weer naar beneden en verschoven we de ladder een stukje. Maar tijdens mijn vierde klim naar boven voelde de ladder een beetje WIEBELIGER dan eerst.

Ik riep naar Rick dat hij de ladder STEVIGER vast moest houden, maar ik kreeg geen antwoord. En toen ik naar beneden keek om te zien of hij op zijn telefoon zat, was hij VERDWENEN.

Op dat moment keek ik door het raam van de badkamer en zag dat Rick BINNEN was.

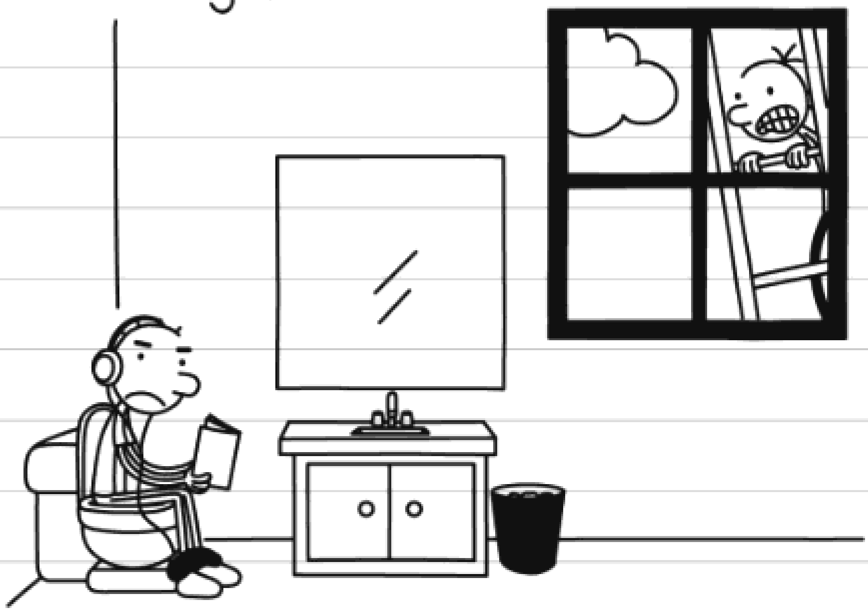

Ik klopte op het raam om zijn aandacht te trekken, maar ik leunde denk ik net te VER opzij, want de ladder begon over te hellen.

Het was te laat om nog helemaal naar beneden te klimmen, dus ik kon alleen naar BOVEN.

Ik klom naar de top van de ladder, greep de dakrand met twee handen vast en trok mezelf op het dak. En dat had geen seconde later moeten gebeuren, want zo gauw ik van de ladder af stapte, kletterde hij op de grond.

Dus ik zat vast op het dak en kon er met geen mogelijkheid meer vanaf. Ik begon te roepen, in de hoop dat pap of mam me zou horen. Maar pap was in de waskamer de wasmachine aan het fiksen en MAM had ik de hele ochtend nog niet gezien.

Toen zag ik meneer Lubbers zijn grasmaaier uit zijn schuur rijden en dacht ik dat ik GERED was. Ik probeerde naar hem te ROEPEN, maar ik kwam niet boven het geluid van de grasmaaier uit.

Ik kon misschien zijn aandacht trekken door van die smurrie uit de goot voor zijn grasmaaier te gooien. Dan zou hij vast stoppen en omhoogkijken.

Dus ik greep wat blubber en mikte op een plek voor meneer Lubbers. Maar ik had het niet helemaal goed uitgekiend, want het werd een VOLTREFFER, midden op de grasmaaier.

En geloof me, al kreeg ik nog HONDERD kansen, ik zou die worp nooit meer kunnen herhalen.

Meneer Lubbers stopte en probeerde te ontdekken waar de aanval VANDAAN kwam. Ik besloot dat het misschien TOCH niet zo slecht was om vast te zitten op het dak en ik klauterde naar de andere kant, waar hij me niet kon zien.

Ik verstopte me achter de schoorsteen, het enige plekje schaduw op het hele dak. En zelfs daar was het nog behoorlijk HEET.

Ik wist dat dit wel eens heel lang kon gaan duren, en na een poosje werd ik bang dat ik zou UITDROGEN.

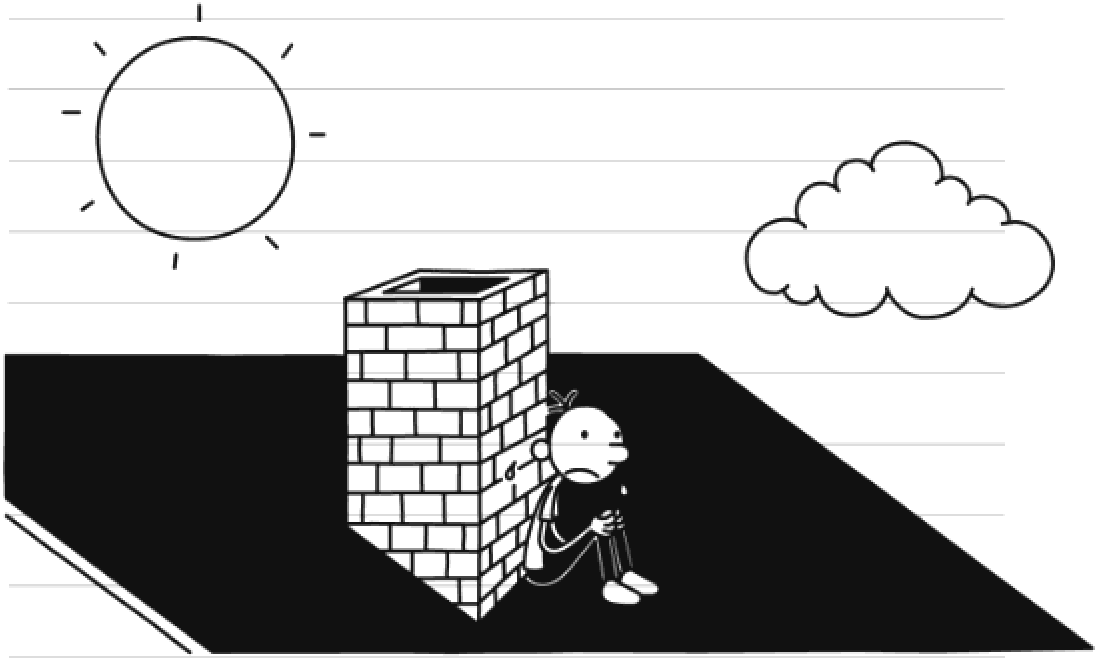

Dus ik deed bijna al mijn kleren uit, want ik wilde niet te veel ZWETEN. Ik dacht dat ik misschien nog wat vocht uit mijn SOKKEN kon wringen als de situatie echt wanhopig zou worden. Maar ik hoopte heel erg dat het zover niet zou komen.

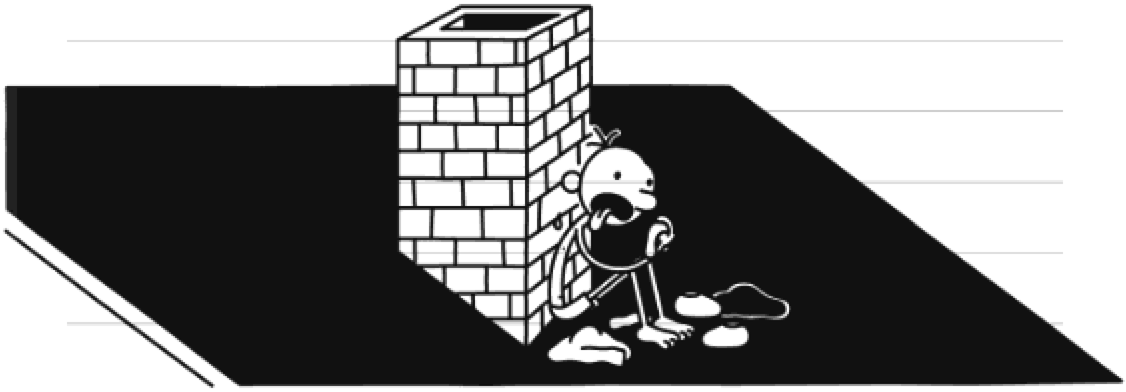

Ik wist dat ik iets moest doen om mezelf te redden, anders zouden ze me uiteindelijk op zo'n satellietfoto terugvinden.

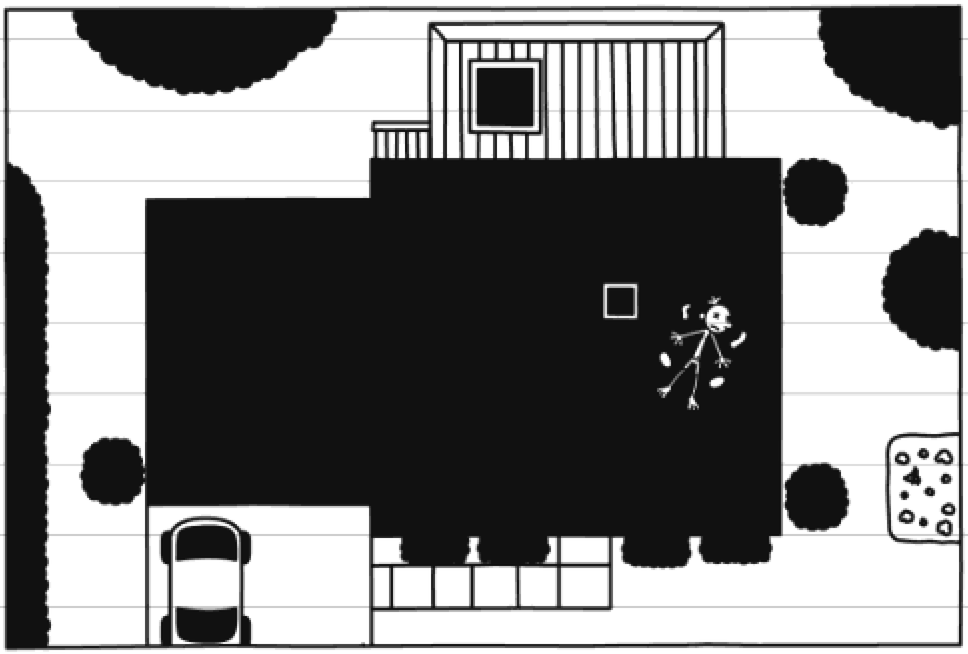

Het was te hoog om naar beneden te SPRINGEN, dus dat was uitgesloten. En zelfs als ik levend op de veranda zou landen, dan zouden die wespen me waarschijnlijk nog afmaken.

Toen herinnerde ik me het raam aan de zijkant van het huis, boven de garage. Dus ik liet mezelf van de dakrand op de vensterbank zakken, waar ik maar NET bij kon.

Gelukkig was het raam niet op SLOT. Ik deed het zo ver open dat ik er net doorheen paste en wurmde mezelf naar binnen.

Het was het raam van pap en mams badkamer, en het zat precies boven hun WC.

Ik zette één voet op de stortbak en probeerde mijn ANDERE voet op de bril te zetten. Maar ik zag pas dat de bril OMHOOGSTOND toen het al te LAAT was.

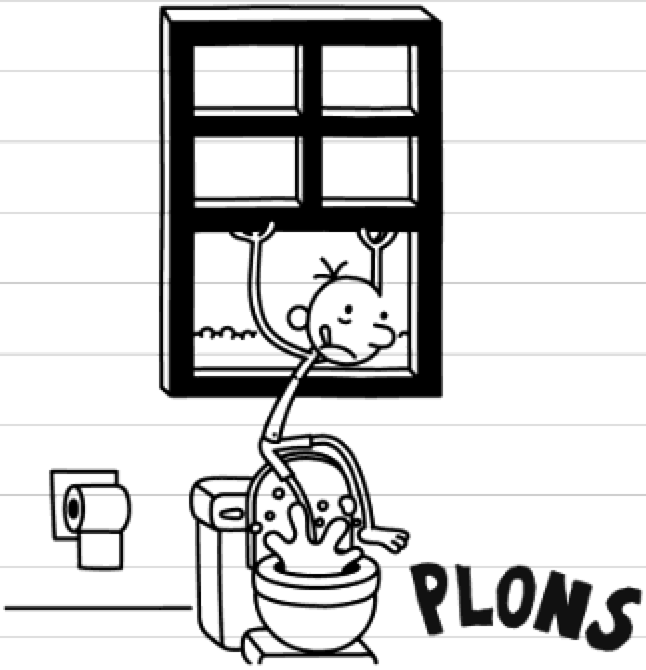

Dus nu zat mijn enkel KLEM, en ik kon mijn voet er niet uit trekken, hoe hard ik het ook probeerde. Ik denk dat ik een hoop herrie maakte terwijl ik mezelf probeerde te bevrijden, want toen ontdekte ik waar MAM al die tijd geweest was.

En het was geen pretje om alles uit te leggen toen PAP de badkamer in kwam.

Dus het was geen geweldige dag voor mij. Maar er is ook goed nieuws, want mam zei dat we onze goten voortaan door VAKMENSEN laten schoonmaken.

Dinsdag

Ik word niet als ENIGE vervangen door iemand die wel weet waar hij mee bezig is. PAP is hetzelfde overkomen.

Pap haalde de wasmachine uit elkaar, maar hij kreeg hem niet meer in elkaar. Dus moest hij van mam een monteur inhuren.

Het is heel lastig om zonder wasmachine te leven. We moesten onze kleren met de hand wassen, in de gootsteen in de keuken, en dat was echt irritant. Maar gisteravond bedacht Rick iets SLIMS: hij stopte zijn vieze kleren in de AFWASMACHINE.

Nou, de afwasmachine WASTE de kleren heel goed, maar DROGEN ging iets minder.

En toen Rick vanochtend naar school ging, waren zijn kleren nog NAT.

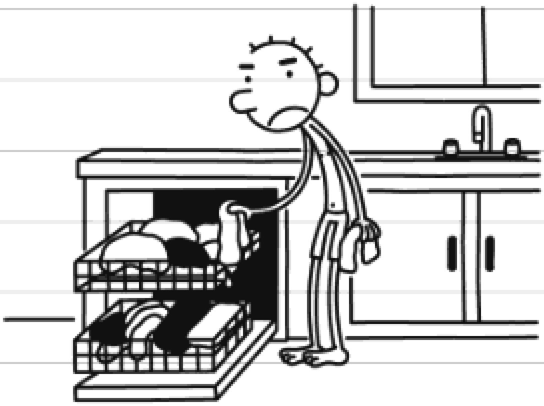

Dus gebruikte hij zijn BUSJE om de kleren op weg naar school AAN DE LUCHT te drogen.

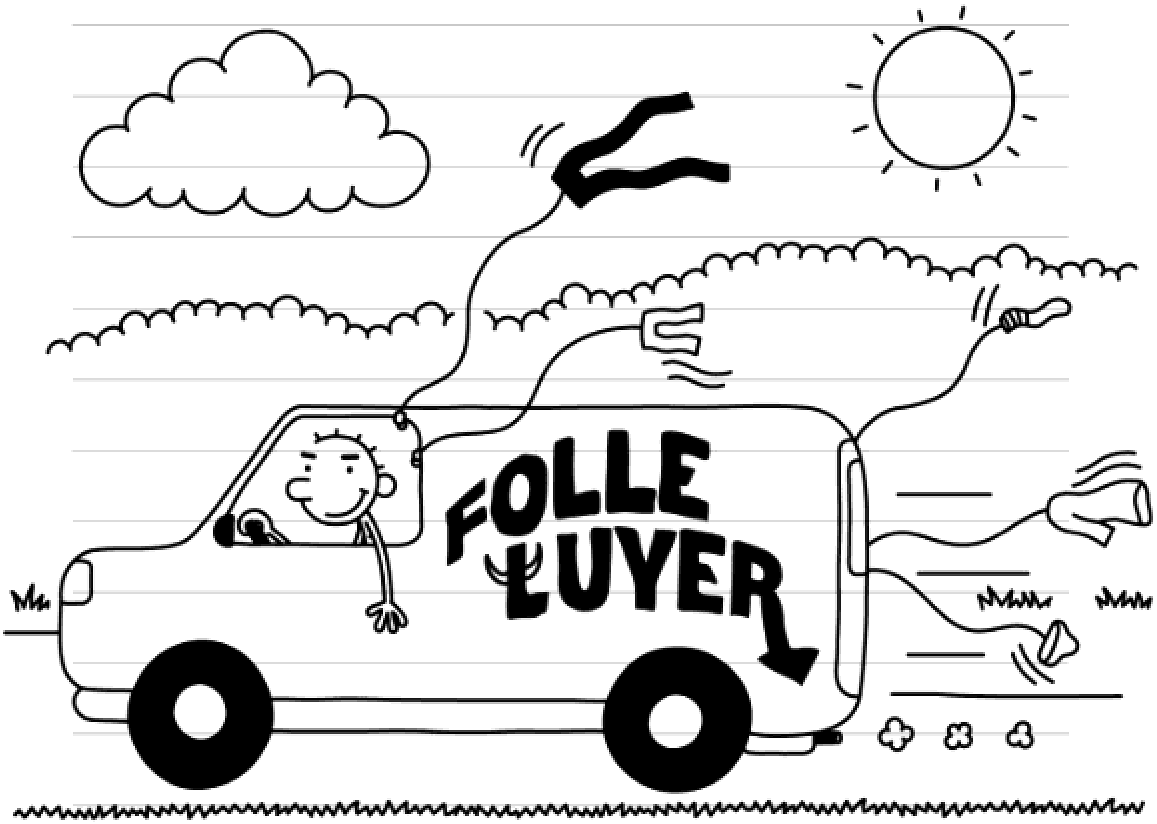

Helaas voor Rick trok dat de aandacht van de POLITIE, die hem van de weg haalde.

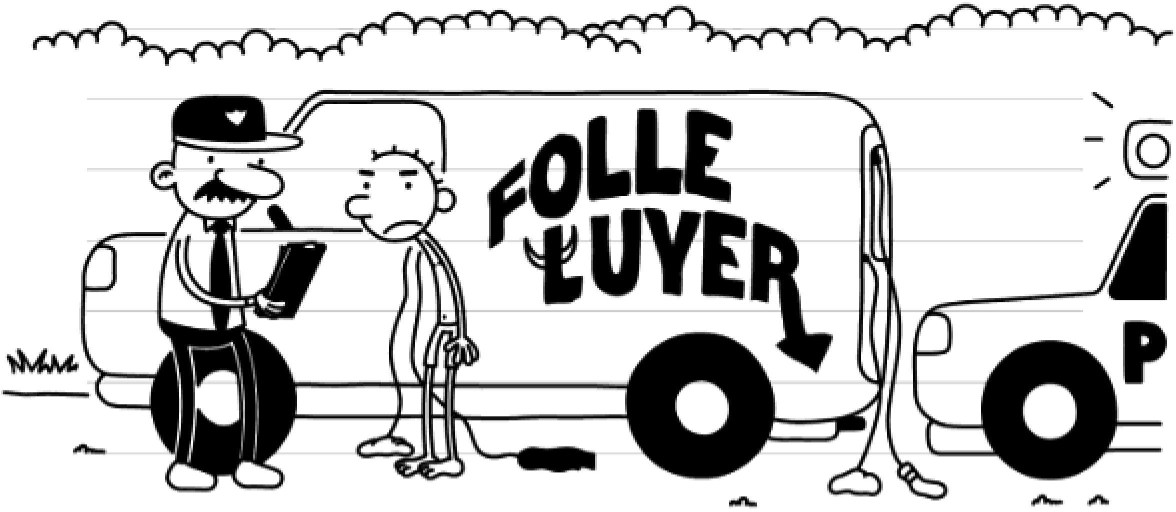

Daarom moest pap iemand bellen om de wasmachine te maken. Maar ik wist niet dat de monteur er was tot ik langs de waskamer liep.

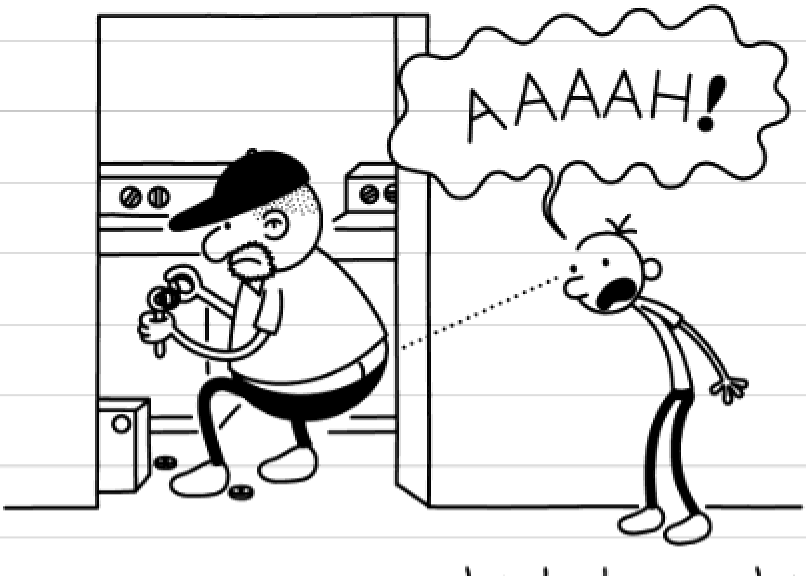

Die gast wist precies wat hij deed, want hij kreeg de wasmachine weer aan de praat.

Maar het eindigde een beetje ongemakkelijk toen Max wilde betalen met mams creditcard.

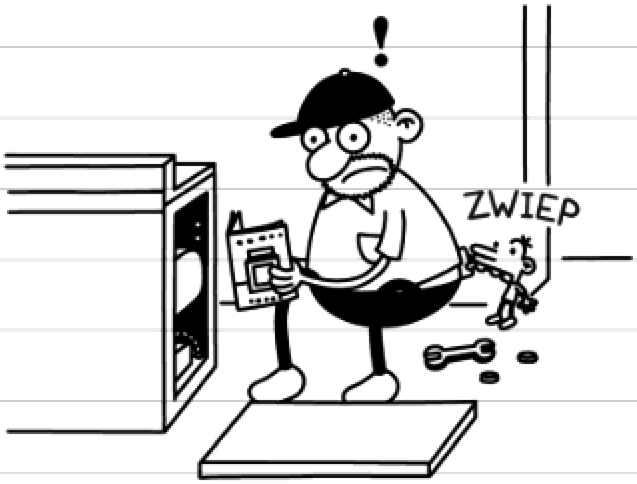

Woensdag

Toen ik vanmiddag uit school kwam, was een stel werkmannen met zwaar materieel in onze tuin aan het werk.

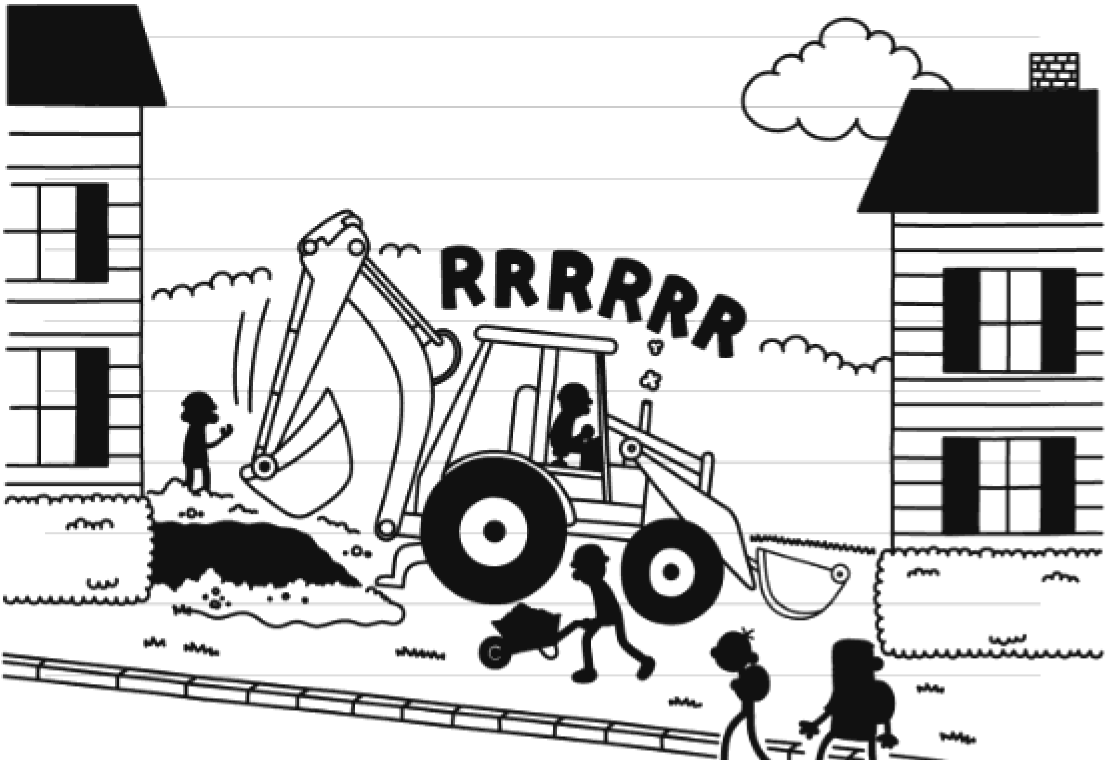

Ik was superENTHOUSIAST, want nu ging de verbouwing eindelijk ECHT beginnen.

Een van die mannen was een gat aan het graven met een graafmachine, en het was gewoon IDIOOT hoeveel KRACHT dat ding had.

Ik en Theo probeerden een keer een tunnel naar China te graven. Na een paar uur moesten we het opgeven, maar als we een van DEZE machines hadden kunnen scoren, was het misschien wel gelukt.

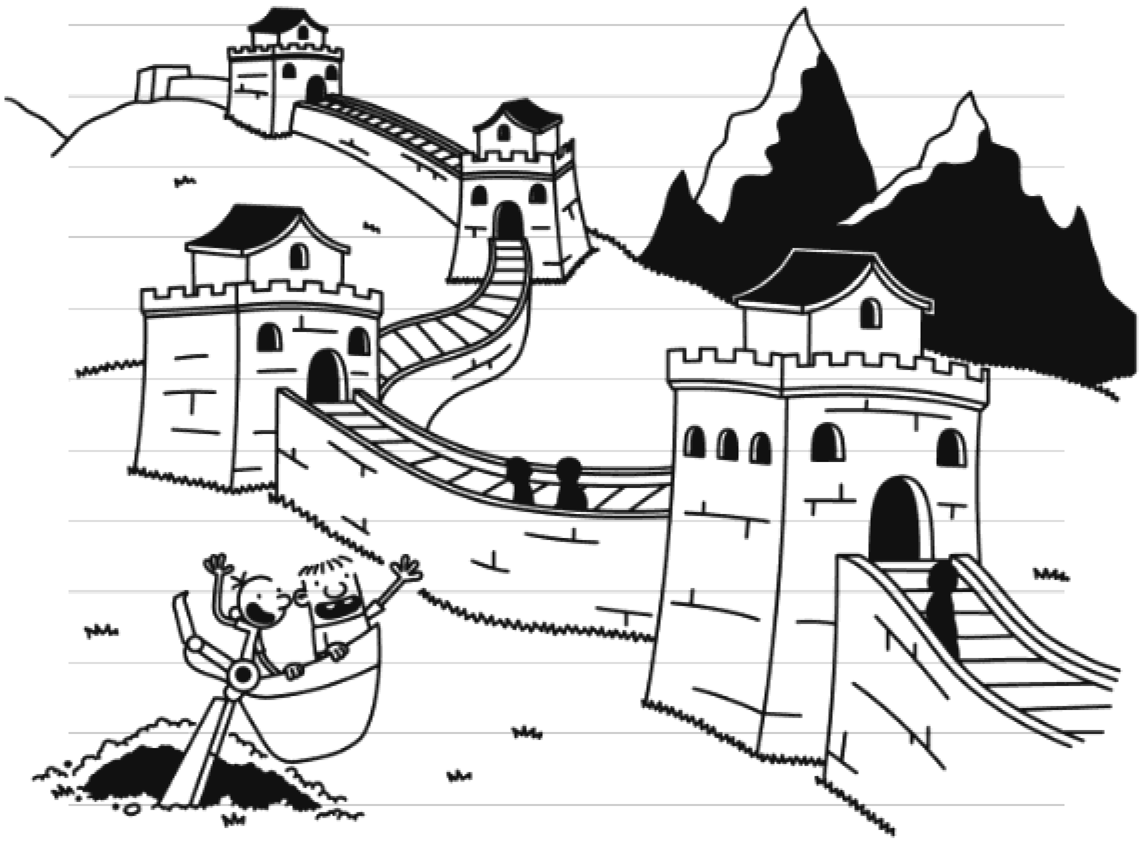

Ik vraag me af of ik een ritje mag maken met die graafmachine. Want dan kan ik de gaafste stunt OOIT uithalen op school.

Het was best heet vandaag, en ik denk dat mam medelijden had met de harde werkers. Ze maakte wat koude drankjes en bracht die naar buiten.

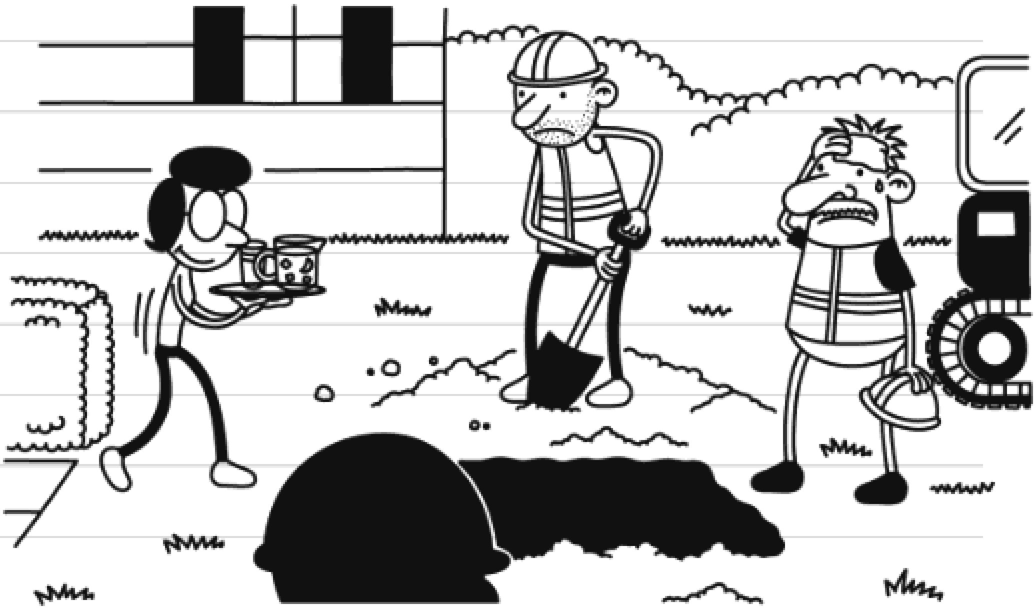

Maar dat werkte averechts, want daarna moest de ene na de andere werkman bij ons binnen naar de WC.

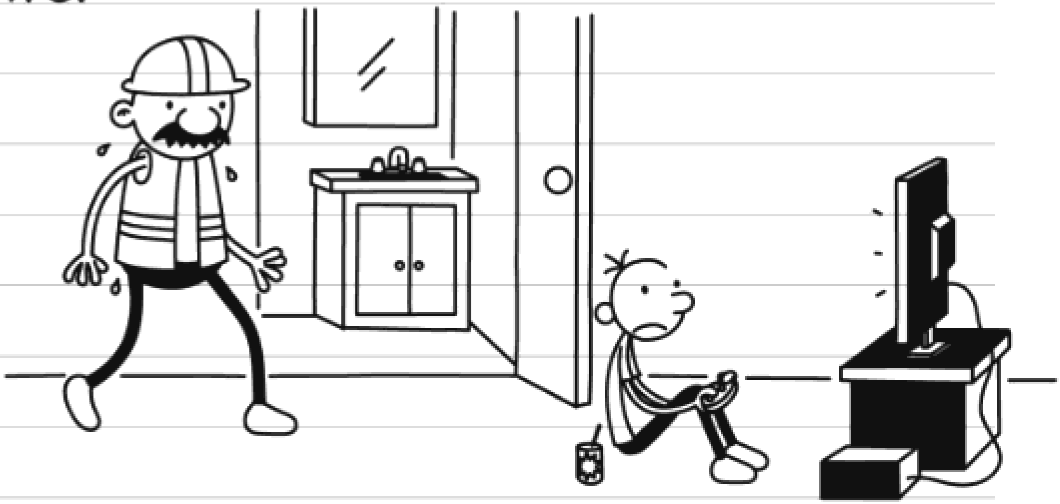

En toen er een rij stond voor de wc BENEDEN, ging de grootste en breedste van alle werkmannen BOVEN op zoek naar een andere wc.

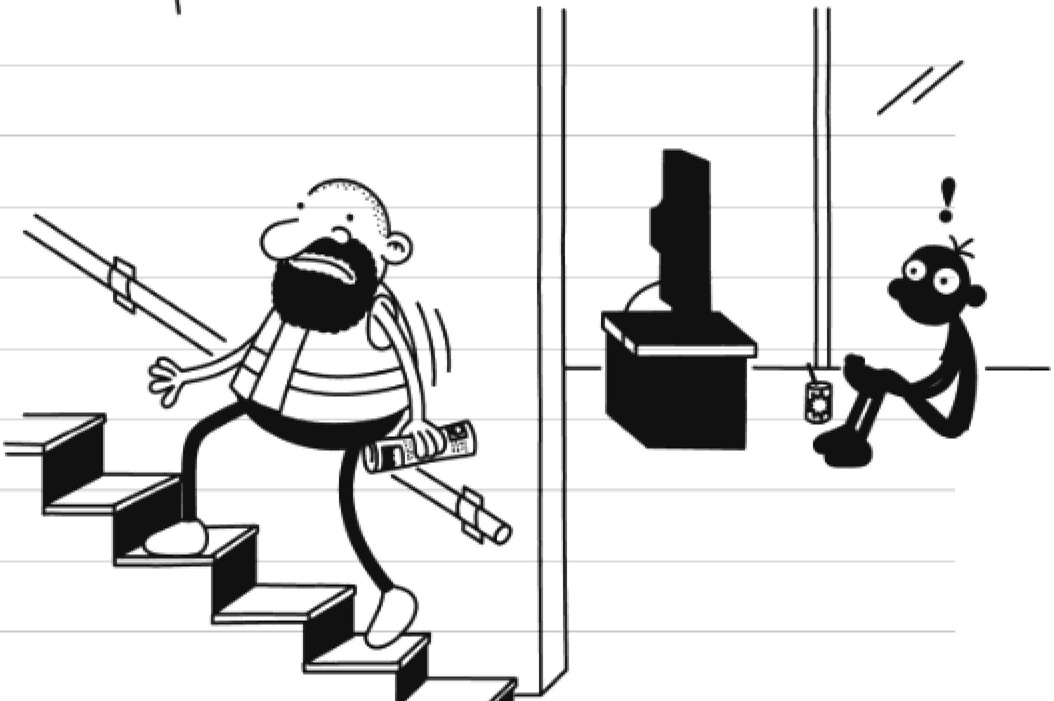

En die vent had een TIJDSCHRIFT bij zich, dus ik had zo'n idee dat hij niet voor een kleine boodschap naar boven ging.

Ik wilde hem TEGENhouden, dus ik drukte op het testknopje van de rookmelder zodat die afging.

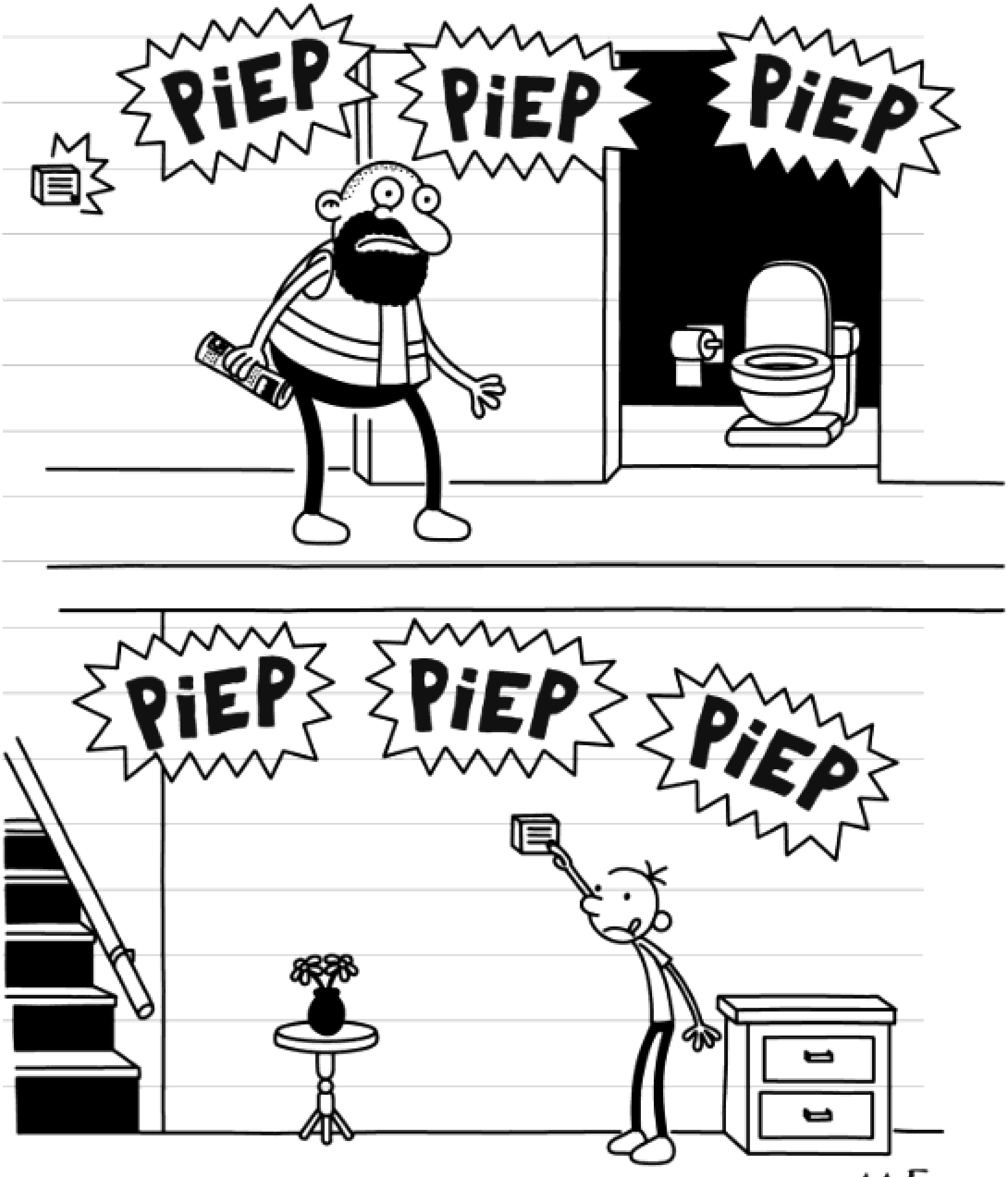

De werkmannen waren SNEL ons huis uit, maar ze waren niet de ENIGEN die dachten dat er een echte noodsituatie was.

MAX dacht het ook. Toen de rookmelder afging, gooide hij al zijn knuffels uit zijn slaapkamerraam en sprong toen boven op de berg.

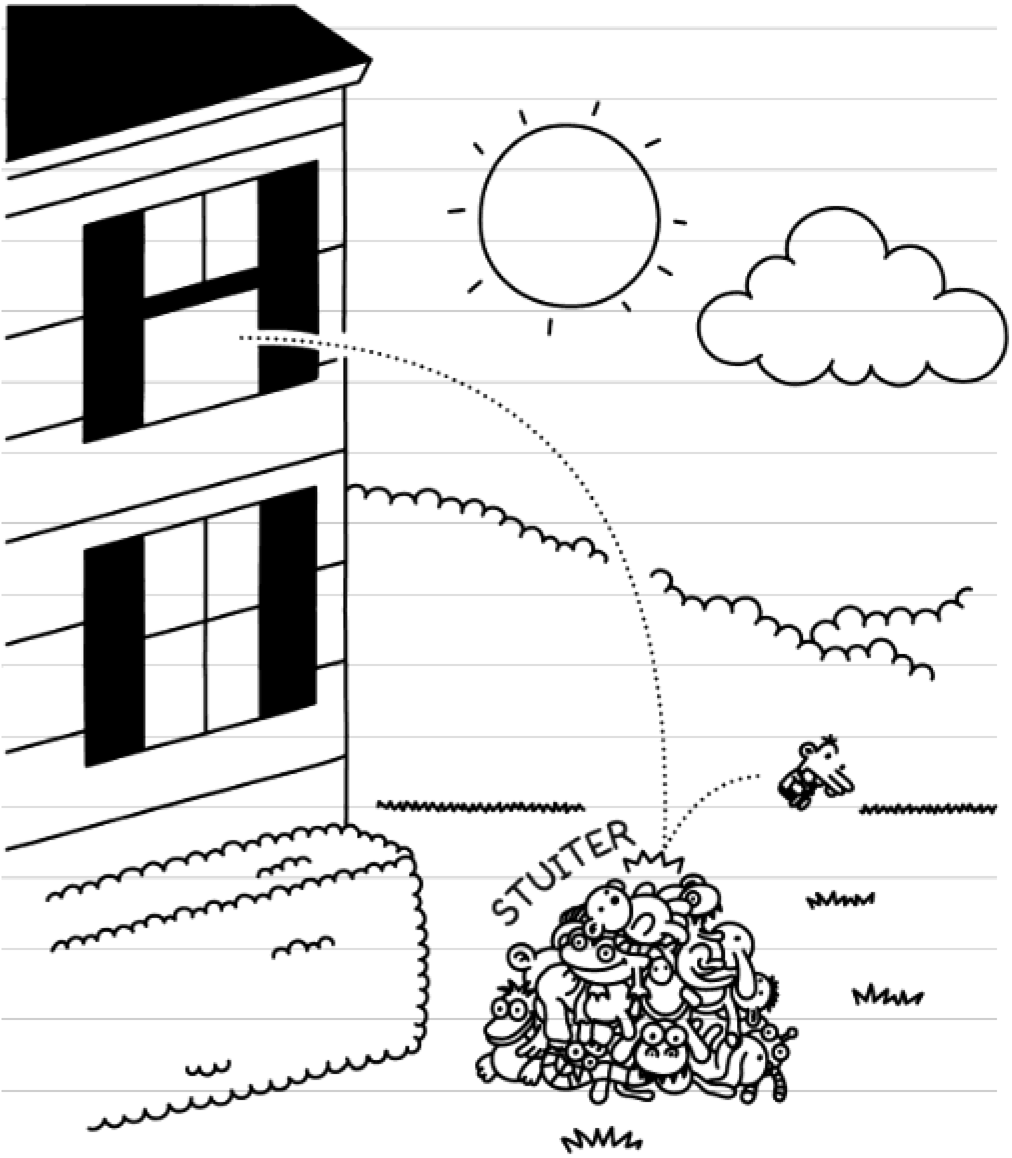

Pap en mam waren er niet blij mee dat ik het alarm had laten afgaan, maar ik denk dat ze OOK niet heel enthousiast waren over die werkmannen op onze wc's. Dus vanavond heeft mam zo'n mobiele wc besteld voor het bouwterrein en nu is iedereen tevreden.

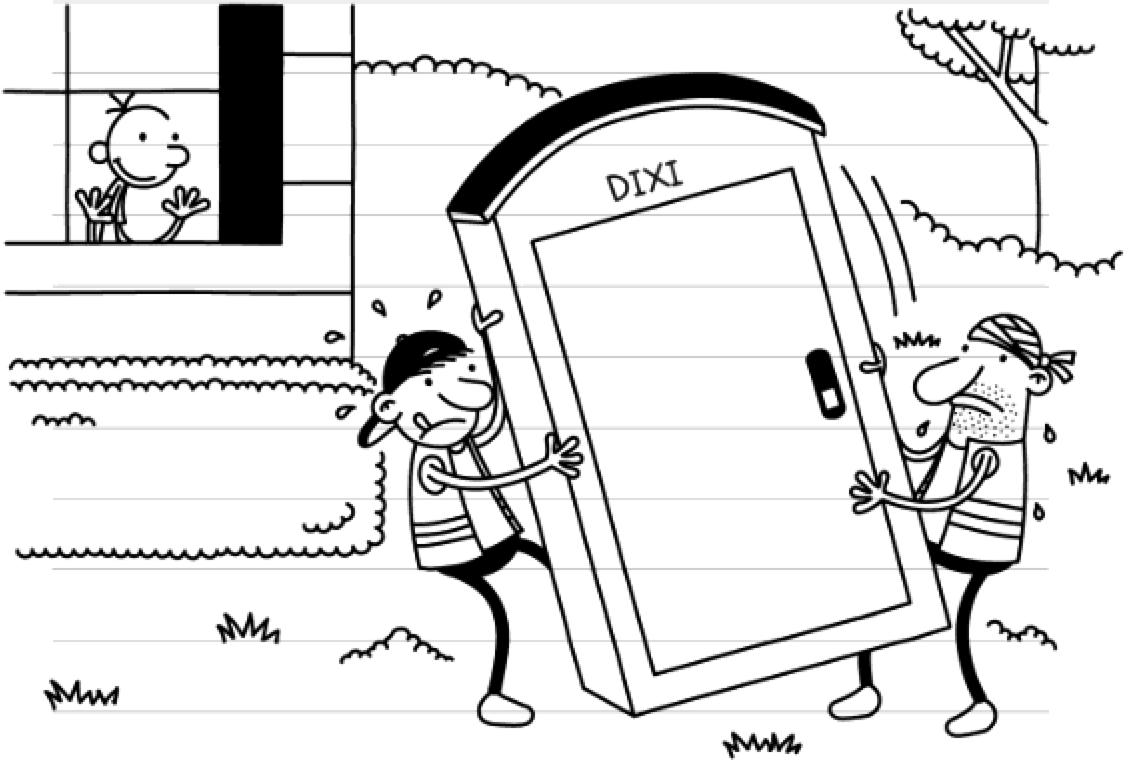

Vrijdag

Gisteren hebben de werkmannen beton gestort voor de fundering, en vandaag zijn ze begonnen met het geraamte van de aanbouw. Ik vond het best cool om te zien hoe alles samenkwam.

Helaas merkte pap op dat ik het interessant vond wat er buiten gebeurde, en daardoor kreeg hij een IDEE.

Pap zei dat dit project een mooie kans was om iets van ECHTE vakmensen te leren en vaardigheden op te pikken die ik later goed kan gebruiken.

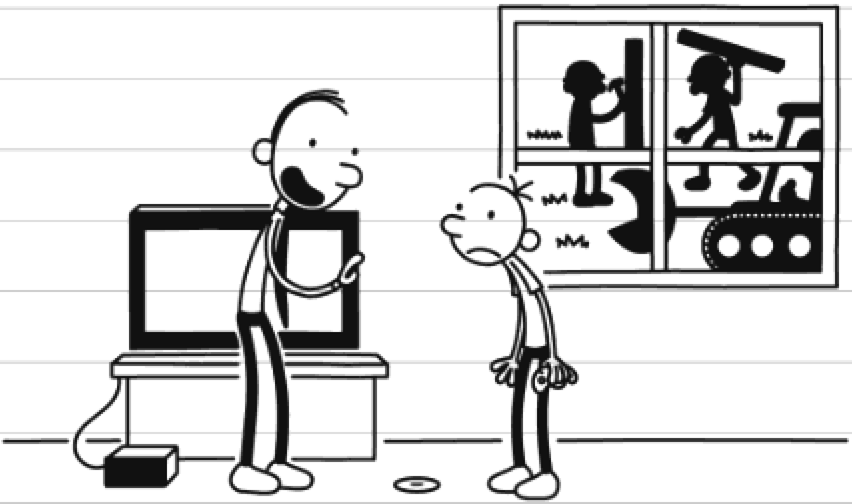

Maar ik vond dat geen fijn plan.

De meeste werkmannen hadden door al dat werken met zwaar materieel heel ruwe handen gekregen. Maar ik smeer allerlei soorten lotion en crème op mijn handen om ze mooi en ZACHT te maken.

En ik wil ze graag zo HOUDEN, want het mooiste aan mij zijn mijn handen.

Maar dat was PRECIES het verkeerde om tegen mijn vader te zeggen, want het leverde me een enkele reis naar buiten op.

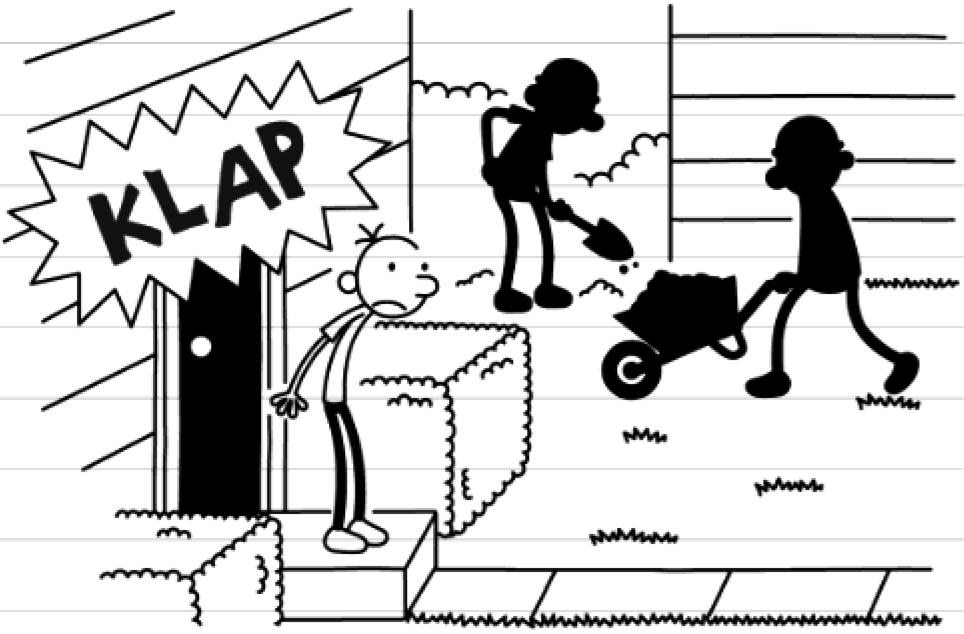

Ik weet niet waarom pap MIJ naar buiten stuurde en Rick niet. Max wilde met me MEE, maar pap zei dat hij nog te KLEIN was om te helpen. En daar was Max niet echt blij mee.

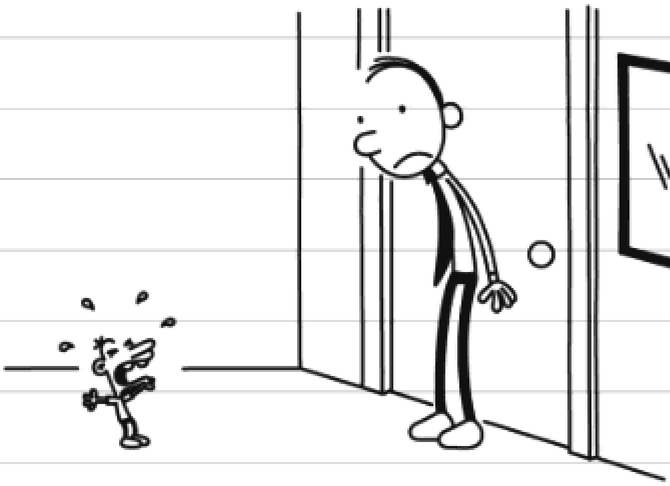

Pap zei dat ik de baas moest zoeken om te zien wat ik kon doen. Dus ik vroeg zo'n beetje rond en toen bracht iemand me naar de VOORMAN, die in zijn bouwkeet zat.

De voorman had het denk ik te druk om zich met een middelbare scholier bezig te houden, dus hij zei dat ik het maar aan ene JAN moest vragen.

Nou, ik had Jan zo gevonden, vooral omdat hij zijn naam op zijn voorhoofd had getatoeëerd.

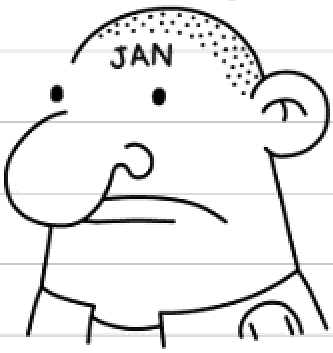

Jan was met een paar kerels met het geraamte bezig, en ik besloot eerst maar eens uit te leggen wie ik WAS. Ze waren minder onder de indruk dan ik VOND dat ze moesten zijn.

Ik zei tegen die gasten dat ik ze kwam HELPEN. Dus Jan zei dat hij een BELANGRIJKE taak voor me had: een muur overeind houden die ze net hadden getimmerd.

En een poosje VOELDE ik me ook best belangrijk, tot ik doorkreeg dat de muur uit ZICHZELF overeind bleef staan.

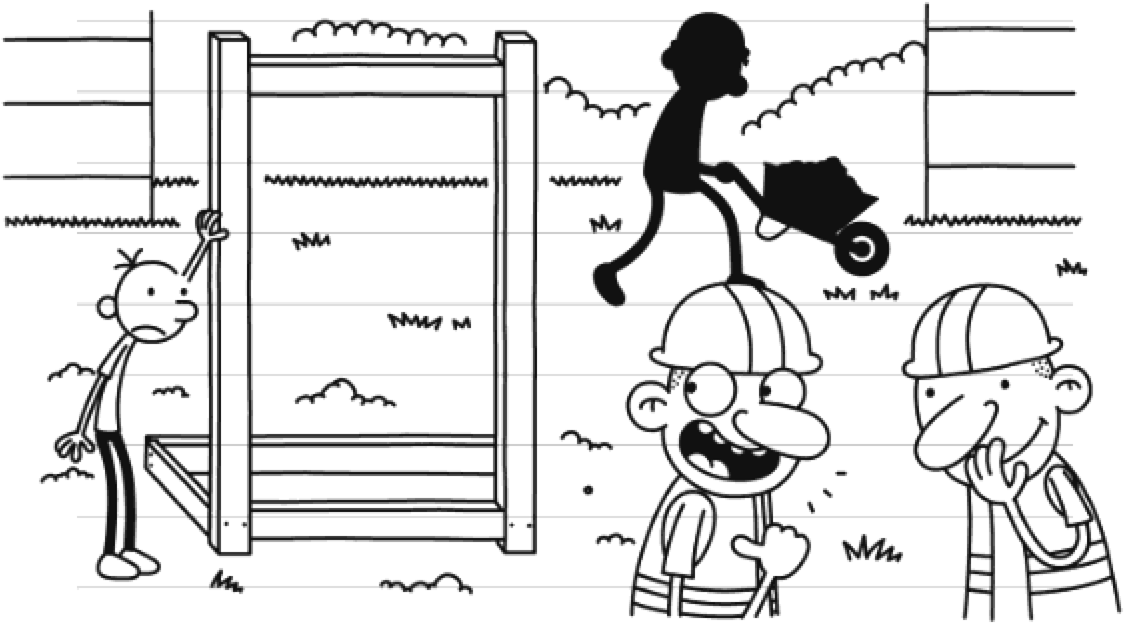

Toen ik begreep dat het een GRAP was, dacht ik dat dit gewoon de manier was waarop werkmannen geintjes met elkaar uithalen. Dus ik pakte een hamer en vroeg Jan of ik een paar schotten aan elkaar kon timmeren of zo.

Jan vond dat een GOED idee, maar dit was een hamer voor LINKShandigen en ik moest er eerst eentje voor RECHTShandigen zoeken.

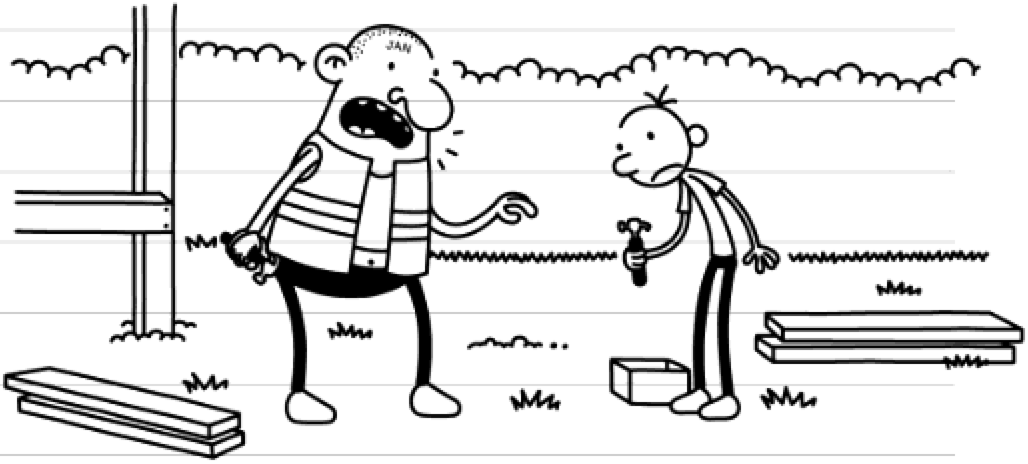

Dus ik ging op zoek, en het duurde een hele tijd voor ik doorhad dat DAT ook een grap was.

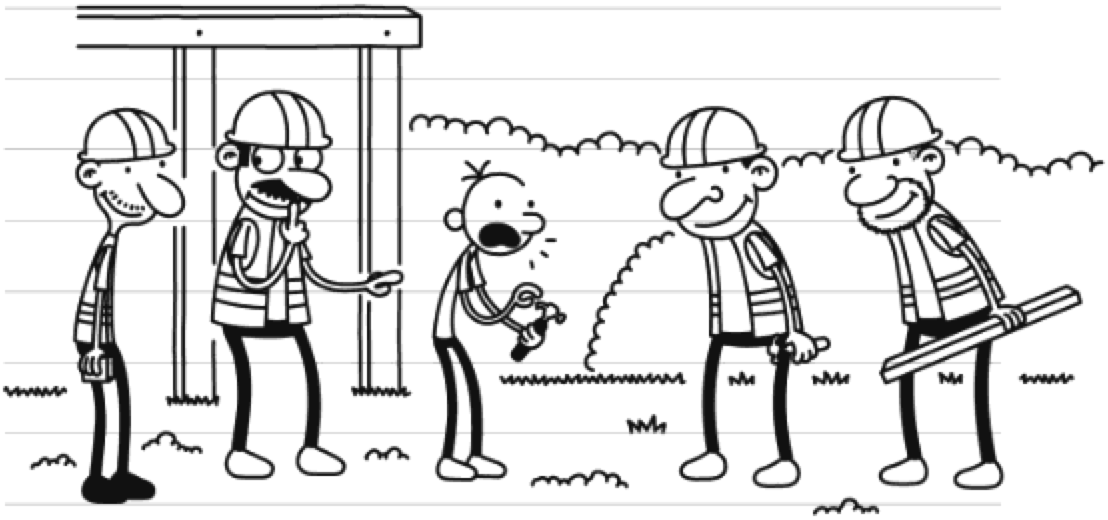

Ik begreep dat de andere werkmannen geen RESPECT voor me hadden omdat ik de jongste was.

Ze wilden natuurlijk dat ik zou OPGEVEN, maar dat GUNDE ik ze niet.

Ik besloot dat ik mezelf zou BEWIJZEN door hard te werken en op te klimmen. En misschien zouden gasten als Jan binnen twee weken dan wel onder MIJ werken.

Dus ik zocht op het bouwterrein naar dingen die ik kon doen om te helpen. Ik vulde een paar emmers met water voor de mannen die beton aan het mengen waren, en ik haalde een hoop grind weg zodat er een vrachtwagen langs kon.

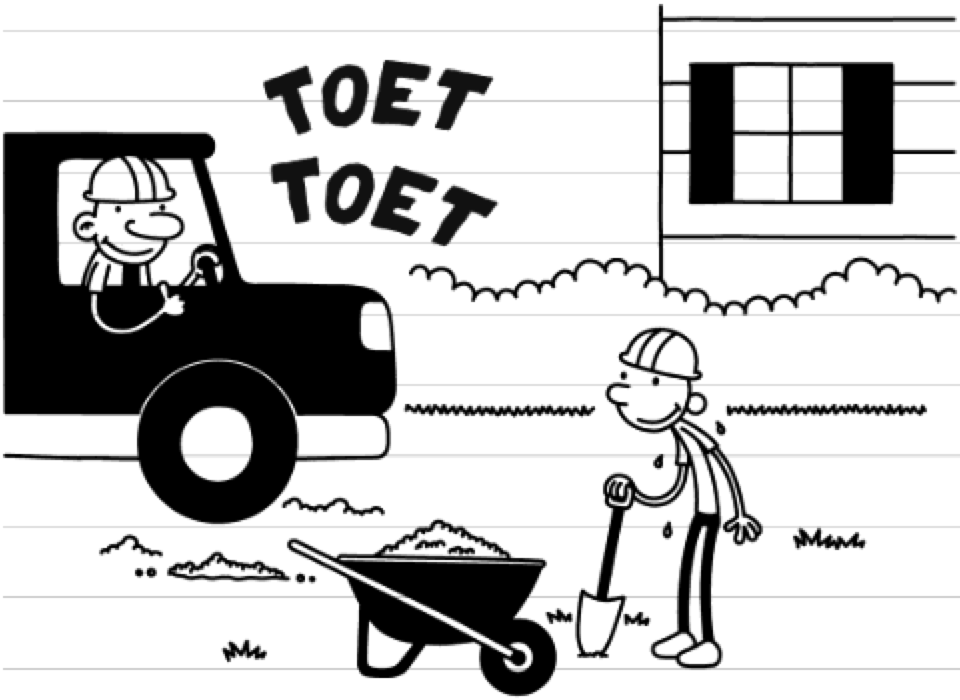

Toen de lunchpauze begon, was ik best TEVREDEN over mezelf. Maar ik wilde niet achterover gaan leunen, want dan dachten die kerels natuurlijk dat ik LUI was.

Dus toen de lunch werd gebracht, liep ik over het bouwterrein om iedereen zijn bestelling te brengen. Dat maakte me meteen HEEL populair.

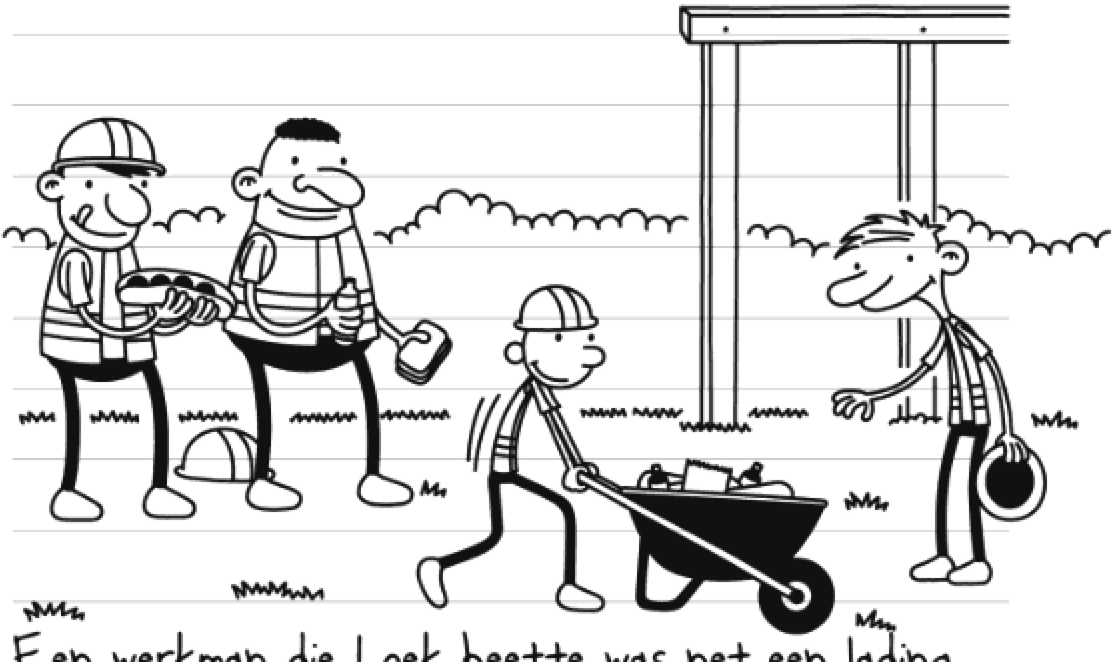

Een werkman die Loek heette was net een lading beton aan het mixen, dus ik moest even wachten tot ik hem zijn broodje gehakt kon geven. Om extra behulpzaam te zijn, pakte ik het broodje vast uit. Dan kon hij het meteen eten als hij klaar was.

Maar ik lette NIET goed op, en de gehaktballen gleden uit het broodje in een emmer nat beton.

Loek leek me geen gast die blij zou zijn met een broodje gehakt zonder GEHAKTBALLEN, dus ik gooide de REST van het broodje ook in het beton en trok me terug.

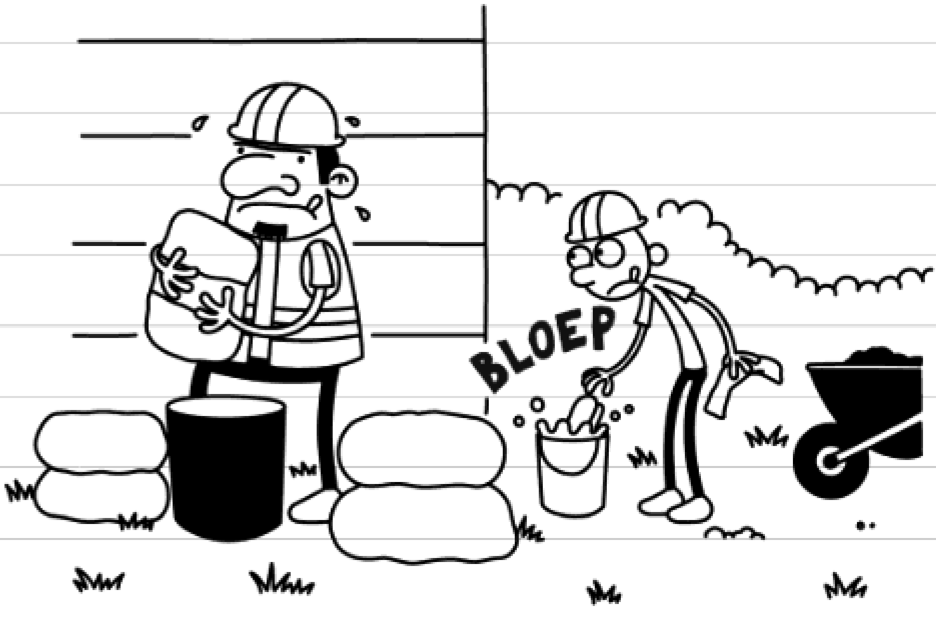

En ik was NET op tijd weg. Want toen Loek beweerde dat Jan zijn broodje gehakt had gestolen, liep het helemaal uit de HAND.

Ik sloop terug naar huis en deed de deur achter me op slot. En toen pap me vroeg waarom ik niet meer aan het WERK was, zei ik dat ik met PENSIOEN was.

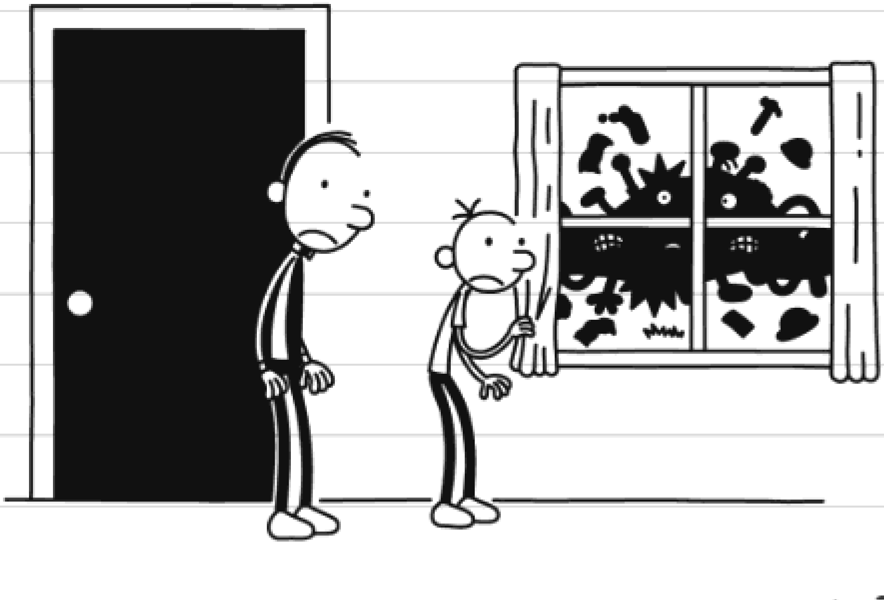

Zondag

We boekten echt vooruitgang met de aanbouw, tot de BUREN begonnen te klagen. Meneer Lubbers had problemen met het GELUID, want hij draait nachtdiensten in het ziekenhuis en moet overdag slapen.

Dus mam vraagt steeds of de werkmannen zachtjes kunnen doen, maar dat is nog niet zo makkelijk als je met HAMERS werkt.

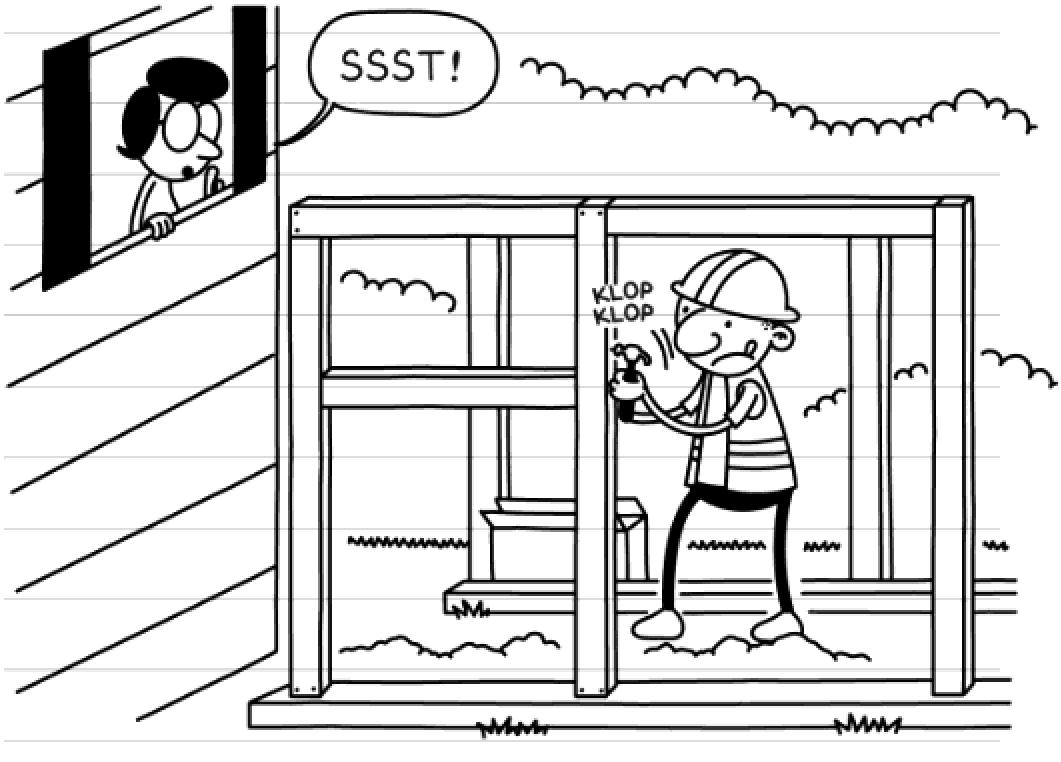

Mevrouw Tuttel, onze buurvrouw aan de andere kant, is OOK niet zo blij met de aanbouw.

Blijkbaar heeft een werkman haar bloemen vertrapt toen hij zijn kruiwagen door haar tuin duwde, en nu wil ze dat we haar NIEUWE geven.

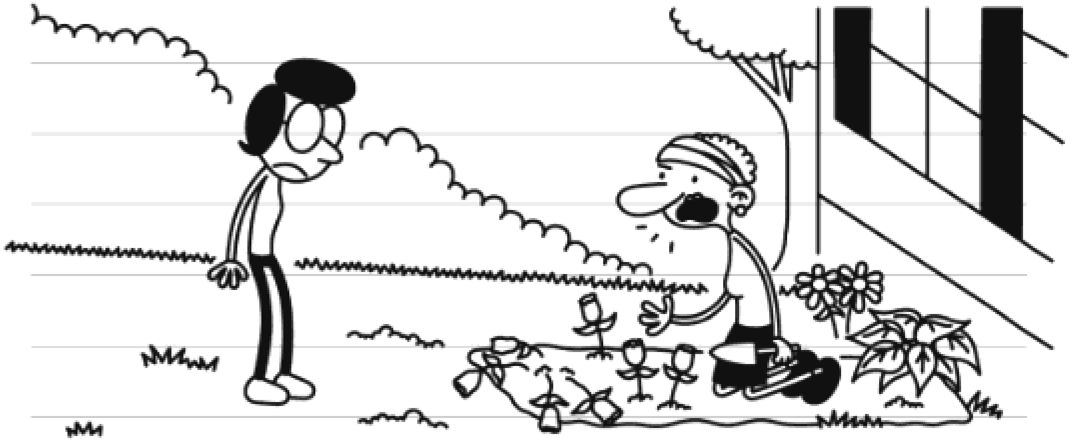

En het zijn niet alleen onze NAASTE buren. Mevrouw Kowalski woont schuin tegenover ons, en een van haar katten was in een spijker getrapt in onze tuin. Dus toen zei ze tegen pap dat hij de rekening van de DIERENARTS moest betalen.

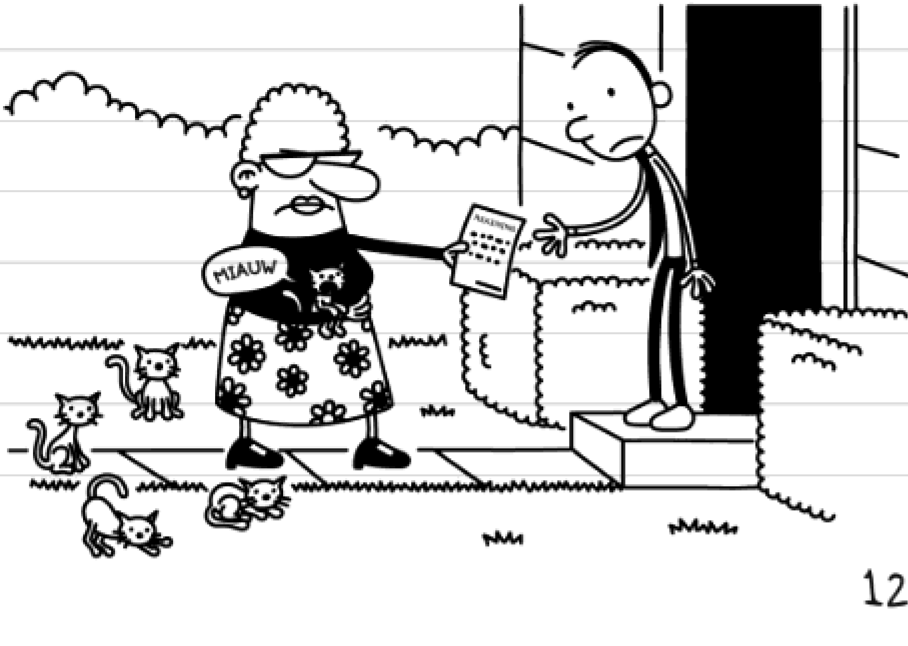

Door al dat geklaag gaat alles alleen maar langzamer en duurt het project nog LANGER. En dus is MAX de enige hier in huis die VOORUITGANG boekt.

Hij heeft een kist met speelgoedgereedschap uit de kelder gehaald en wat afvalhout uit de container. Ik weet niet wat hij bouwt in de achtertuin, maar het ziet er INDRUKWEKKEND uit.

De container is het beste aan dit hele project. Als de prullenbak in mijn kamer vol is, gooi ik hem gewoon leeg in de container, die net onder mijn raam staat.

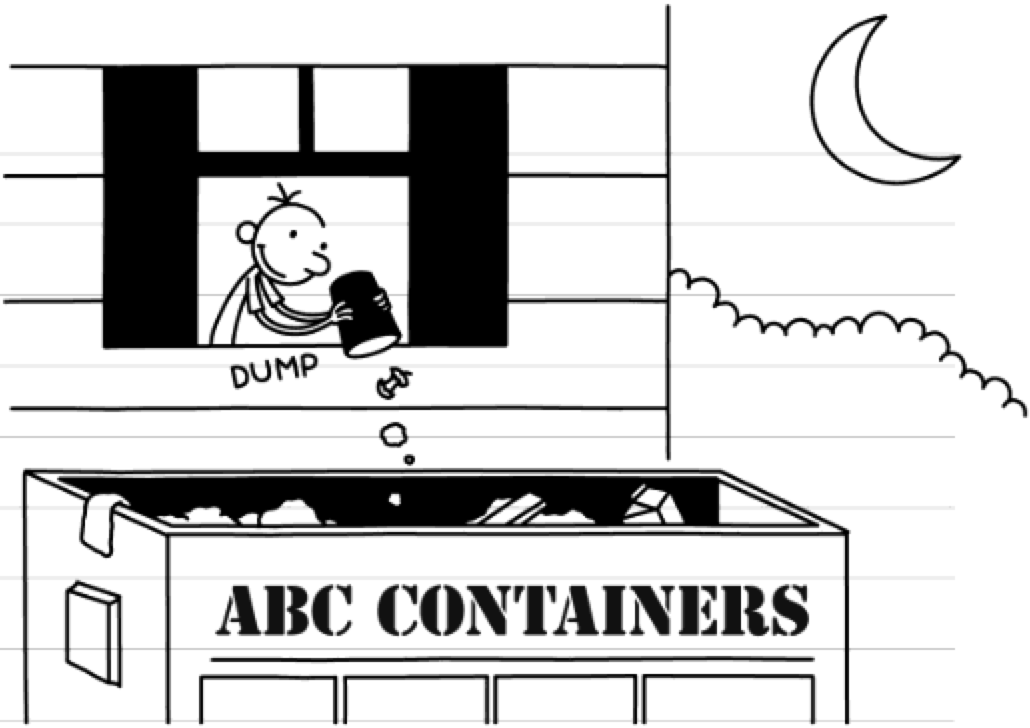

En wat NOG beter is: hoe makkelijk het is geworden om op zondagavond het vuilnis buiten te zetten. Het is mijn taak om alle vuilniszakken dicht te binden, ze in de bakken te doen en die dan aan de straat te zetten. En dat is superirritant, vooral als het REGENT.

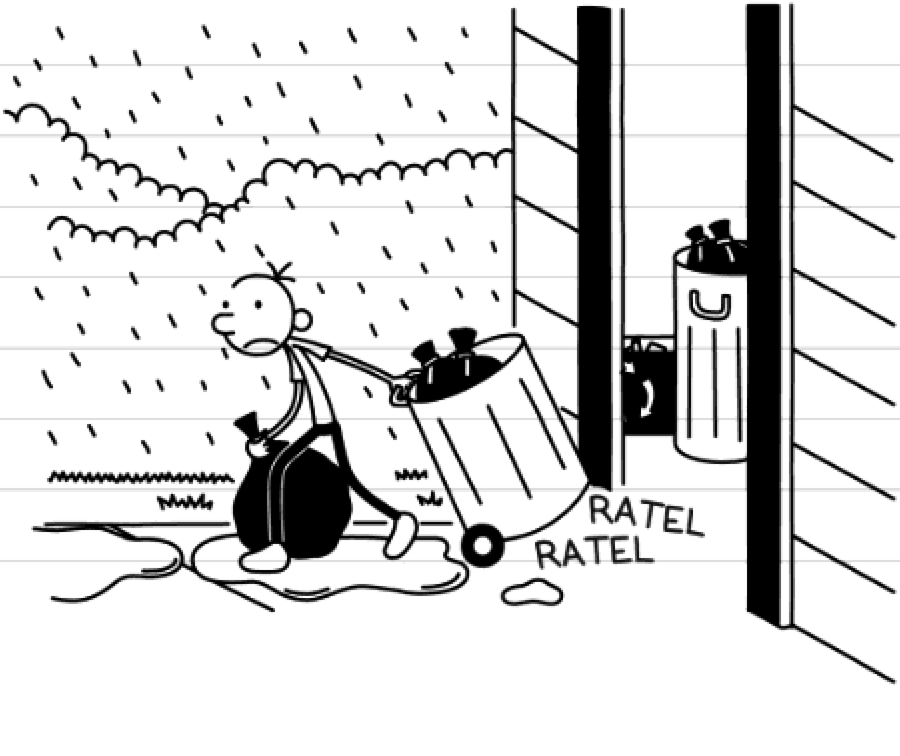

Maar nu de container er staat, hoef ik de bakken niet meer aan de STRAAT te zetten. Ik kan de zakken zo in de container mikken.

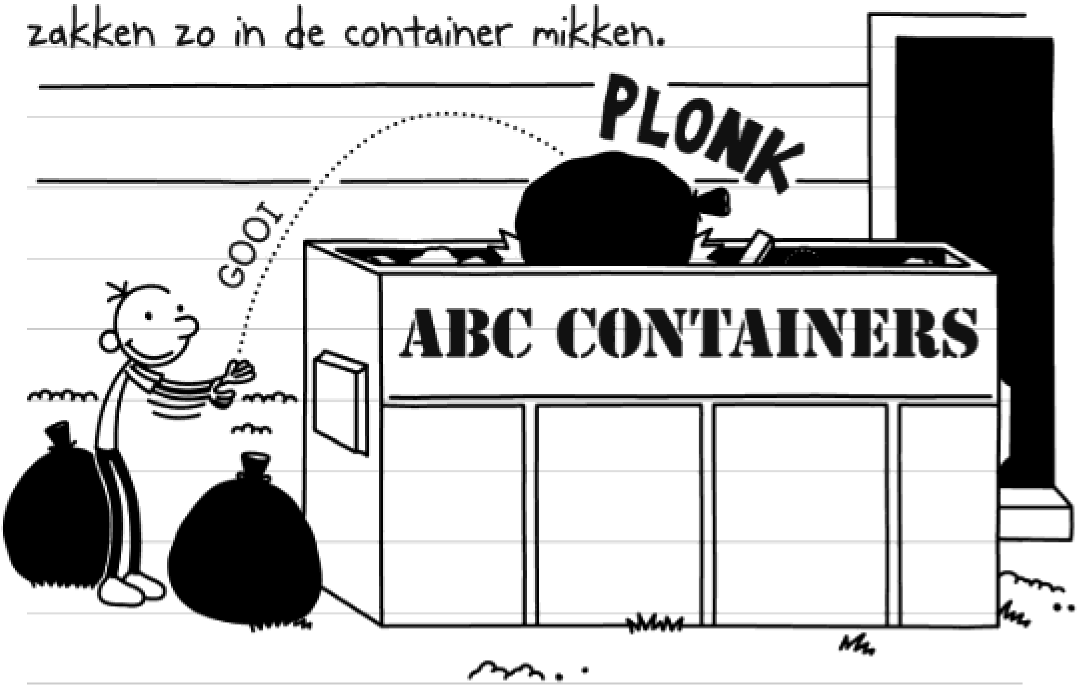

Vanavond maakte ik wel een stomme fout. Ik had geen zin om de zakken een voor een uit de bakken te halen, dus ik probeerde de bak in één keer in de container te legen.

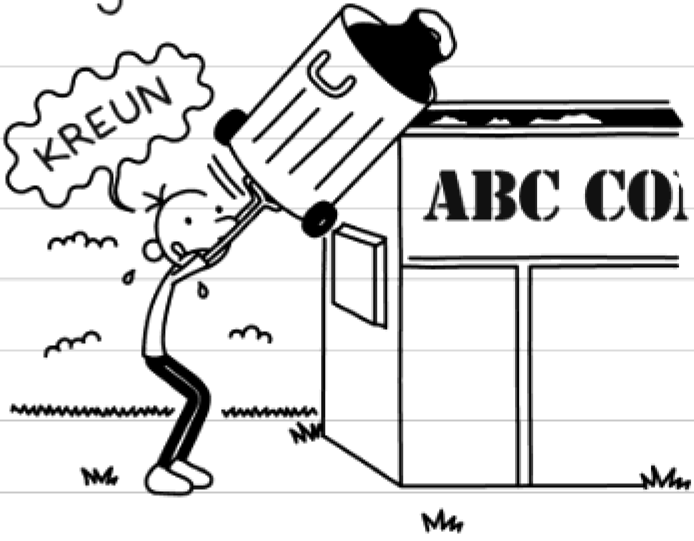

Helaas had ik niet door hoe ZWAAR die vuilnisbak was. Ik kreeg hem niet helemaal over de rand van de container heen, dus de hele vuilnisbak kiepte achterover en al het afval kwam uit de vuilniszakken gerold.

Nou, dus toen lag er OVERAL rotzooi en moest ik al die vuiligheid oprapen en weer in de vuilniszakken proppen.

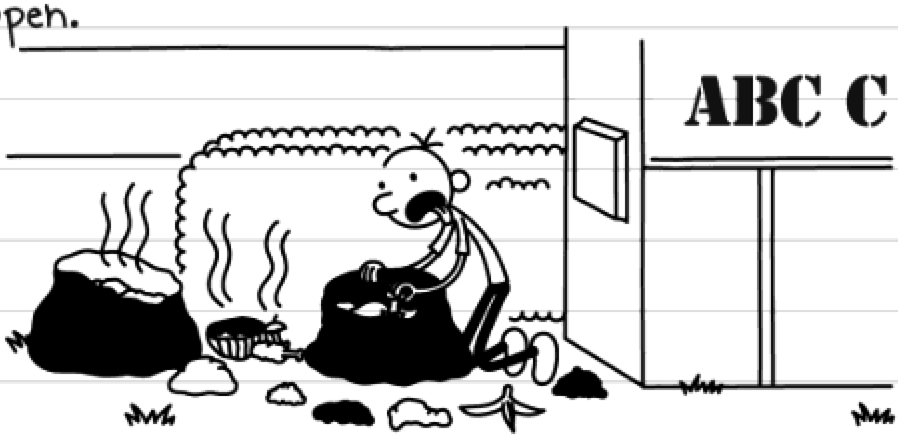

Tot overmaat van RAMP was het een winderige avond, dus het afval werd ALLE kanten op geblazen. En het was geen pretje om in het donker achter die rommel aan te rennen.

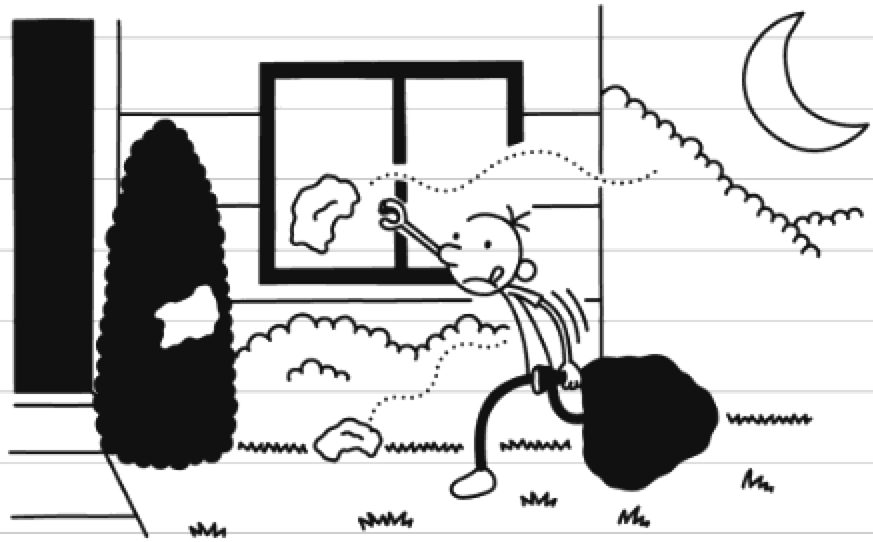

Het duurde een uur om de rotzooi bij meneer Lubbers uit de struiken te plukken. Maar ik was vergeten dat hij 's avonds naar zijn werk gaat.

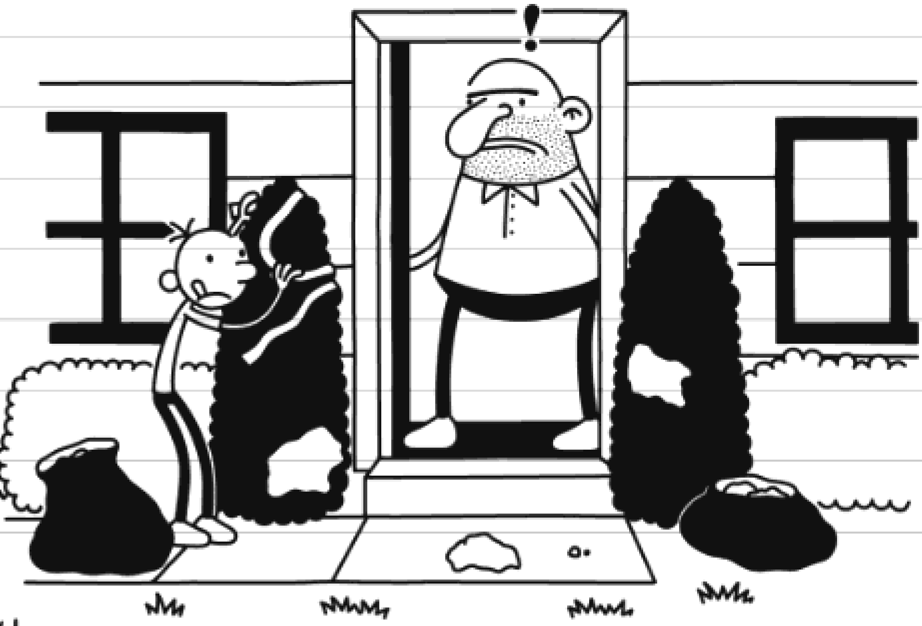

Maandag

Het werd superlaat gisteren, omdat ik meneer Lubbers eerst moest uitleggen dat ik zijn struiken niet had 'versierd' met wc-papier.

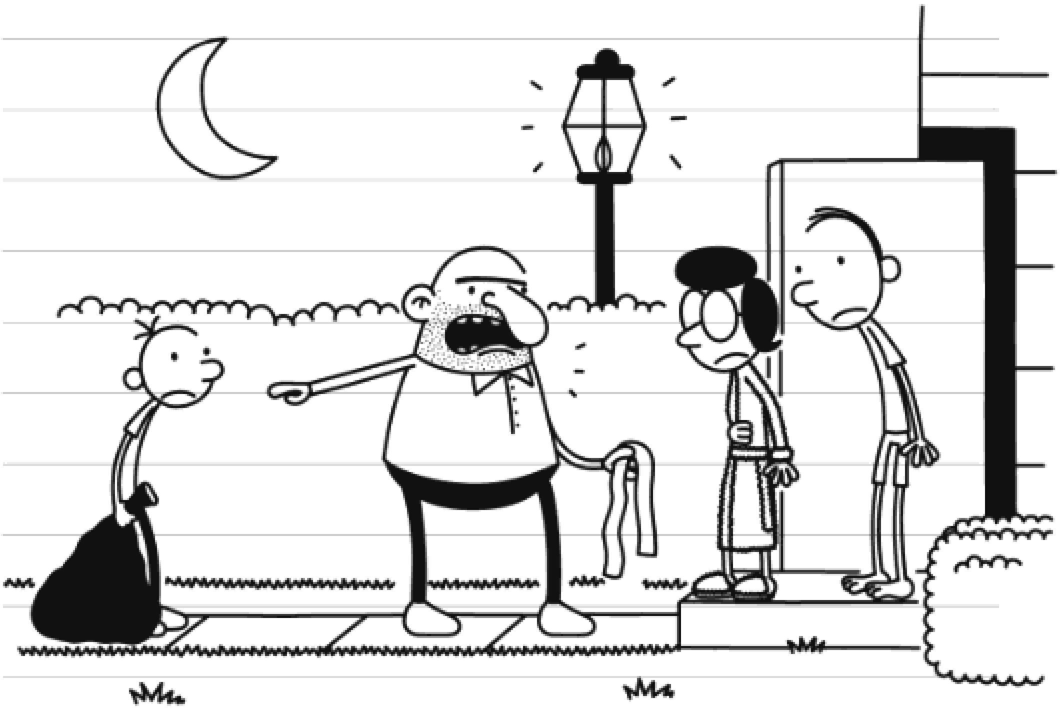

Ik WOU maar dat ik wel goed had geslapen, want we hadden vanmorgen een belangrijke toets en die heb ik nu niet best gemaakt, vrees ik.

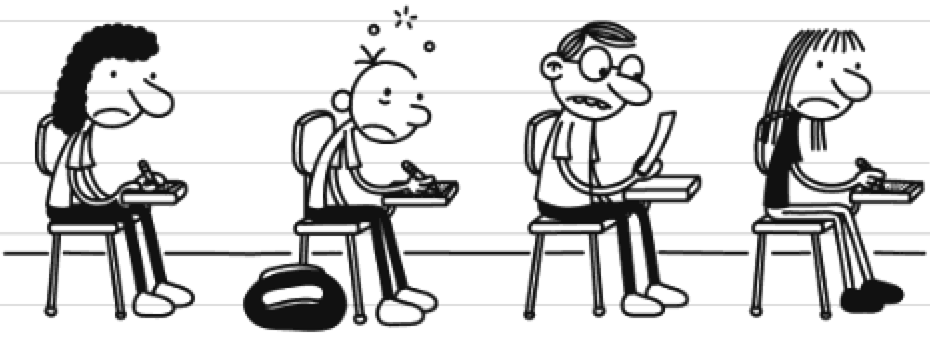

Het was zo'n toets die de hele SCHOOL moet maken. De leraren zijn ons al WEKEN aan het klaarstomen, want de score is blijkbaar heel BELANGRIJK.

Ik denk dat onze school de toets VORIG jaar heel slecht gemaakt heeft en dat we minder geld krijgen als dat NOG een keer gebeurt. Dat kan sommige leraren zelfs hun BAAN kosten.

En dan moeten ze misschien ook nog een paar vakken afstoten, zoals muziek en tekenen. Ik wou maar dat de mening van LEERLINGEN ook meetelde, want als ik het voor het zeggen had, was gym al heel lang geleden gesneuveld.

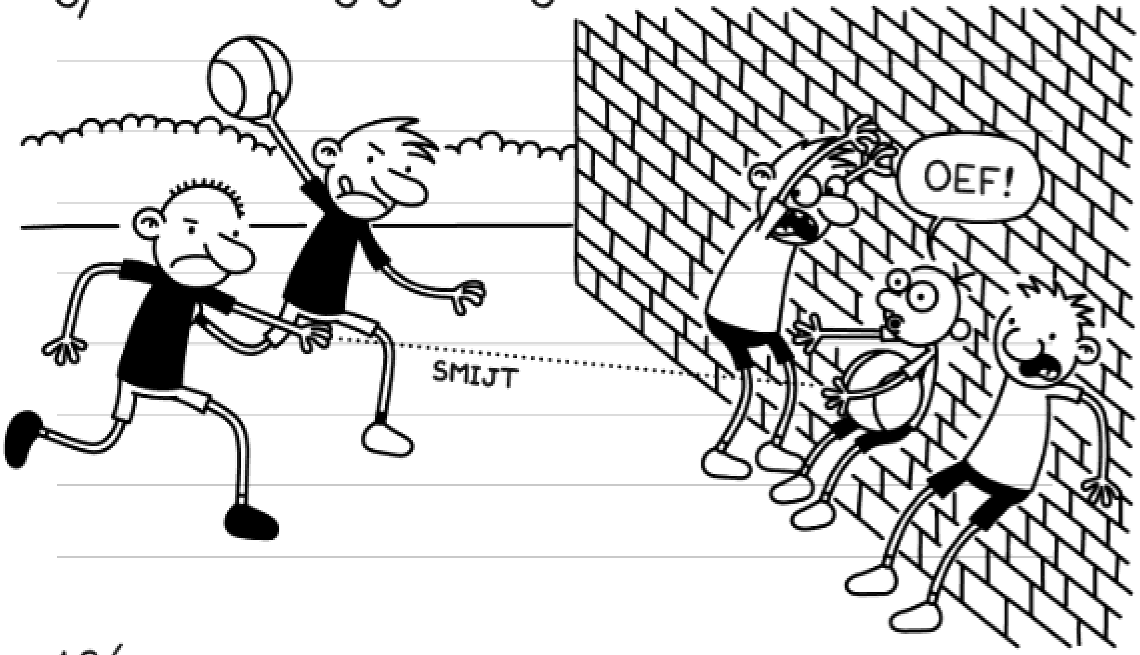

De leraren waren allemaal heel gestrest over die toets, dus de laatste weken waren niet bepaald een PRETJE.

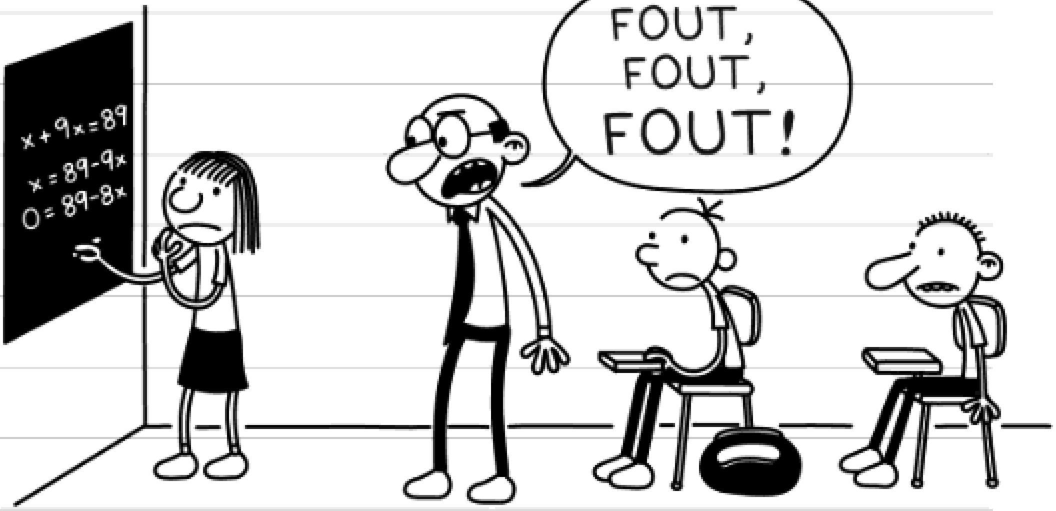

Al die druk maakte de LEERLINGEN ook gestrest, dus had school de laatste week een antistresspuppy in de bieb om ons te helpen ontspannen. Maar iedereen wilde daar tegelijk mee knuffelen, en toen werd die PUP helemaal gestrest.

De pup begon rondjes te rennen en plaste overal. Dus haalde de school hem weer weg. In plaats daarvan kwam er een antistresshagedis. Nou, die wilde niemand zelfs maar AANRAKEN.

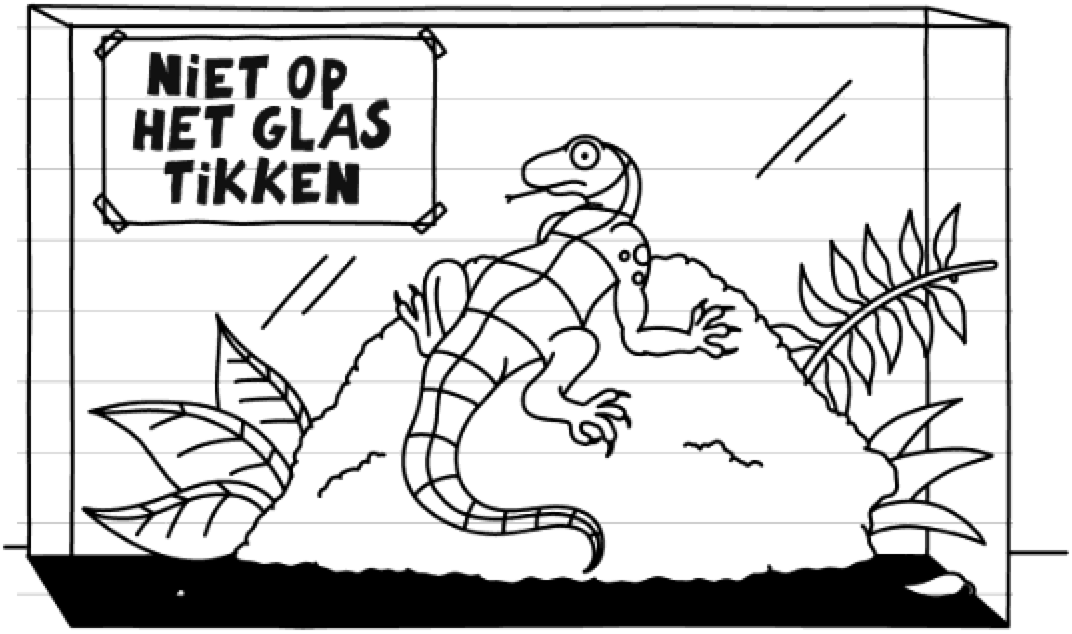

Over stress gesproken, ik had vanmiddag niet veel zin om naar huis te gaan, want ik wist dat ze een gat in de muur gingen maken om de aanbouw met de rest van het huis te verbinden.

Ik was bang dat ze misschien per ongeluk de LEIDINGEN zouden raken, en als DAT gebeurde, wilde ik uit de buurt zijn.

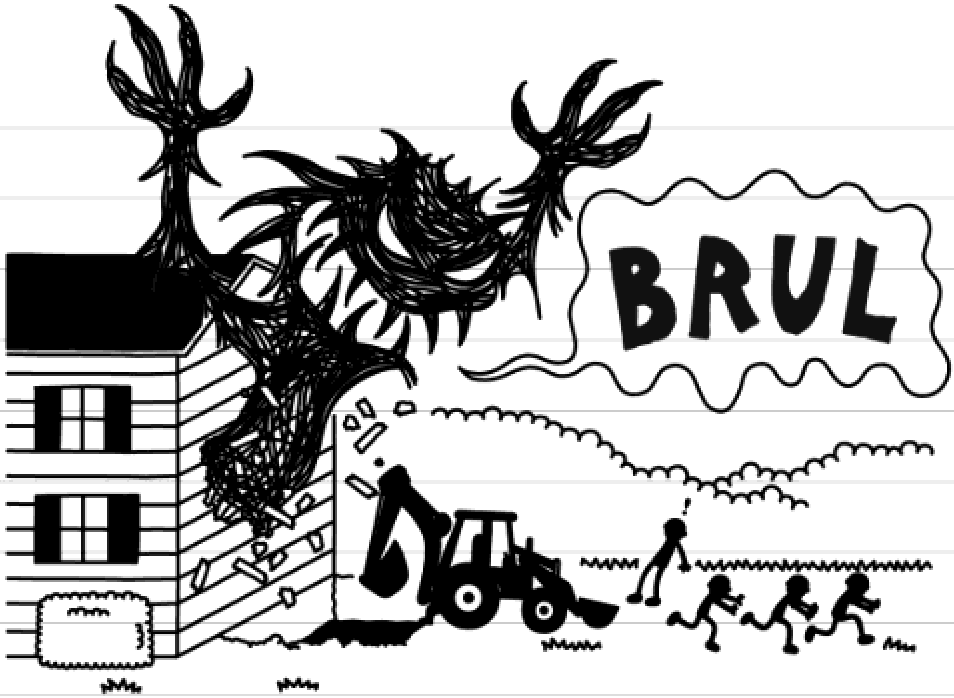

Rick dacht dat ze de muur met een SLOOP-KOGEL zouden doorbreken, en hij was van plan om precies op DAT moment een videoclip met zijn band op te nemen.

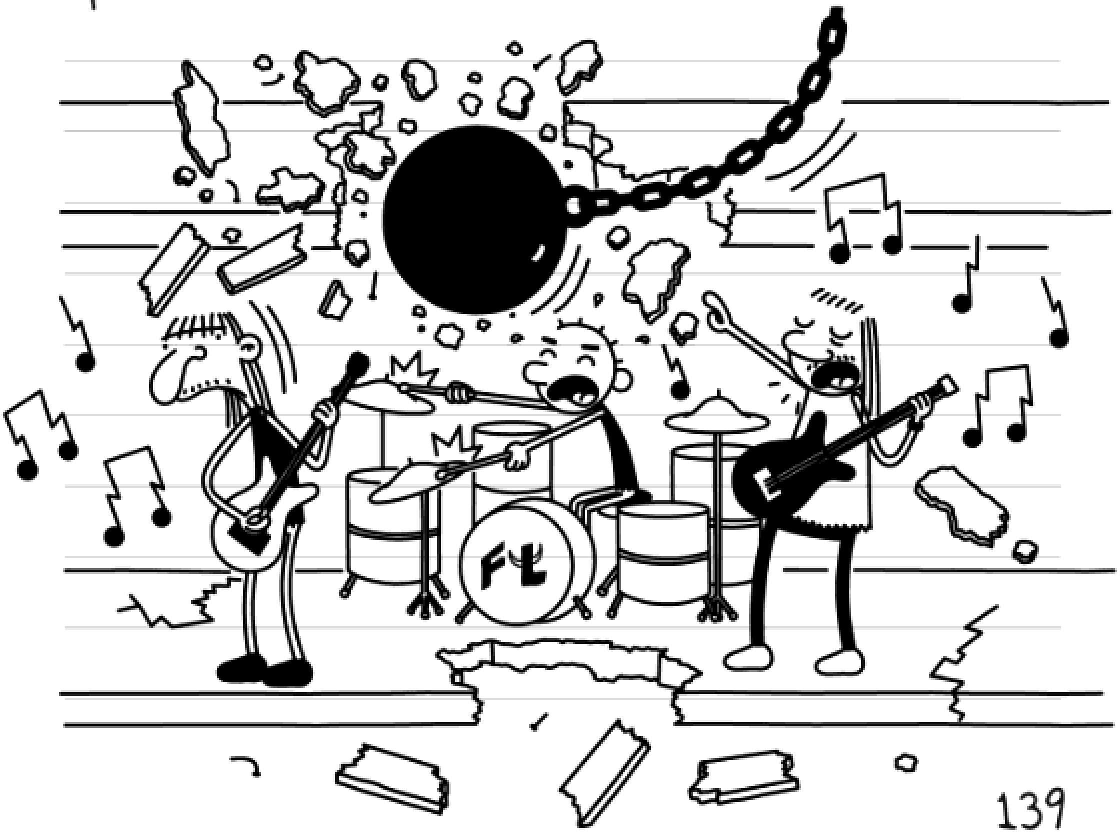

Wat een teleurstelling toen Rick en zijn bandleden aankwamen en bleek dat de werkmannen het gat al hadden gemaakt met een elektrische zaag.

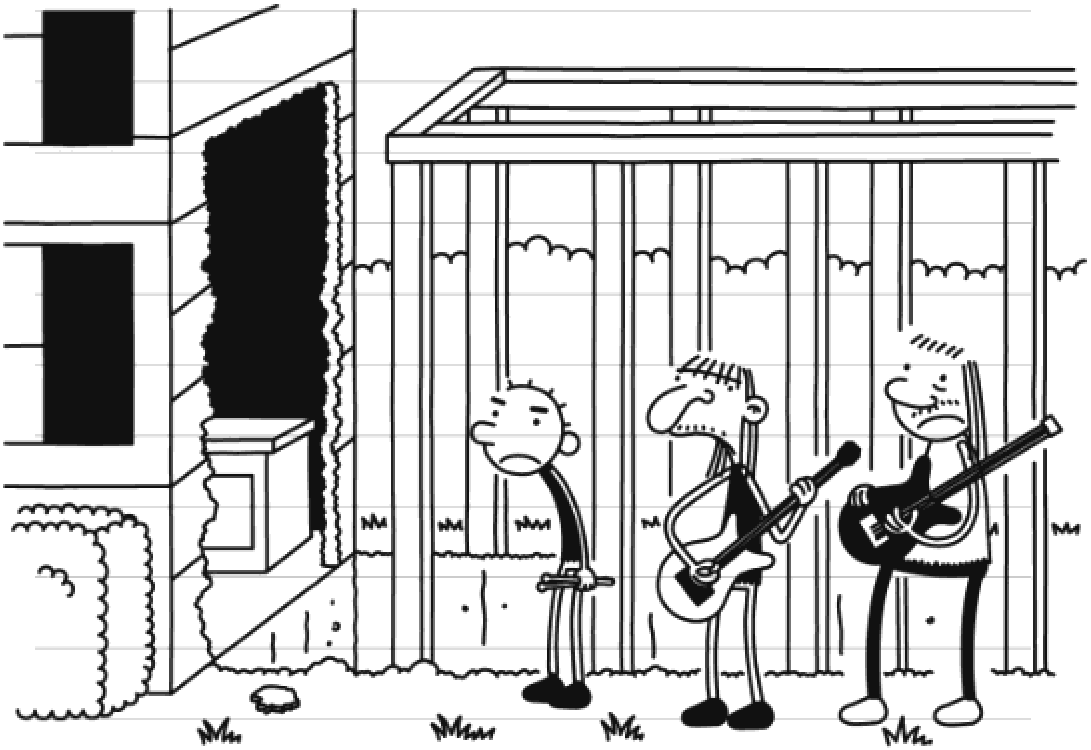

Er was geen spoor van de Mortel te bekennen, dus DAT was een opluchting. Maar wat de werkmannen in de muur hadden gevonden, was net zo ERG.

Door de verstopte dakgoot was het gaan lekken, en daardoor was het hout onder de zijmuur VERROT. En er zat blijkbaar giftige schimmel in de muren, dus DAAR hebben we ook al die tijd mee geleefd.

Er zaten ook nog eens nesten van knaagdieren in de muren, dus dat betekent dat we ons huis met een MUIZENKOLONIE hebben gedeeld.

Ik krijg er echt de kriebels van als ik bedenk dat er een hele WERELD in onze muren leeft zonder dat wij het weten. En dus heb ik besloten om mijn eerste huis 100 procent van GLAS te maken.

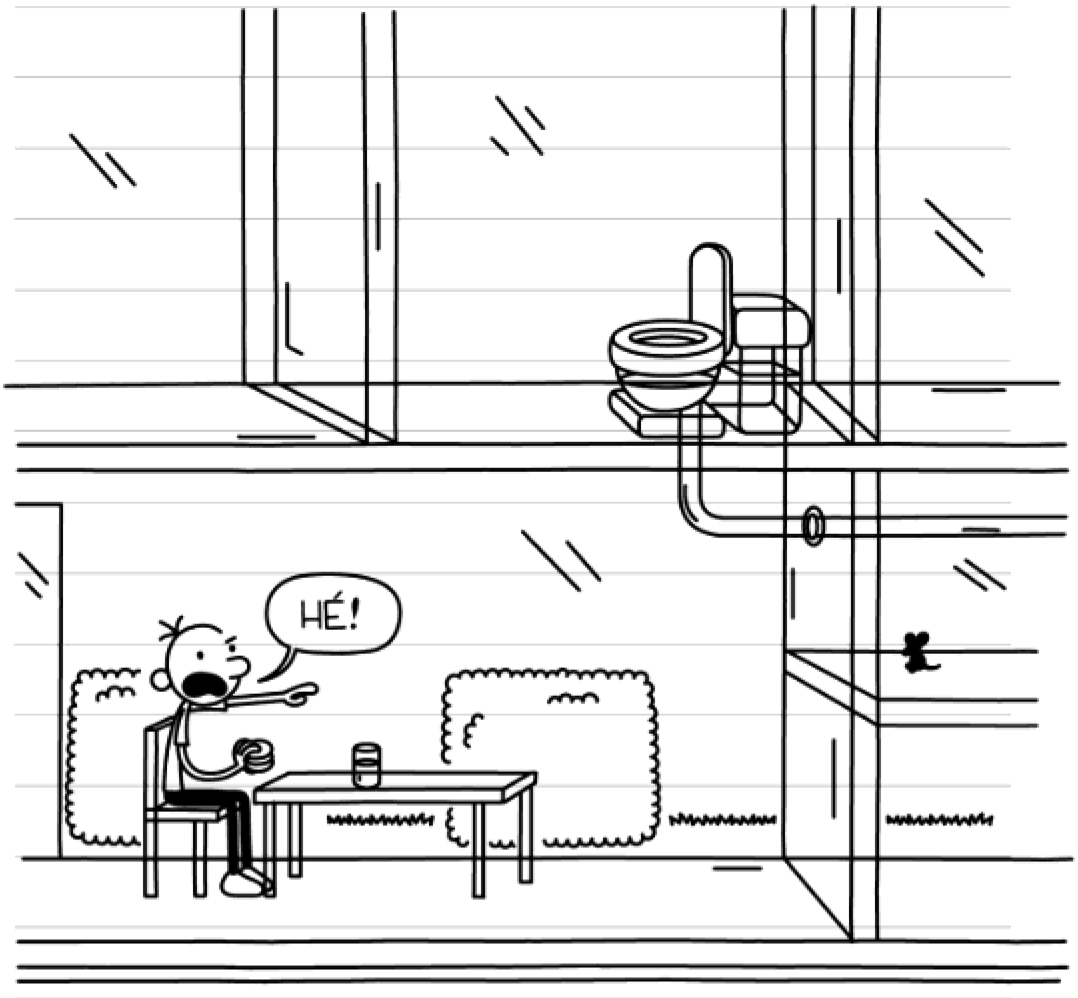

Vrijdag

Sinds ze die muur hebben opengebroken, vinden we steeds muizenkeutels op het aanrecht. Dus dat betekent dat de muizen nu VRIJ rondlopen.

Mam zegt dat we heel goed moeten opletten dat we niks eetbaars laten slingeren, want daar komen muizen op af en dan komen ze dus op de plekken waar wij ETEN. Daarom proberen we alles heel SCHOON te houden, en ik heb ons lekkers op plekken verstopt waar de muizen niet bij kunnen.

Pap probeert te ontdekken hoe je van de muizen af kunt komen zonder ze PIJN te doen. Maar Rick heeft zo zijn EIGEN ideeën. Hij wil een SLANG kopen en de natuur haar gang laten gaan.

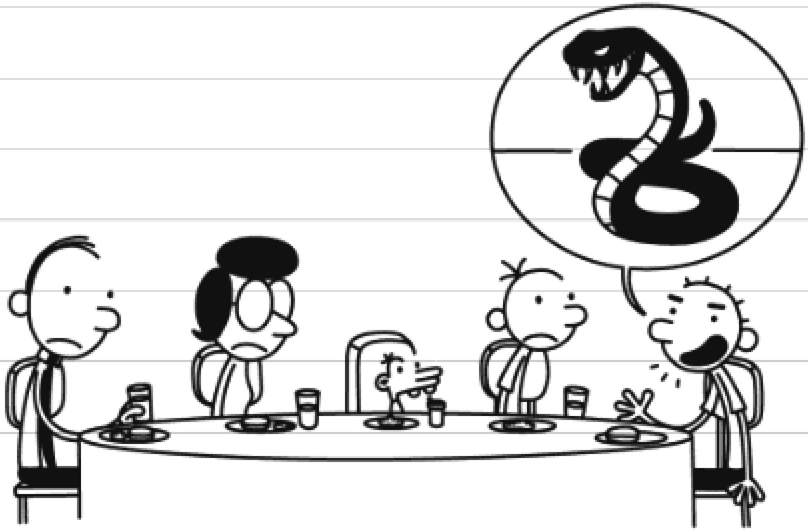

Mam vroeg wat we moesten doen als alle muizen OP waren. Rick zei dat we dan een MANGOESTE moesten kopen om de slang te vangen. Help me herinneren dat ik later nooit bij RICK op bezoek ga.

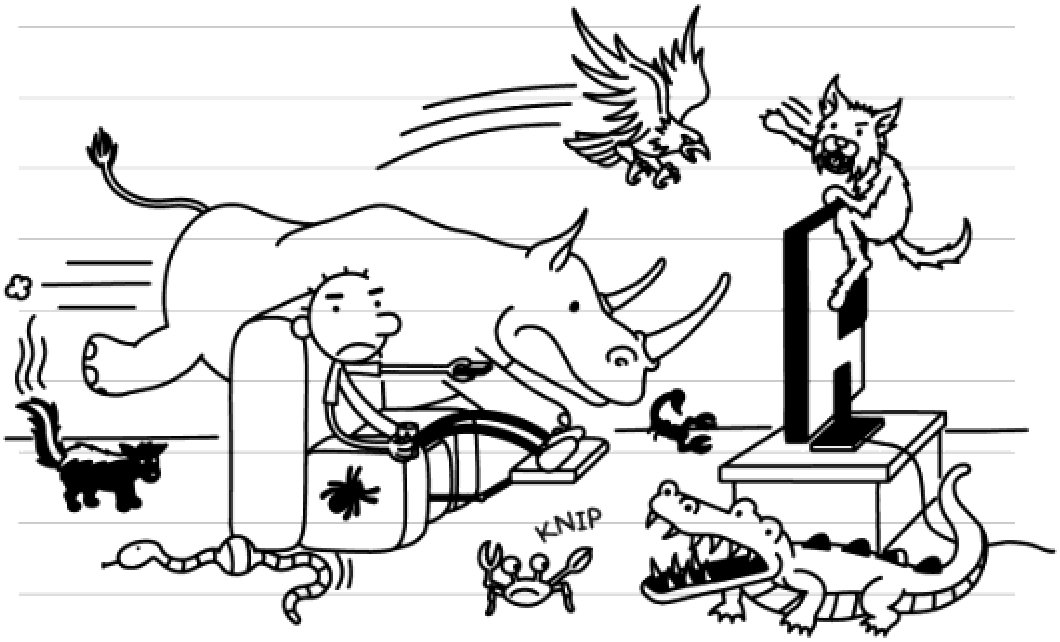

Maar de muizen zijn niet ons ENIGE probleem. We hebben nu ook WESPEN in huis. Mam zag er gisteravond eentje over de schoorsteenmantel kruipen, en vanochtend vloog er een door de keuken tijdens het ONTBIJT.

We snappen niet hoe ze BINNENKOMEN, want we houden alle ramen dicht en doen de voordeur alleen open als het echt MOET.

Mam denkt dat ze onder het zeil door komen dat het gat in de zijkant van het huis afdekt, dus stuurde ze pap vanavond naar buiten om te kijken of er ergens kieren waren waar de wespen doorheen konden.

Maar daar was pap niet blij mee, want het ONWEERDE.

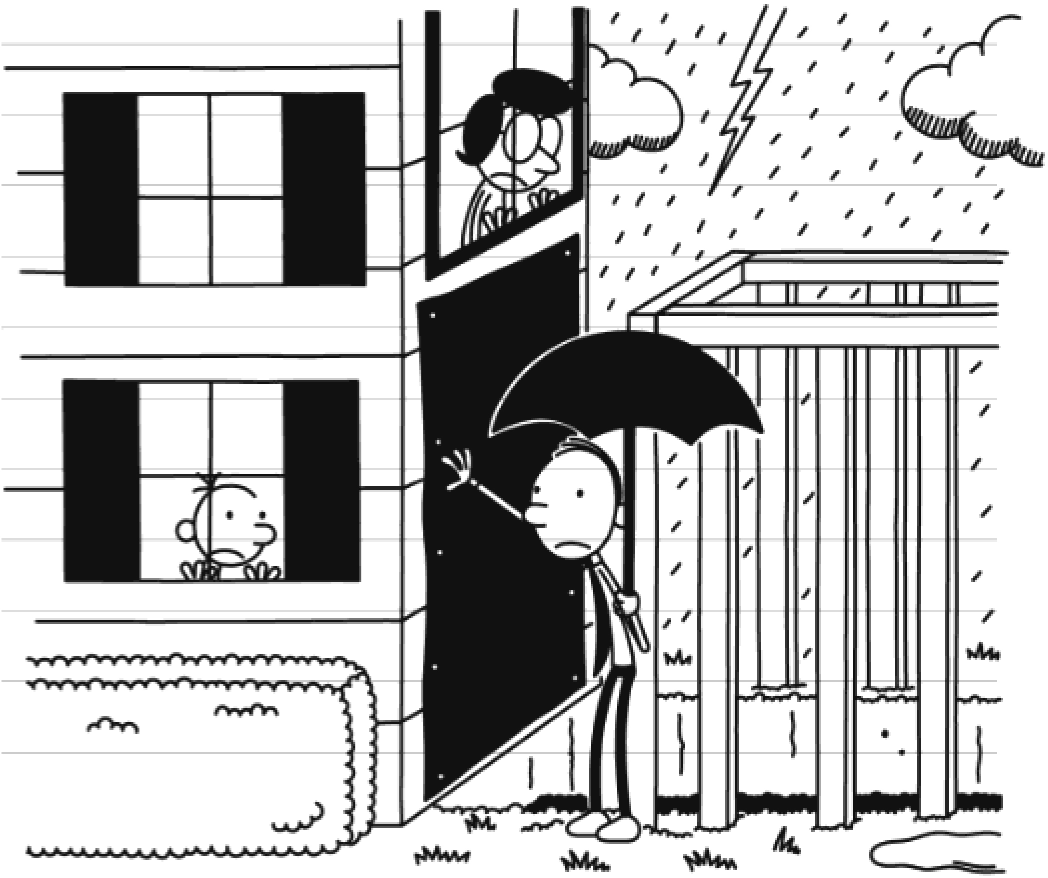

Ik had hem best willen HELPEN, maar ik was bang om door een bliksemschicht geraakt te worden. Albert Zandstra vertelde een keer over een blikseminslag bij een jongen in een kano. Daarna was die jongen ELEKTRISCH geladen.

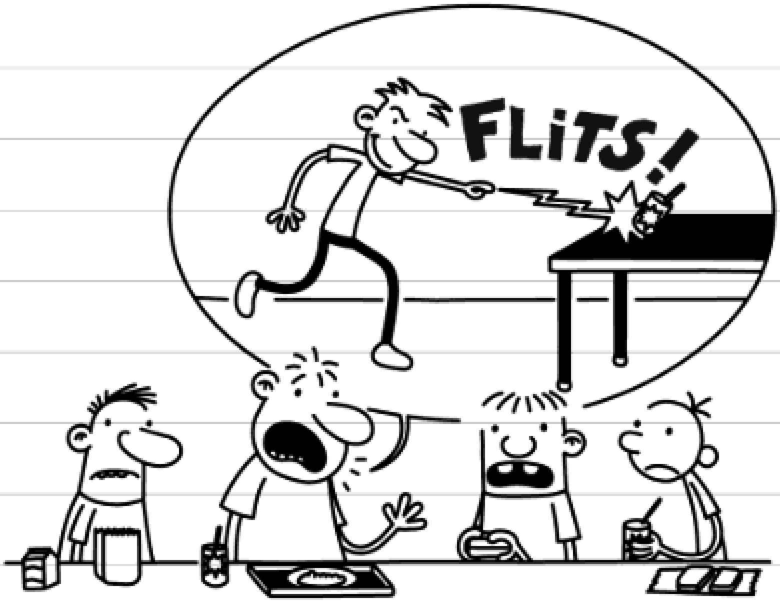

Nou, iedereen aan tafel vond dat hartstikke COOL, maar als dat met MIJ was gebeurd zou iedereen me gewoon als oplaadstation gebruiken, dat weet ik zeker.

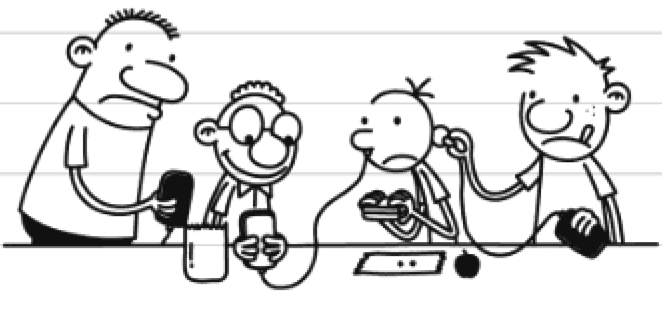

Rick had een theorie over hoe de wespen binnenkwamen, maar het klonk allemaal nogal IDIOOT.

Hij legde uit dat er verschillende SOORTEN wespen zijn, zoals papierwespen en modderwespen. Hij zei dat wij waarschijnlijk RIOOLwespen hadden, en dat ze binnenkwamen via de WC'S.

Nou, ik heb nog nooit van rioolwespen gehoord, maar ik neem geen enkel RISICO.

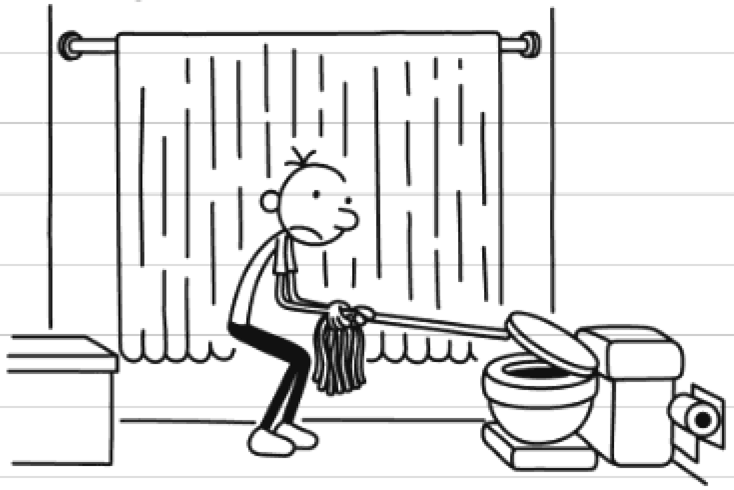

We hebben nu dus een knaagdierprobleem en een insectenprobleem, en ik weet niet wat ERGER is. Ik snap niet waarom ons huis niet door iets SCHATTIGS geteisterd kan worden. Als we bijvoorbeeld plat werden gelopen door KOALA'S zou ik daar geen enkel probleem mee hebben.

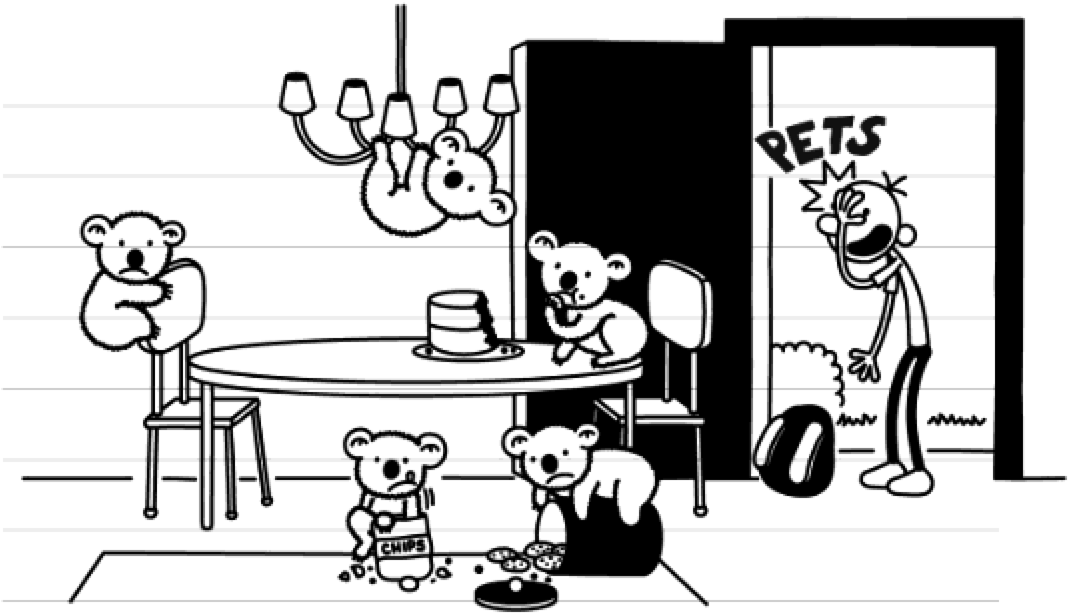

Zaterdag

Vorige week moesten de werkmannen onze airconditioning weghalen, omdat ze een grotere gaan installeren. Dus voorlopig slapen we met zijn allen in de kelder, omdat dat de enige KOELE plek in het hele huis is.

Ik snap wel waarom Rick het zo fijn vindt daarbeneden, VOORAL in de zomer. Maar ik hou er niet van om onder de grond te zijn, dus ik denk dat dat plan voor mijn droomhuis toch anders moet.

Toen pap klein was, vertelde hij, bouwden sommige mensen BUNKERS. Dan konden ze daarin schuilen als er oorlog kwam of zo.

Nou, het lijkt mij VRESELIJK om met mijn hele familie in een kleine ruimte onder de grond te leven. Ten eerste zouden de snacks de tweede dag al op zijn. En stel dat we maar één badkamer hadden, dan waren de problemen niet te OVERZIEN.

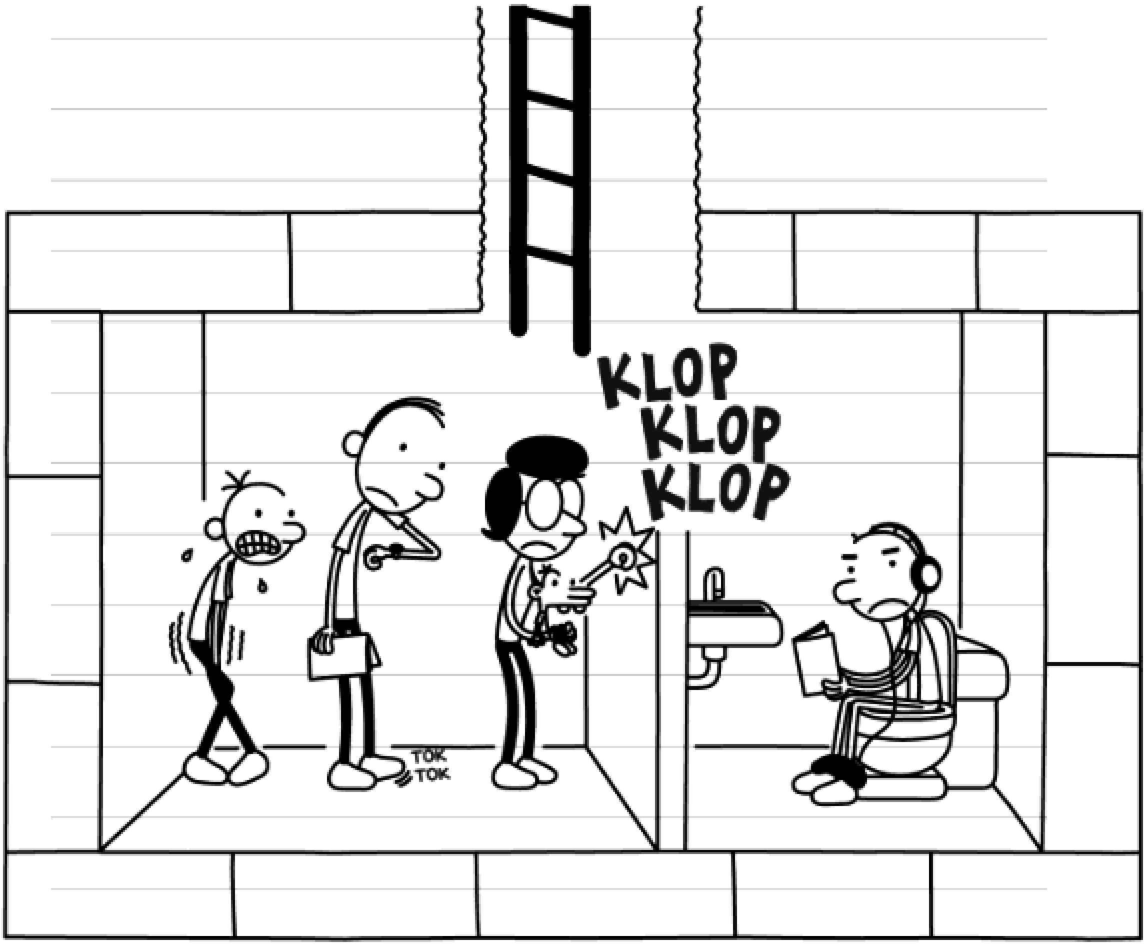

We zouden dan denk ik wel een periscoop hebben om te kunnen zien wanneer de kust veilig was boven. Maar als de periscoop GEBLOKKEERD raakte, kwamen we daar misschien nooit achter.

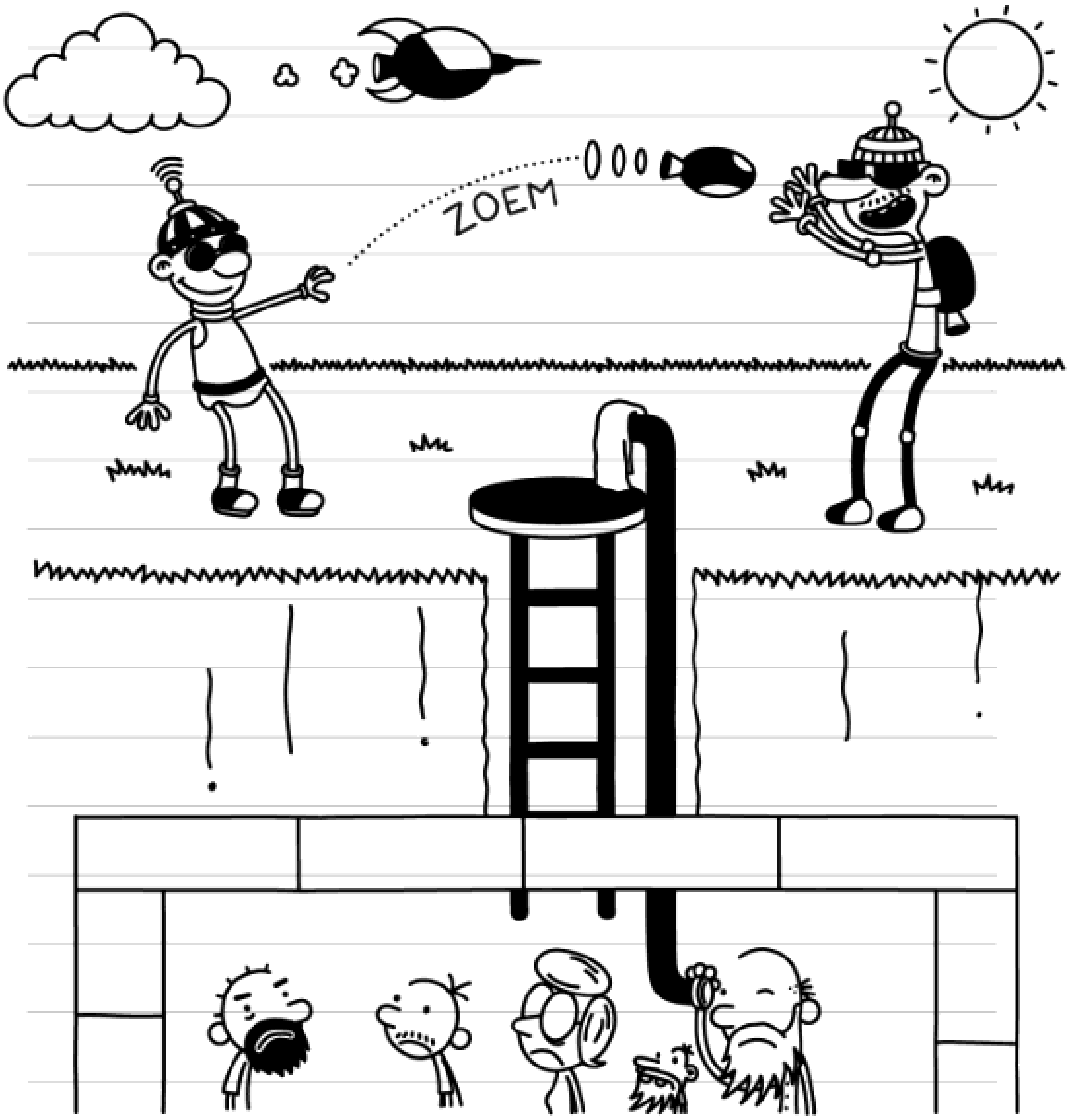

Pap zei dat sommige mensen nog steeds bunkers bouwen, zodat ze kunnen schuilen als er een natuurramp is, zoals een TORNADO of zo. Nou, vanochtend dacht ik dat we een AARDBEVING meemaakten, en toen was onder de grond wel de laatste plek waar ik wilde zijn.

Maar de grond schudde omdat de werkmannen buiten aan het DRILLEN waren.

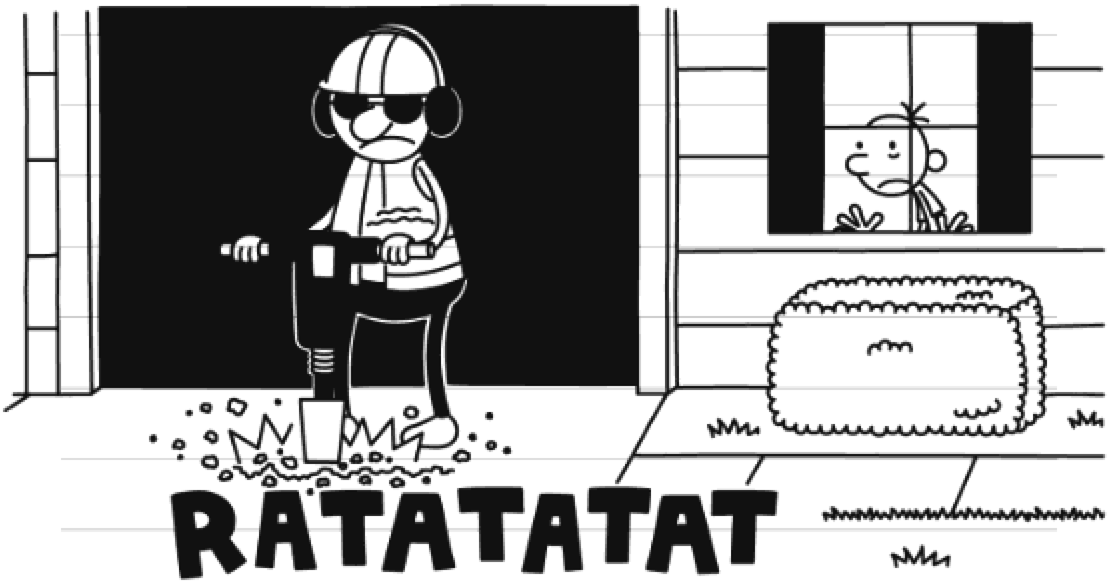

Ze waren onze OUDE oprit aan het slopen zodat ze een NIEUWE konden storten, en ik wist wel zeker dat onze buren niet blij zouden zijn met al dat LAWAAI. Vooral meneer Lubbers niet, die net thuiskwam na zijn dienst in het ziekenhuis.

Maar ik was wel ENTHOUSIAST over onze nieuwe oprit. Onze oude was in superslechte staat, dus die kon je nergens voor GEBRUIKEN. En misschien heeft dat al die tijd mijn carrière als profbasketballer in de weg gestaan.

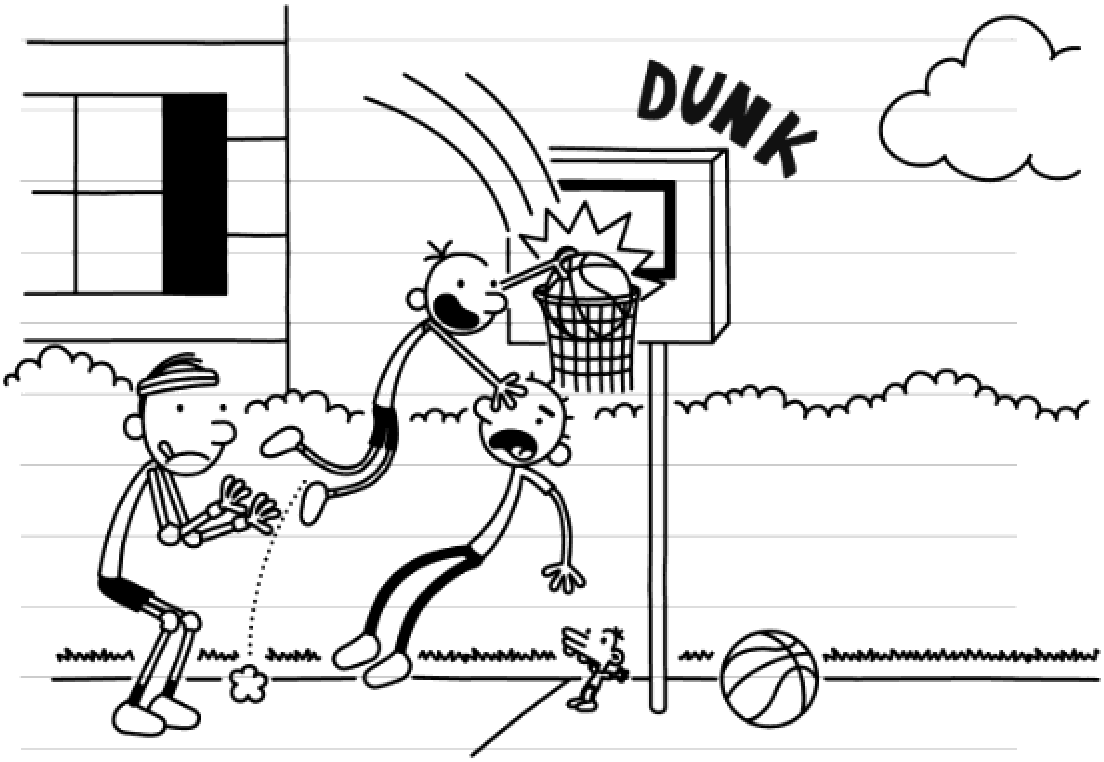

Toen het puin was afgevoerd en de vrachtwagen kwam om nieuw beton te storten, begon ik ZENUWACHTIG te worden.

Een hoop kinderen in mijn buurt zijn ETTERS, en als ze nat beton zien gaan ze er stomme dingen in schrijven.

Daar komt nog bij dat de KATTEN van mevrouw Kowalski de laatste tijd veel op MUIZEN jagen in onze tuin, en ik wilde geen pootafdrukken in het net gestorte beton.

Dus toen de werklui KLAAR waren, hield ik de wacht om te zorgen dat iedereen er AFBLEEF.

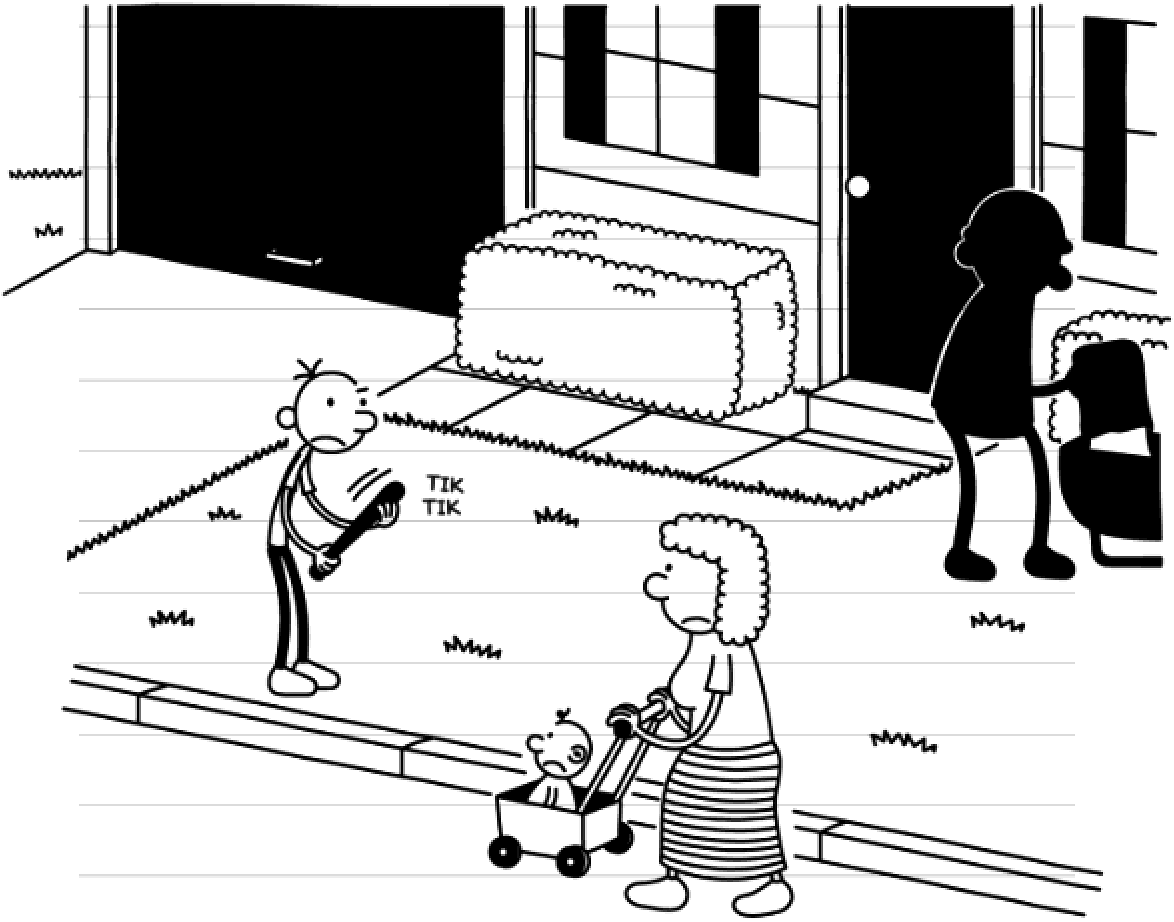

Ik hield de STRAAT in de gaten, maar ik had beter de GARAGE kunnen bewaken.

Ik hoorde de deur opengaan, en Rick reed zijn BUSJE naar buiten. Ik probeerde hem TEGEN te houden, maar zijn muziek stond te hard.

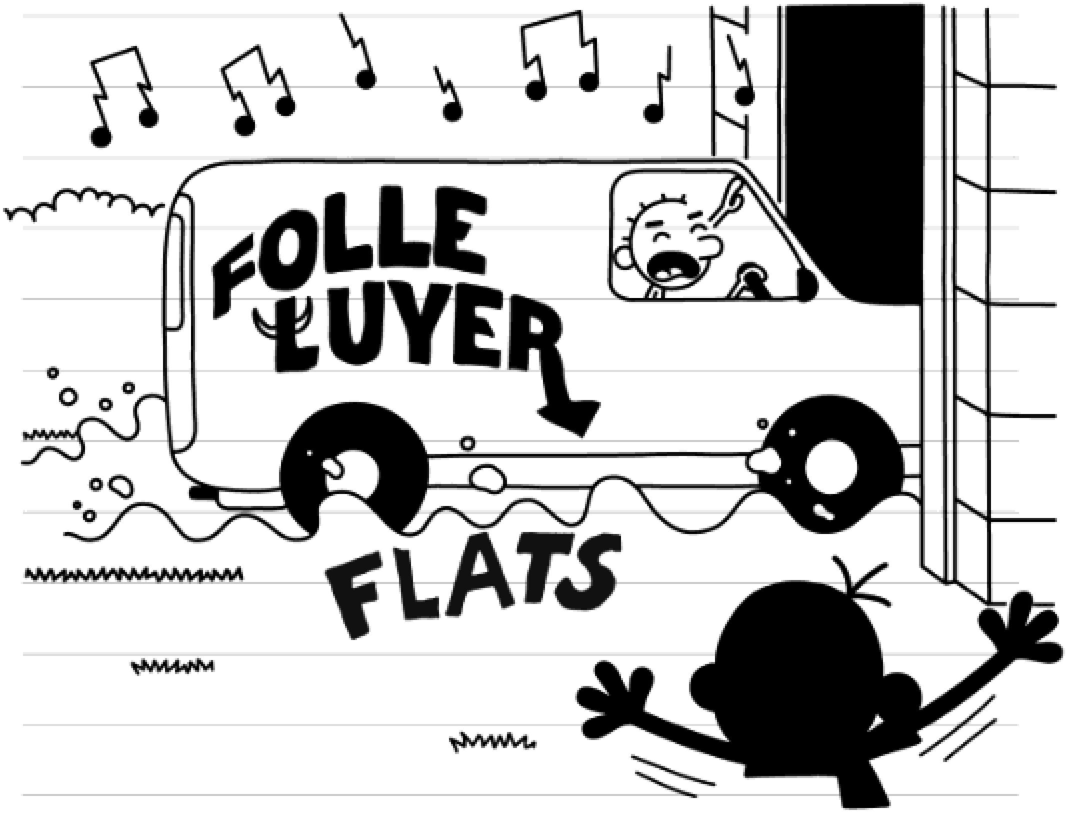

Ik kon niet GELOVEN dat niemand Rick iets over de oprit had verteld. Maar pap en mam bleken een heel goed excuus te hebben, want binnen waren de problemen nog veel GROTER.

Er kwam ROOK uit de ramen op de begane grond, en vanuit de verte hoorde ik loeiende sirenes dichterbij komen.

Mam rende de voordeur uit, met pap vlak achter zich aan.

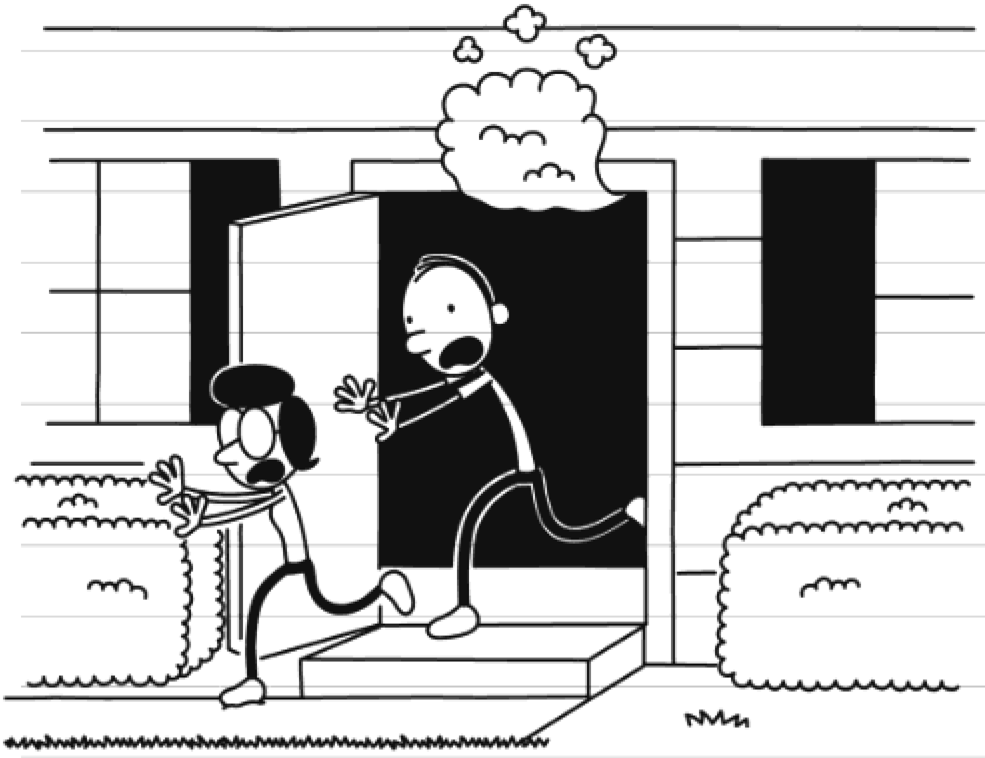

Tien seconden later was de BRANDWEERAUTO er al. Er sprongen een paar brandweermannen uit.

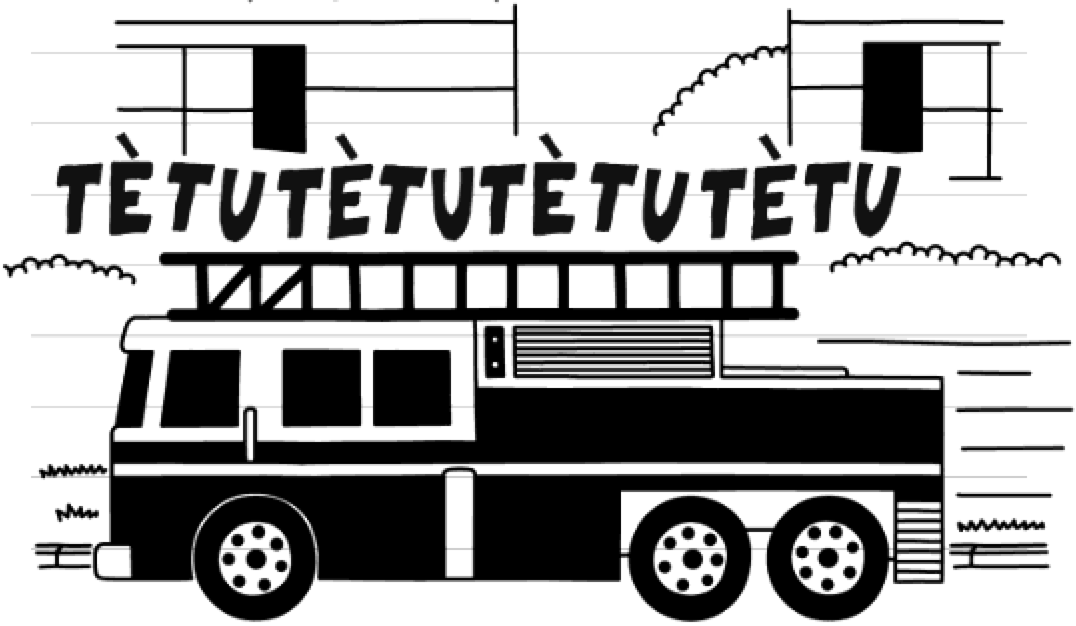

Ze renden over het grasveld het pad naar de voordeur op, dat de werkmannen net hadden gestort.

Op dat moment bedacht iedereen pas dat MAX nog binnen was. Maar gelukkig had hij al voor dit soort situaties GEOEFEND.

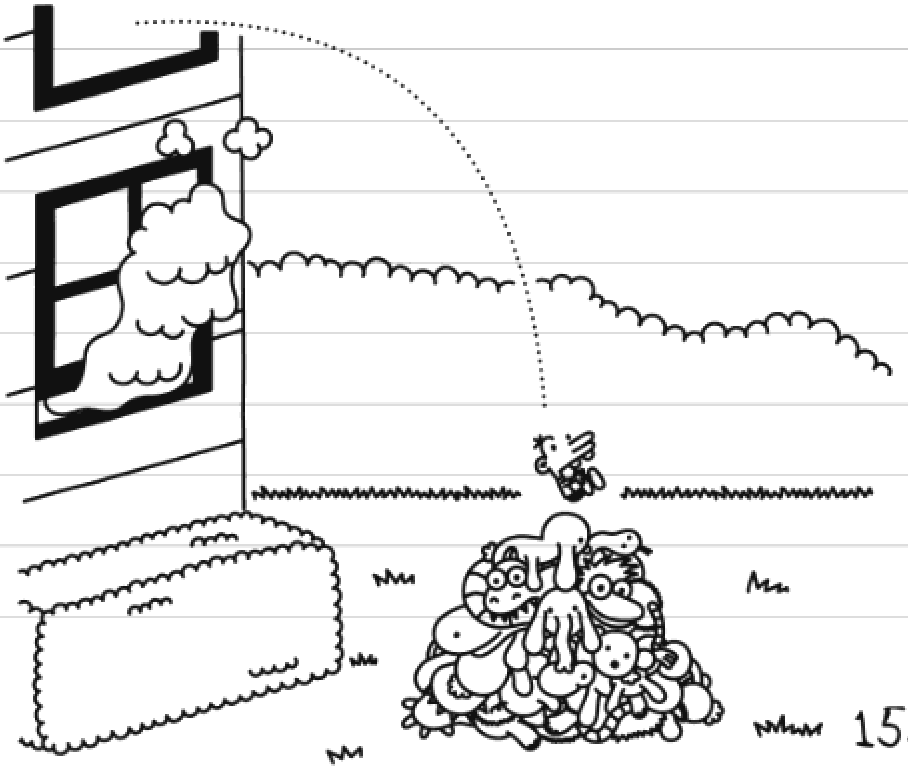

Het GOEDE nieuws is dat er niet echt BRAND was, alleen een heleboel ROOK. Het slechte nieuws is dat het MIJN fout was.

Toen we vorige week ons eten verstopten op plekken waar de muizen er niet bij konden, had ik wat snacks in de OVEN gestopt.

Dus toen mam vanochtend de oven liet voorverwarmen omdat ze er croissantjes in wilde bakken, SMOLT er een plastic chipszak. Dat was best wel JAMMER, want daardoor zijn al die lekkere chips nu verpest. Echt zonde.

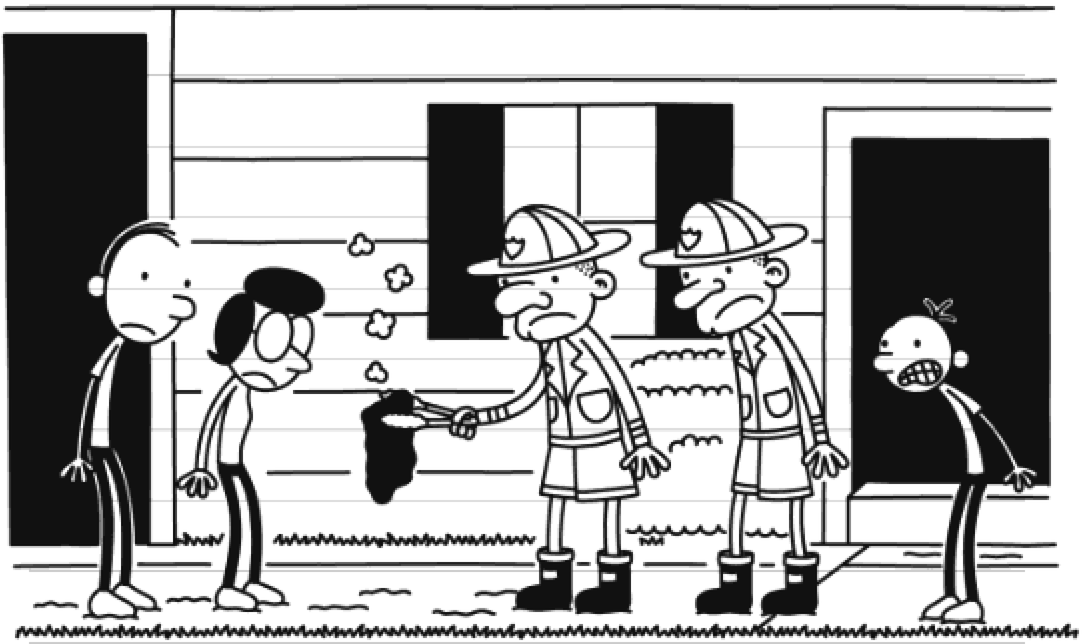

Dit was absoluut een van die momenten waarop ik die nooddeur achter in mijn kast goed had kunnen gebruiken.

Woensdag

Geloof het of niet, maar pap en mam hebben dat hele gedoe met die chipszak al achter zich gelaten. En dat is goed nieuws voor MIJ.

Het SLECHTE nieuws is de REDEN waarom ze het vergeten zijn.

Een paar dagen geleden kwam de bouwinspecteur om het geraamte van de aanbouw te controleren.

En TOEN ontdekte hij dat het hele bouwwerk een METER te dicht bij de tuin van mevrouw Tuttel stond.

Ik denk dat het bouwbedrijf het verprutst heeft bij het maken van de tekeningen voor de aanbouw, maar de gemeente heeft niet gezien dat er een fout in zat toen ze de bouwvergunning moest afgeven. Dus nu wees iedereen naar elkaar en niemand wou de verantwoordelijkheid op zich nemen.

De bouwinspecteur zei dat we NU nog maar één ding konden doen: proberen of onze buurvrouw ons toestemming wilde geven om onze aanbouw dichter bij haar tuin te bouwen. Maar dat zou niet MAKKELIJK worden.

Toen die betonlui een paar dagen geleden de oprit en het paadje naar de voordeur kwamen repareren, zetten ze hun betonmolen op ons grasveld. Maar ze waren vergeten dat we op een HEUVEL wonen, want de molen viel om en het natte beton stroomde zo de TUIN van mevrouw Tuttel in.

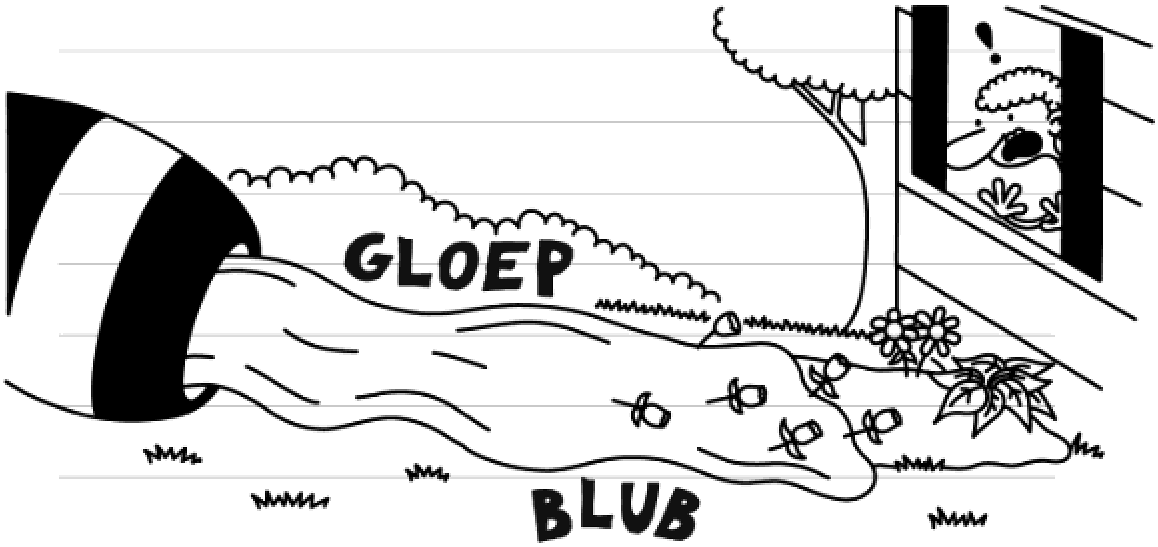

Dus toen pap en mam aan mevrouw Tuttel gingen vragen of de aanbouw mocht blijven STAAN, had ze weinig zin om hen een plezier te doen.

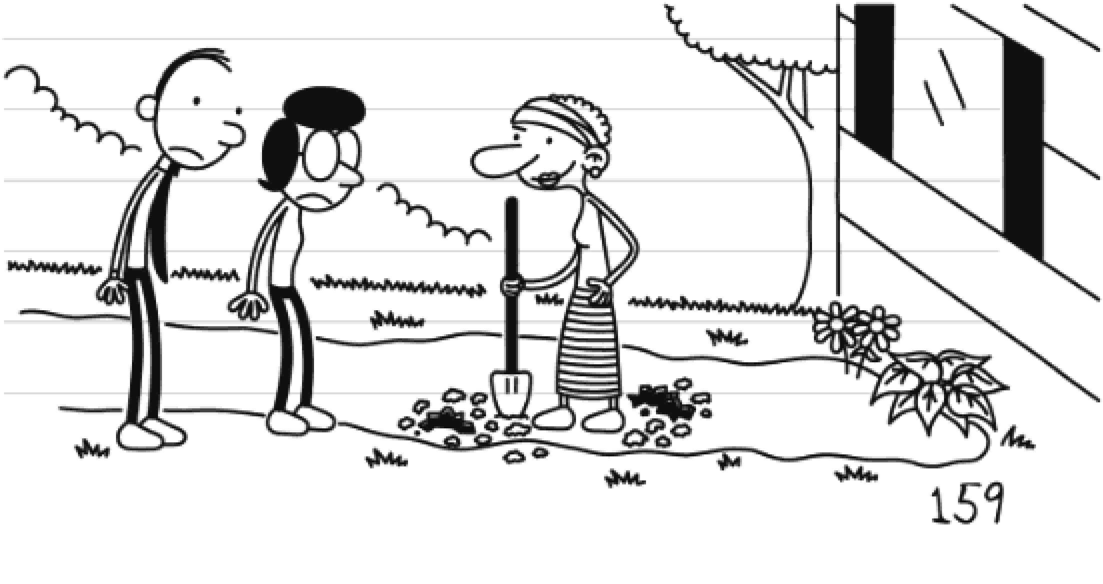

Mevrouw Tuttel gaf geen KRIMP, en toen moesten pap en mam de hele aanbouw AFBREKEN van de gemeente. En dat is precies wat er vanmiddag gebeurd is.

Dus nu is IEDEREEN ongelukkig. Nou ja, behalve MAX dan. VANDAAG was het werk aan ZIJN huis helemaal af en hij gaf een klein feestje om het te vieren.

JUNI

Donderdag

Mam zit echt in een dip sinds de aanbouw is afgebroken.

Ik dacht dat we gewoon opnieuw zouden beginnen, dit keer op de JUISTE manier. Maar mam zei dat we de erfenis er al bijna doorheen hadden gejaagd met de eerste aanbouw, en dat we de REST moesten gebruiken om het gat in de muur netjes te dichten.

Dus mam WAS al in een slecht humeur toen de brief met de uitslag van mijn toets binnenkwam, en DAAR werd ze ook niet vrolijker van.

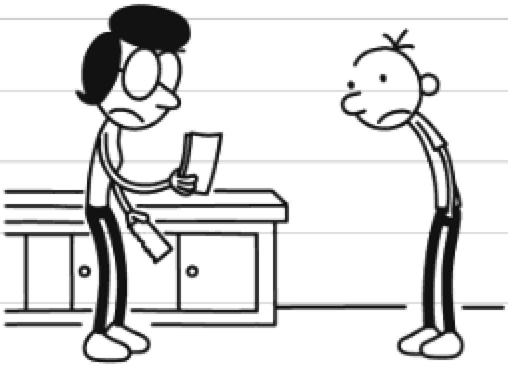

Maar niet alleen MIJN scores waren onder de maat. Mijn hele LEERJAAR had het slecht gedaan, en ik zal je uitleggen HOE DAT KOMT.

Midden onder de toets liet een of ander iemand de anti-stresshagedis uit zijn kooi, en het is heel moeilijk om je te CONCENTREREN als er een REPTIEL ontsnapt is.

Dus nu zal de school haar subsidie wel kwijtraken, en daar is mam niet BLIJ mee.

Ze is zo overstuur dat ze zegt dat we moeten VERHUIZEN naar een plek met een betere school.

Maar de REST wil helemaal niet naar een andere stad verhuizen. Pap is hier opgegroeid, en hij ziet geen enkele REDEN om te verkassen.

En RICK wil ook niet weg. Hij zegt dat zijn band BEROEMD is in ons stadje en dat hij niet ergens anders opnieuw wil beginnen. Maar ik weet niet of je wel beroemd BENT als je je laatste concert in een bowlingcentrum hebt gegeven.

Rick zegt dat hij NOOIT gaat verhuizen. En als wij wel weggaan, blijft hij gewoon in de kelder wonen.

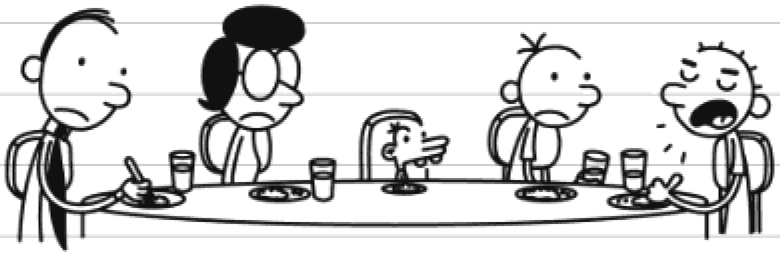

Eerlijk gezegd denk ik dat Rick het niet eens zou MERKEN als er een ander gezin introk.

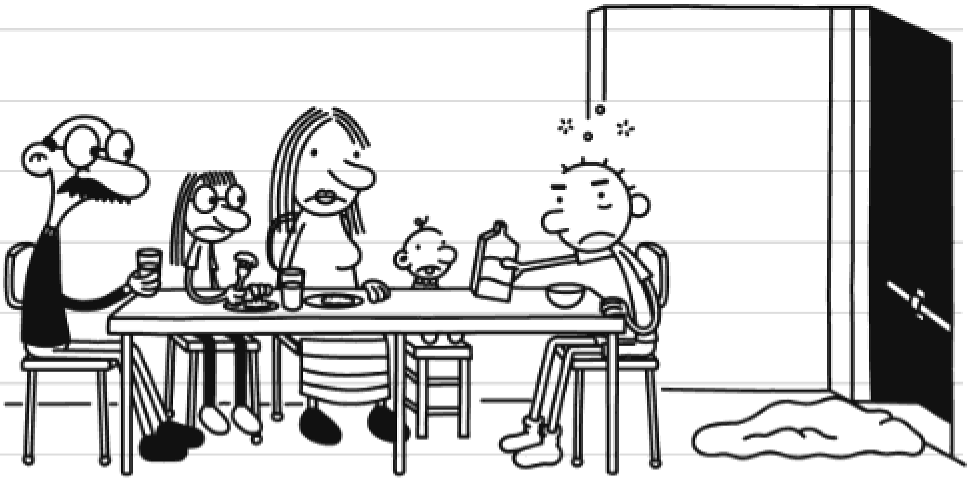

Ik denk ook niet dat MAX weggaat. Hij heeft net een sproeisysteem geïnstalleerd en zijn gras begint goed te groeien.

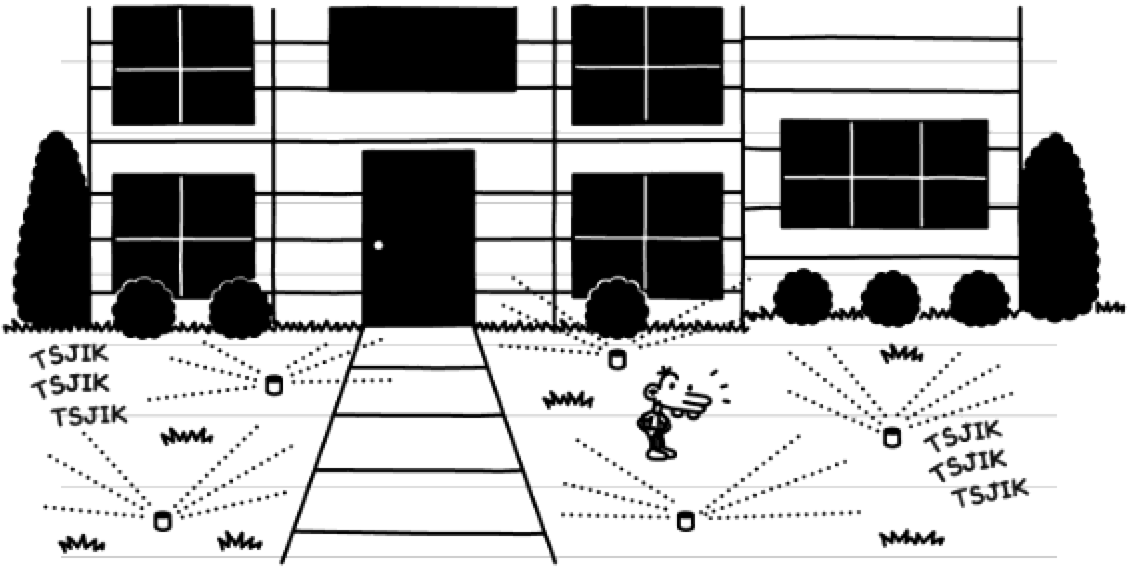

Eerlijk gezegd wist ik niet zo goed wat ik van verhuizen vond. Het is best oké waar we nu wonen, maar misschien is het niet zo'n slecht idee om ergens anders een NIEUWE start te maken.

Het mooie van verhuizen is dat je op je nieuwe plek zelf kunt bedenken wie je wilt ZIJN.

Misschien kon ik wel een nieuwe LOOK verzinnen en zouden mensen dan denken dat ik een 'bad boy' was.

Ik zou een heel andere PERSOON kunnen worden en iedereen kunnen wijsmaken dat ik een professionele snowboarder ben of zo.

Maar misschien kan ik nog wel VERDER gaan. Ik zou ook kunnen doen alsof ik uit een ander LAND kom waar ze een vreemde taal spreken.

En dan zouden mijn leraren het heel knap vinden als ik een paar nieuwe zinnetjes leerde.

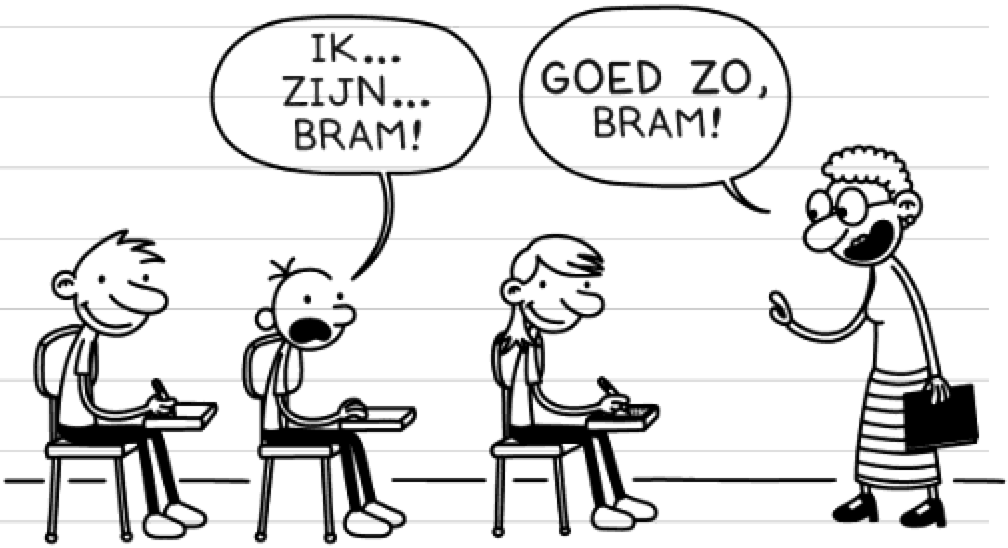

Het is eigenlijk wel LEUK om je een heel nieuw leven voor te stellen op een andere plek.

Op de basisschool speelden we een spel dat we H.A.L.S. noemden. Dat staat voor Huis, Appartement, Landhuis, Schuur. Ik schreef alle mogelijkheden voor mijn toekomst op en dan gooide ik met een dobbelsteen en streepte dingen door, tot ik in elke categorie nog maar één ding overhad.

Een paar weken geleden vond ik nog een paar oude H.A.L.S.-blaadjes uit groep 5 in mijn kast.

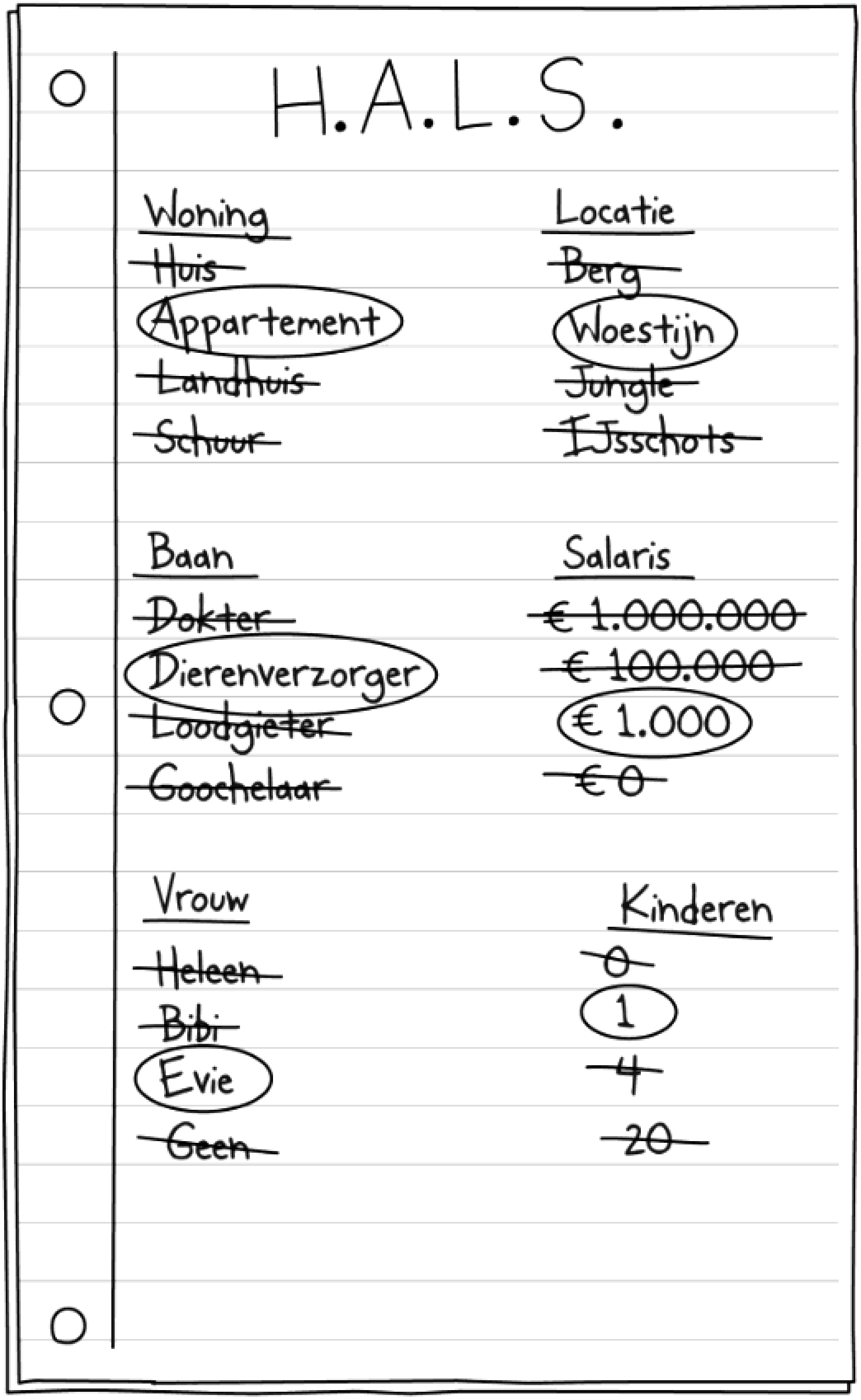
H.A.L.S.
Woning
Huis
Appartement
Landhuis
Schuur
Locatie
Berg
Woestijn
Jungle
IJsschots
Baan
Dokter
Dierenverzorger
Loodgieter
Goochelaar
Salaris
€ 1.000.000
€ 100.000
€ 1.000
€ 0
Vrouw
Heleen
Bibi
Evie
Geen
Kinderen
0
1
4
20

Tijdens het spelen hoopte ik altijd op een perfect resultaat. Maar zelfs als ik in de meeste categorieën een goeie uitkomst had, was er altijd wel één ding dat ALLES verpestte.

Een van de redenen waarom ik het zo leuk vond om H.A.L.S. te spelen was dat ik dan met de meisjes kon chillen in de pauze. En het meisje dat ik toen het LEUKST vond, was Bibi Antoni.

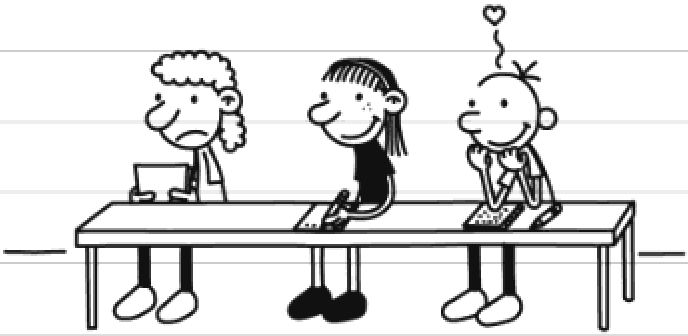

Dus soms speelde ik een beetje vals bij het invullen van mijn H.A.L.S.-categorieën, zodat ik zeker wist dat ik het goede antwoord kreeg.

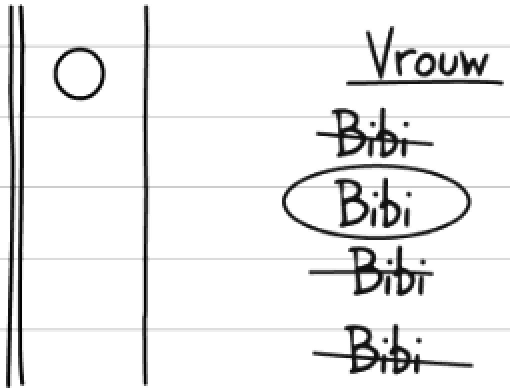

Tegenwoordig weet Bibi amper meer wie ik BEN, ook al zijn we labmaatjes bij biologie. Ik denk steeds dat ik haar toch eens moet vertellen dat wij later gaan TROUWEN, maar het lijkt nooit het goede moment.

Dat is NOG een goede reden om te verhuizen. Het zou mijn kansen op het MEISJESfront ERNSTIG vergroten. Want als meisjes ergens dol op zijn, is het de NIEUWE jongen.

Kalle Galjaart was nieuw aan het begin van het schooljaar. En toen hij verscheen, werden de meiden helemaal GEK.

Het duurde een paar weken voor iedereen doorkreeg dat Kalle best wel RAAR is, en nu wil geen meisje meer in zijn BUURT komen. Maar hij heeft toch even een leuke tijd gehad.

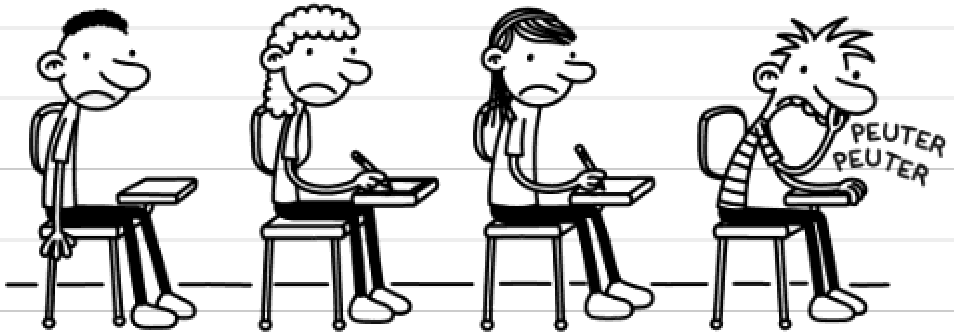

Dus er zijn best VEEL redenen om te verhuizen. Het enige NADEEL is dat ik dan op zoek moet naar een nieuwe BESTE VRIEND.

En ik weet niet of dat het WAARD is. Ik heb veel tijd en energie in Theo gestoken, en ik zie mezelf eigenlijk niet opnieuw beginnen met iemand ANDERS.

Maar ALS we gaan verhuizen, heb ik wel een hele lijst EISEN voor mijn nieuwe beste vriend.

Ten EERSTE moet hij het leuker vinden om te KIJKEN naar hoe iemand zit te gamen dan om het zelf te doen.

Ten TWEEDE zou het leuk zijn als hij kon TEKENEN. Want ik vind het leuk om strips te tekenen en zo.

En ten DERDE moet hij thuis lekkere cornflakes hebben. Ik denk niet dat ik het nog een keer aan kan: een beste vriend met zulke gezondheidsfreaks als ouders.

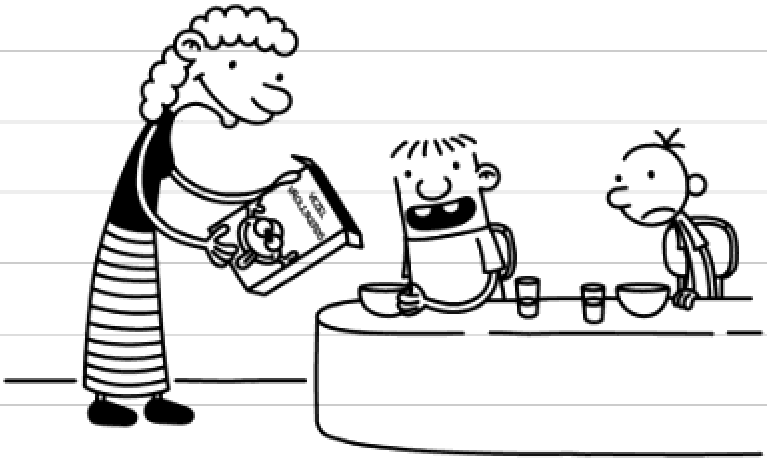

Maar het belangrijkste is dat hij gevoel voor HUMOR moet hebben. Want als je één ding over mij moet weten, dan is het dat ik een grappenmaker ben.

Zaterdag

Mam blijkt het ECHT te menen van dat verhuizen. Ze zit iedere avond op internet naar allerlei huizen te kijken, en IK word eigenlijk OOK steeds enthousiaster.

Maar met elk huis waar we tot nu toe naar hebben gekeken was wel iets MIS. Er was een huis met een grote achtertuin, maar dat lag vlak bij een rioolwaterzuiveringsinstallatie. Een ander huis was spiksplinternieuw, maar dat had maar één badkamer. Ik en mam wilden de zoektocht al bijna opgeven, maar toen vonden we een huis dat helemaal PERFECT leek.

Het huis is maar een paar jaar oud en het lijkt een prima buurt. Maar MAM werd vooral heel enthousiast van de grote KEUKEN.

Mam zocht de school in de buurt op en de scores waren best hoog. Toen vroeg ze de makelaar wanneer we het huis konden ZIEN.

De makelaar zei dat we dit weekend langs konden komen, want dan was er open huis. Dus vanochtend zei mam dat we allemaal in de auto moesten stappen om te kijken wat we van dat huis vonden.

Daar was niemand anders BLIJ mee, want zoals ik al zei wil de rest van het gezin niet VERHUIZEN.

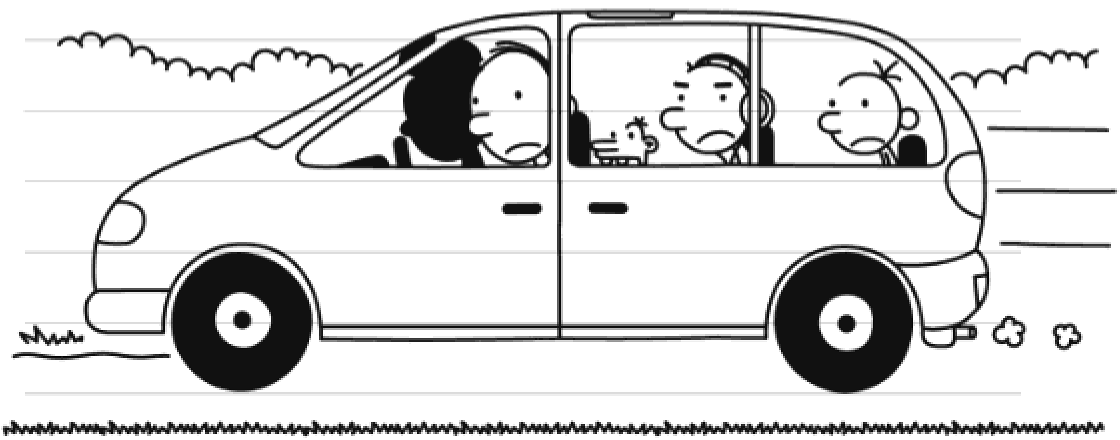

Maar toen we de buurt in reden, begon de stemming om te slaan.

De makelaar liet ons binnen en gaf een rondleiding door het hele huis. Het was VEEL mooier dan dat van ons. En de keuken was nog groter dan op de FOTO'S.

Maar ik had vooral aandacht voor het ZWEMBAD in de achtertuin.

Rick en Max hadden het vast eerder gezien dan ik, want tegen de tijd dat ik buiten kwam lagen zij er al in.

Wij zeuren al een EEUWIGHEID om een zwembad in de achtertuin. Pap en mam zeggen altijd dat de jacuzzi net zo GOED is als een zwembad, maar geloof me, het lijkt er niet eens op.

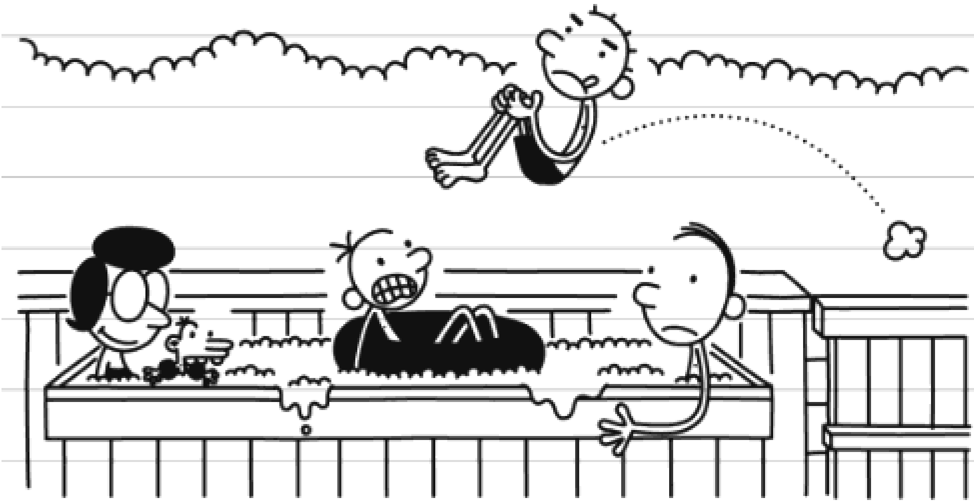

En dit was een INGEGRAVEN zwembad. Toen ik klein was hadden we wel een keer een opzetzwembad, maar dat was binnen een WEEK al stuk.

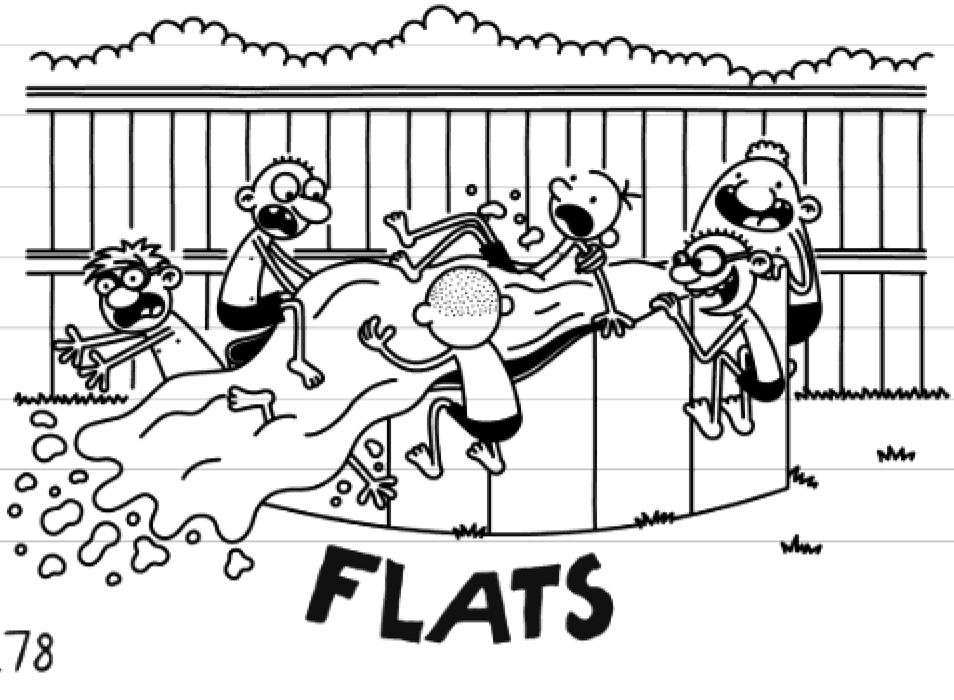

De makelaar liet ons nog een paar hoogtepunten van het huis zien, maar dat was niet NODIG, want we waren al VERKOCHT.

Op weg naar huis was iedereen SUPERenthousiast. Rick zei dat hij deze zomer CONCERTEN gaat geven bij het zwembad en dat het elke vrijdagavond een gekkenhuis wordt.

Ik heb besloten dat ik mensen GELD ga vragen om bij ons te mogen zwemmen, maar dat ik voor SOMMIGE mensen een uitzondering ga maken.

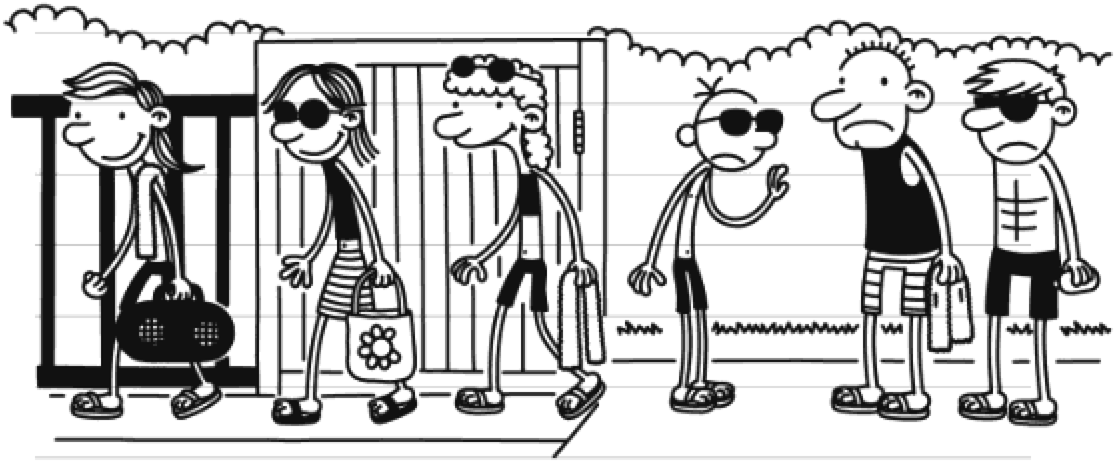

Max verheugde zich nog het MEEST. Hij heeft ook grootse plannen voor het zwembad, en daar komt een hoop CHOCOLADEPUDDING bij kijken.

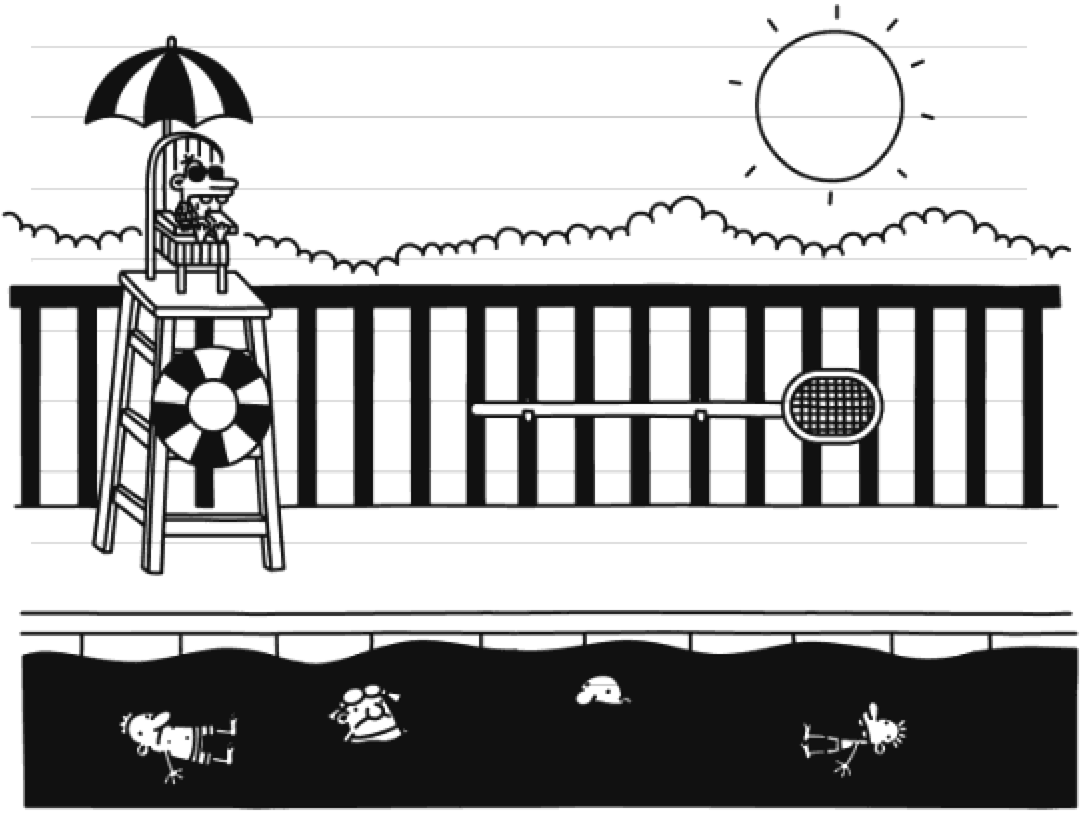

Maandag

We hadden gisteravond weer een familievergadering, en dit was een BELANGRIJKE. Iedereen wil naar het nieuwe huis verhuizen, dus dat is mooi.

Van mam mogen we het nog aan niemand VERTELLEN, want we moeten ONS huis nog verkopen om het NIEUWE te kunnen betalen. Het was best moeilijk om dat VOOR me te houden, en ik dacht dat het geen kwaad kon om het aan ÉÉN iemand te vertellen.

Maar misschien had ik beter iemand anders kunnen kiezen dan THEO, want hij nam het nieuws niet zo goed op.

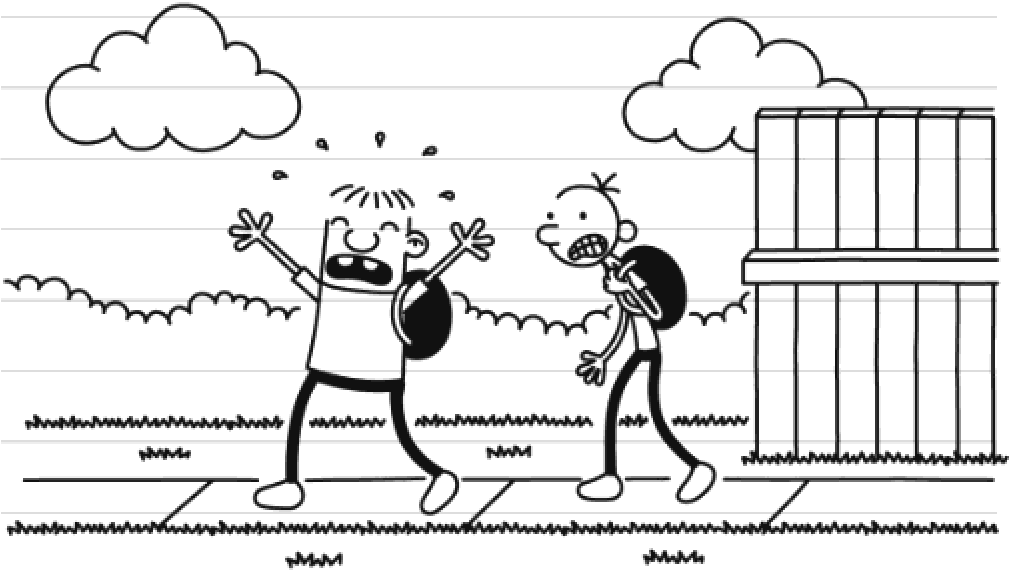

Ik had het stukje bij beetje moeten vertellen, want Theo kon al die info in één keer niet aan.

Ik probeerde hem wat op te beuren en zei dat we VRIENDEN zouden blijven en dat hij op dagen dat het niet zo DRUK was mocht komen zwemmen. Maar daar werd hij ECHT niet vrolijker van.

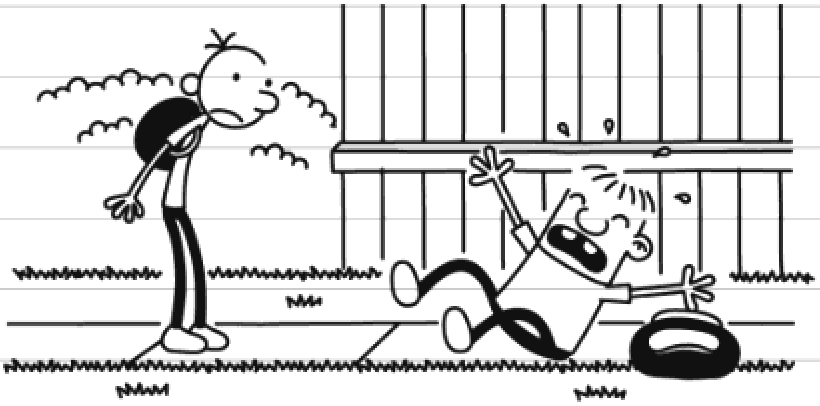

Ik hoop wel dat Theo nog bijdraait, want ik weet niet of ik dit dramatische gedoe elke dag kan verdragen.

Na het eten kwam er een vriendin van mam langs. Zij is makelaar en wilde ons wel helpen om ONS huis te verkopen. Dus we gingen alle kamers langs en mevrouw Lagemaat zei wat we moesten VERANDEREN voor we het te koop zetten.

Ze zei dat we nieuwe vloerbedekking moesten, dat we alles moesten schilderen en dat er nieuwe tegels moesten komen in de badkamer en de keuken. En dat was nog maar het BEGIN.

Mevrouw Lagemaat zei ook dat we onze familiefoto's weg moesten halen, omdat kopers zich graag willen voorstellen dat ze ZELF in het huis wonen. Nou, dat vind IK prima, want er ZIJN foto's bij die er echt al VEEL te lang hangen.

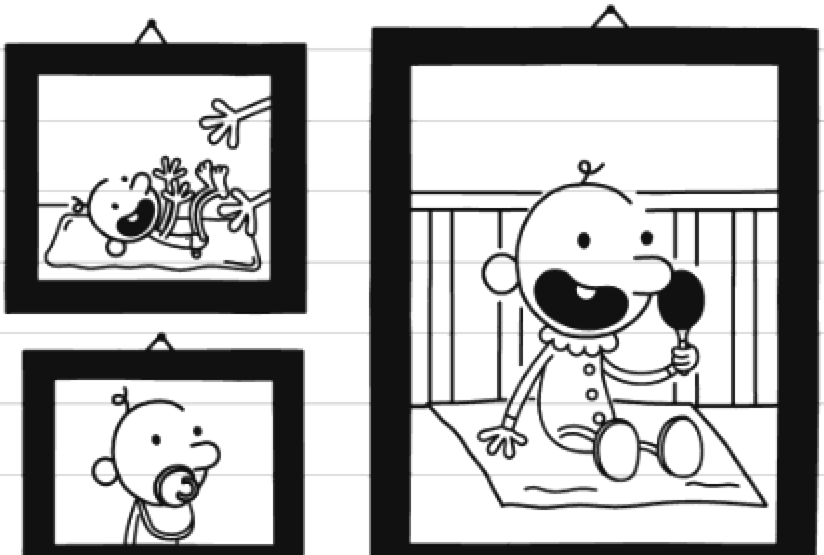

Toen vertelde mevrouw Lagemaat dat we bij een open huis de kelder op slot moeten houden, zodat niemand kan zien wat er daarbeneden is.

Als laatste zei mevrouw Lagemaat dat onze meubels 'uit de tijd' zijn en dat we er voor het open huis maar lakens overheen moesten gooien. Mam was wel beledigd, denk ik, want ze zei dat iedereen haar meubels juist heel SMAAKVOL zou vinden.

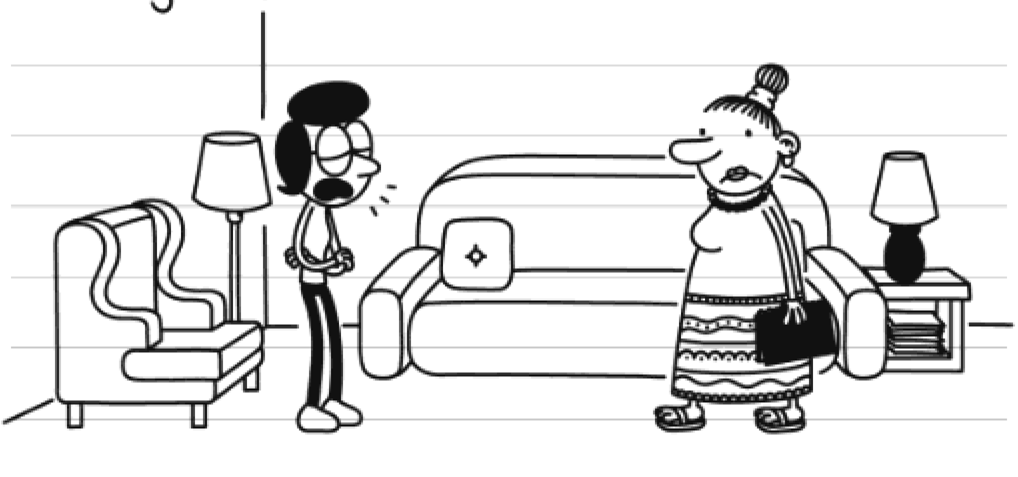

Maar mevrouw Lagemaat zei dat we al haar aanwijzingen moesten opvolgen omdat het anders heel moeilijk voor haar werd om ons huis te verkopen. In DAT geval, zei mam, verkopen we ons huis zelf wel. En mevrouw Lagemaat kon gaan.

Dat zal wel betekenen dat mam en mevrouw Lagemaat GEEN vriendinnen meer zijn. Maar dat is prima, want we gaan TOCH verhuizen.

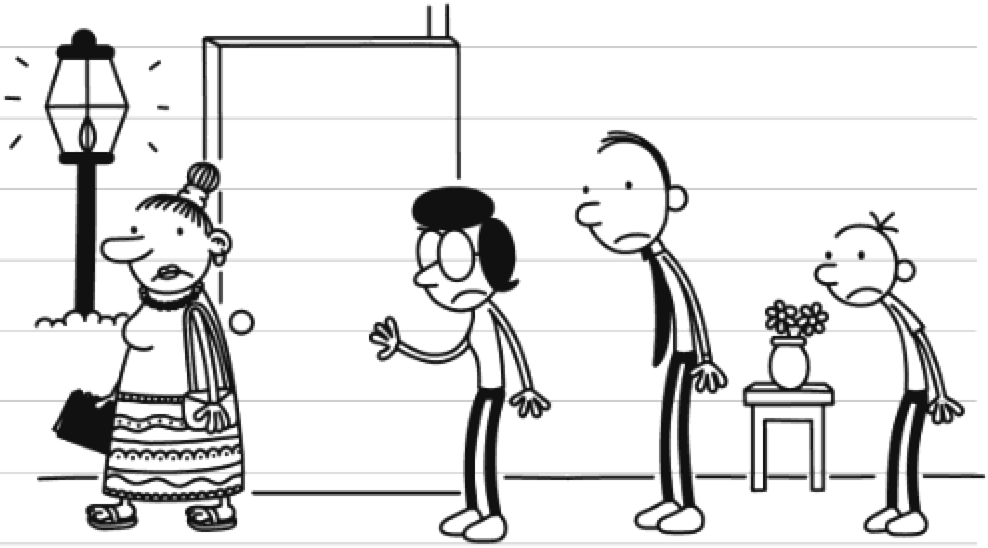

Zondag

Mam wil bewijzen dat ons huis goed is zoals het IS, dus we proberen het nu te verkopen zonder grote dingen te veranderen. Vanmiddag was het open huis, en we waren al de hele WEEK bezig met de voorbereidingen.

Het was MIJN taak om de beschrijving te maken die we online zouden zetten. En ik maakte er wat origineels van, zodat het op zou vallen.

Huis met 4 slaapkamers en 3 badkamers in een leuke buurt. Huis van voormalig bankrover. Misschien nog goud/zeldzame munten onder de vloer.

We maakten foto's van elke kamer en zetten die ook online. Maar het huis was een BENDE toen we die foto's maakten, dus we moesten steeds allerlei spullen versjouwen zodat het opgeruimd LEEK.

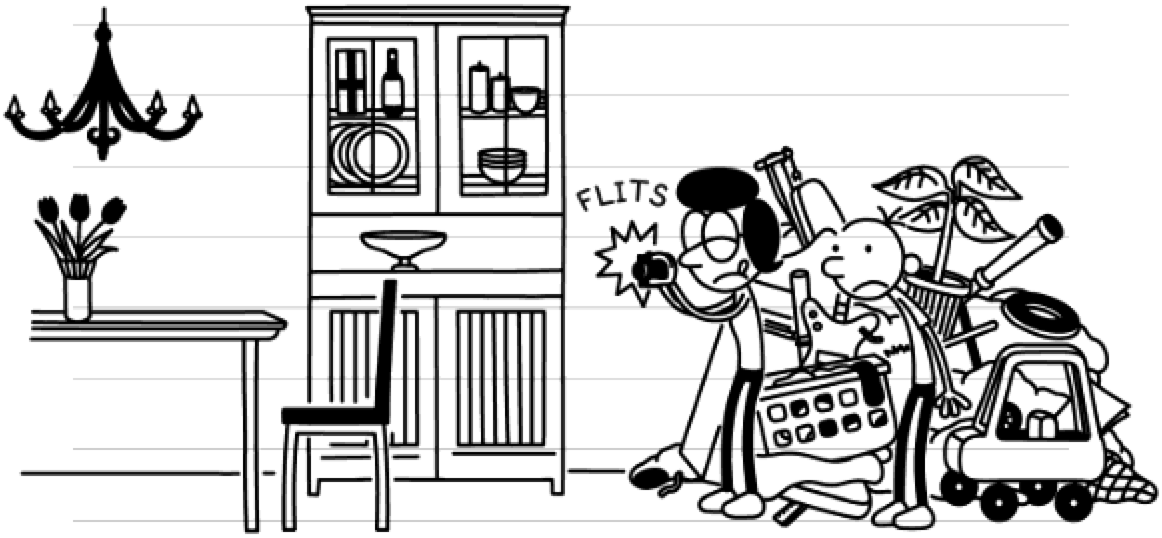

Het open huis begon om twaalf uur, en we moesten ons echt haasten om alles op tijd netjes en gezellig te krijgen. We deden ons best en we waren net weg toen er mensen begonnen te arriveren.

Maar het was best moeilijk om daar te zitten en NIKS te doen terwijl totale ONBEKENDEN ons huis in gingen.

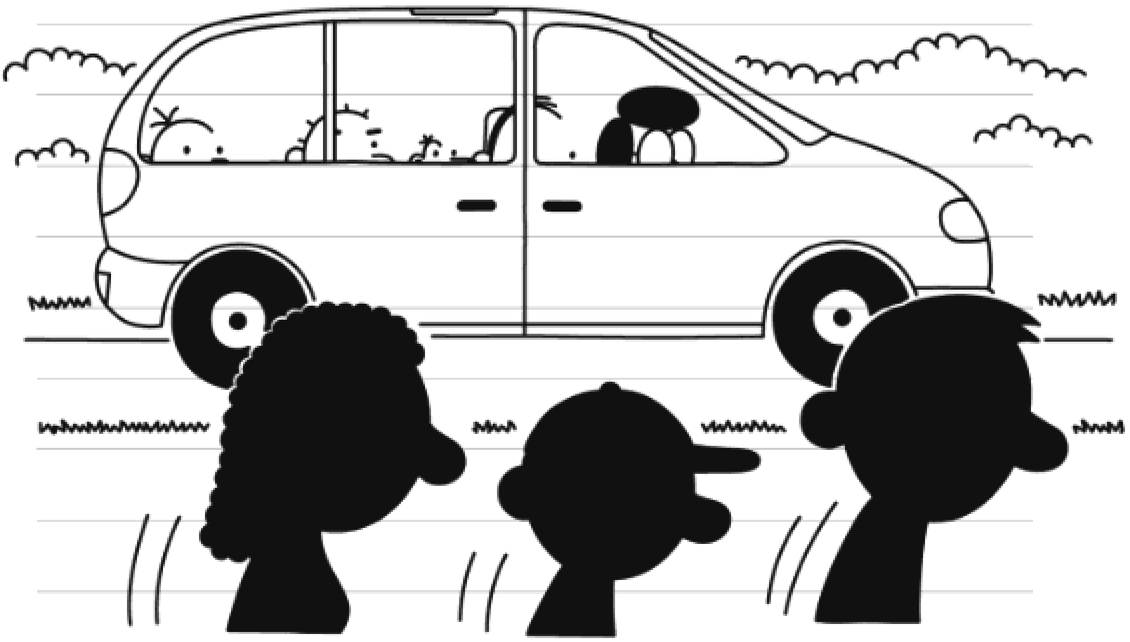

Mam zei dat niemand van de mensen bij ons open huis wist dat wij de EIGENAARS waren, dus dat WIJ net konden doen alsof we het huis OOK kwamen bekijken. En dan konden we meteen iedereen afluisteren.

Nou, ik vond dat best LEUK klinken, dus ik ging met mam mee naar binnen. Maar de REST van de familie vond het een heel stom idee en bleef in de auto.

Uiteindelijk bleek dat spioneren toch wel een VERGISSING. De meeste mensen hadden niets AARDIGS over ons huis te zeggen, en het was best moeilijk om al die kritiek te horen.

Maar ik denk dat mam het zwaarder opnam dan ik. Want iedere keer dat iemand iets NEGATIEFS zei, ging ze ertegenin.

Mam raakte zo overstuur dat ze weer naar de AUTO ging. Maar ik bleef in HUIS, want ik vond het niet fijn dat al die vreemden in onze spullen rondsnuffelden.

Maar niet iedereen was het huis aan het verkennen. In de woonkamer zat een stel mannen naar een voetbalwedstrijd te kijken, en het zag ernaar uit dat ze onze SNACKS hadden gepakt.

Die gasten lieten hun kinderen rotzooi trappen in ons huis, terwijl ze zelf relaxed tv zaten te kijken. Ze gebruikten dat open huis dus eigenlijk als gratis KINDEROPVANG.

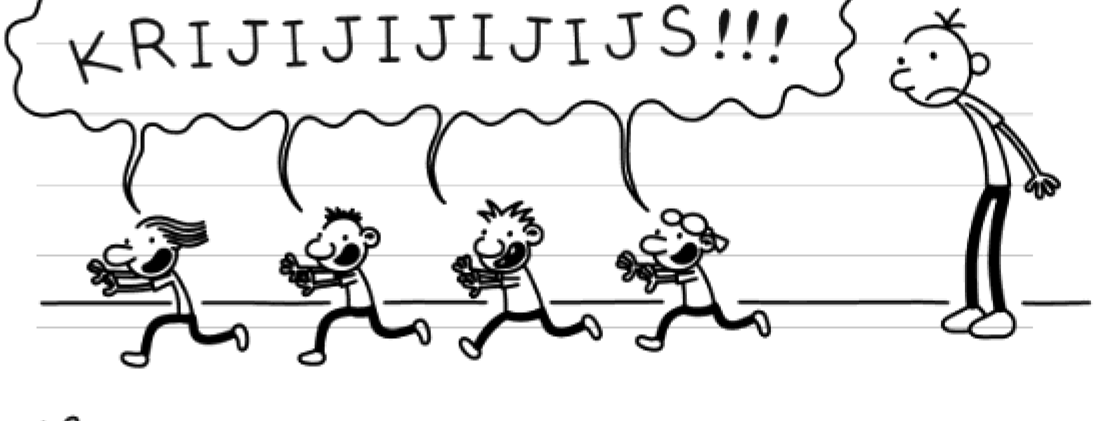

Omdat die vaders niet op hun KINDEREN letten, moest IK ervoor zorgen dat ze niks STUKmaakten.

Maar ik kon niet overal TEGELIJK zijn, en terwijl ik boven een paar kinderen uit onze badkamer joeg, hoorde ik BENEDEN een enorm lawaai.

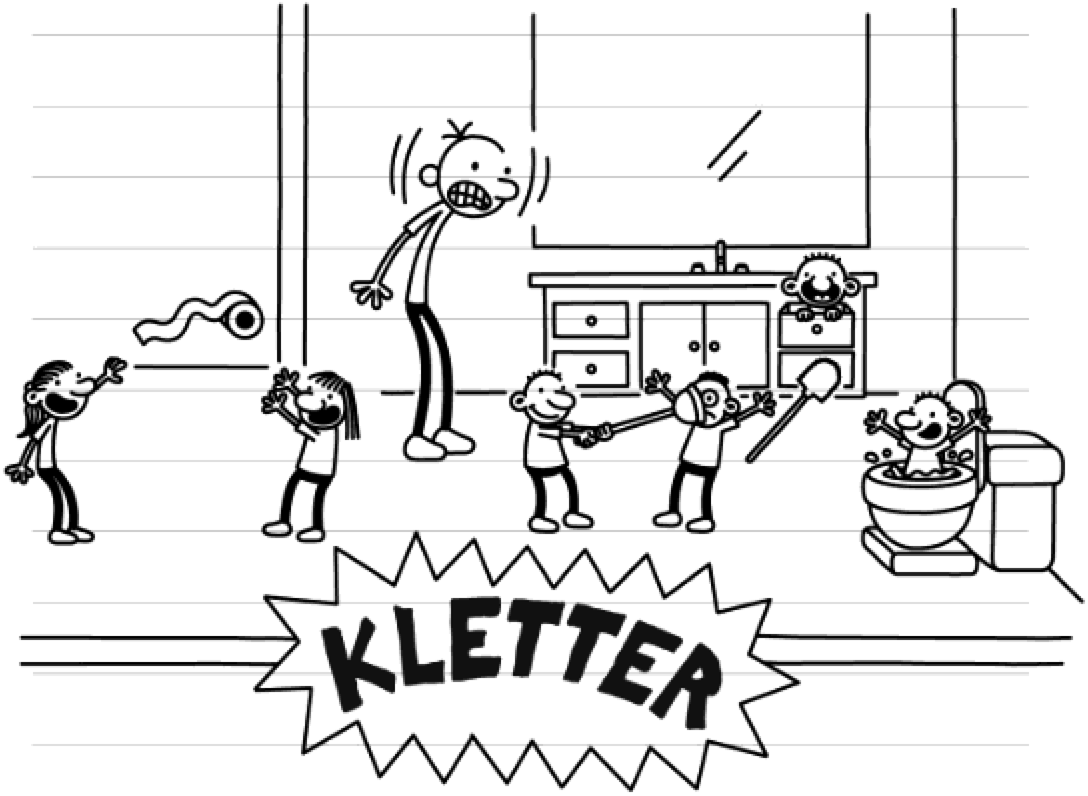

Het klonk alsof een kind de IJSKAST had omgegooid of zo, en ik rende naar beneden om te kijken of er niemand GEWOND was. Maar het was geen kind, een van de VADERS maakte die herrie.

Die gast was in de waskamer op zoek gegaan naar nog meer SNACKS, maar daar lagen alle spullen die we nergens ANDERS konden verstoppen.

Alle vaders schrokken zo van die herrie dat ze hun kinderen oppakten en SNEL wegrenden.

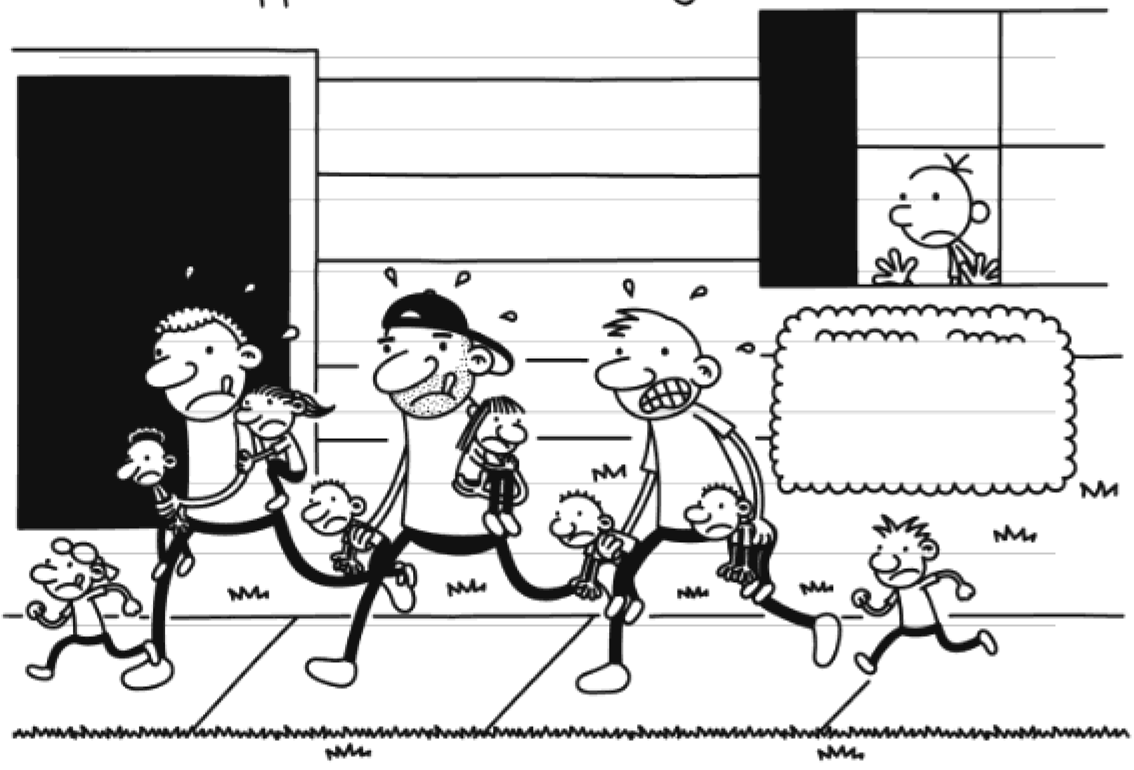

Dat was meteen het einde van het open huis, en we kregen niet ÉÉN bod.

Bij het avondeten was iedereen best wel chagrijnig. Maar toen we bezig waren met de afwas, werd er aangebeld.

Het was een stel uit een andere stad en ze vertelden dat ze het open huis niet gehaald hadden. Dus vroeg mam ze binnen en gaf ze een rondleiding. Ze leken onder de INDRUK, en de vrouw zei PRECIES wat mam wou horen.

En geloof het of niet, ze brachten ter plekke een bod uit.

Zaterdag

Ik wist dat ik aan Theo moest vertellen dat we ons huis gingen verkopen, maar ik wilde geen herhaling van ons LAATSTE gesprek hierover.

Ik bedacht hoe ik het DEZE keer kon aanpakken. Er is een boek van Victor Vogelbek over PRECIES dit onderwerp, en dat leek me de PERFECTE manier om Theo te laten wennen aan het idee dat ik ging verhuizen. Dus nam ik het boek mee toen ik vanmiddag naar hem toe ging.

Het voelde een beetje ONGEMAKKELIJK om Theo voor te lezen. Maar hij is eraan GEWEND, want hij ging lekker onder de dekens liggen.

Toch had ik het idee dat de boodschap van het boek niet echt tot Theo DOORDRONG. En eerlijk gezegd werd ik ook best CHAGRIJNIG van het verhaal. Het ging over Victor Vogelbek en zijn beste vriend Piet Pelikaan. Twee vrienden die ALTIJD ALLES samen doen.

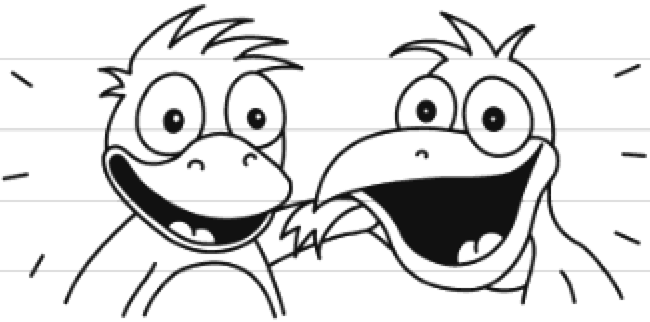

Maar op een dag zegt Piet Pelikaan dat hij gaat VERHUIZEN, en dan is Victor Vogelbek verdrietig. Tot zover vond ik het een PRIMA verhaal.

Dan zegt de moeder van Victor dat hij NIEUWE vrienden zal maken als Piet verhuisd is, en dat het allemaal goed zal komen. En ja hoor, aan het eind van het boek is dat PRECIES wat er gebeurt.

En dus hadden Victor en zijn NIEUWE vrienden de hele zomer de grootste lol

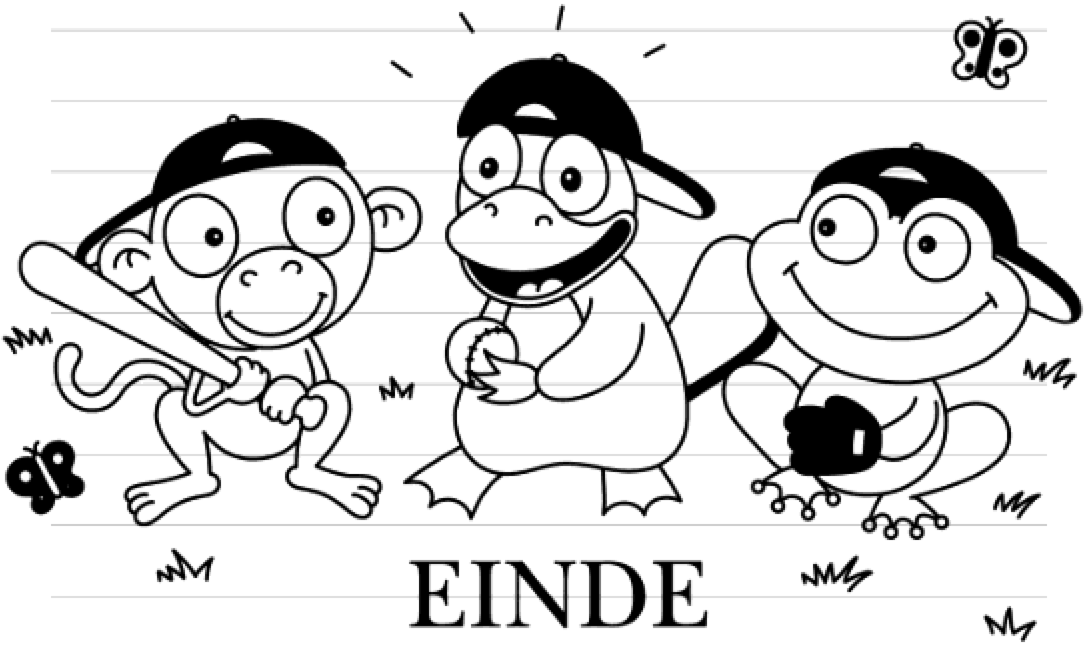

EINDE

Dus eigenlijk vergeet Victor Vogelbek Piet Pelikaan helemaal, en hun jarenlange vriendschap betekent helemaal NIKS. En we komen er nooit achter hoe het met Piet Pelikaan afloopt en of hij blij is in ZIJN nieuwe buurt.

Ik dacht erover om een boze brief te sturen naar de SCHRIJVER van deze rommel. Maar Theo vond het verhaal natuurlijk LEUK, en hij wilde dat ik er NOG een voorlas.

Ik besloot er niet langer omheen te draaien en vertelde Theo wat er ECHT aan de hand was. En daar had ik METEEN spijt van.

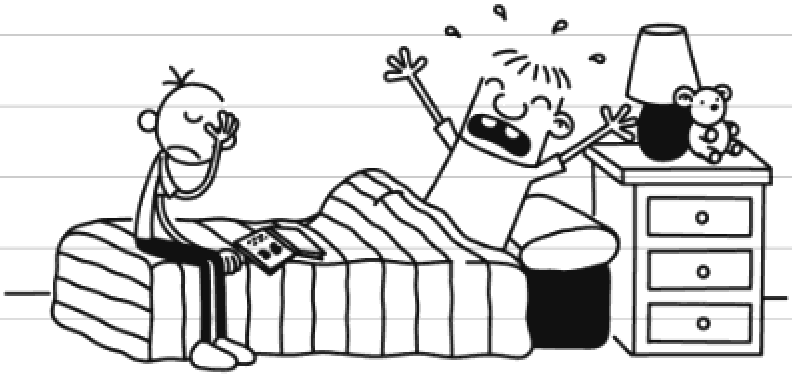

Ik zei tegen Theo dat hij zich niet zo moest opwinden, want misschien ging het niet eens door. Maar wat ik ook zei, niks hielp.

Ik moest dreigen dat ik naar HUIS ging als Theo zo DRAMATISCH bleef doen.

Dus toen beloofde Theo dat hij zich in zou houden en dat LUKTE hem, maar met MOEITE.

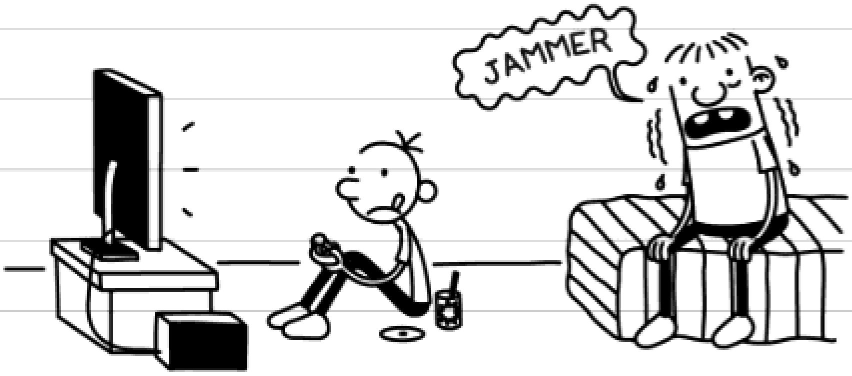

Misschien was het een fout om Theo ook maar IETS te vertellen. Ik had hem beter een kaartje kunnen sturen NADAT ik verhuisd was, dat zou voor ons ALLEBEI een stuk makkelijker zijn geweest.

Woensdag

De eigenaars van het huis met het zwembad hebben ons bod geaccepteerd, dus het gaat echt DOOR.

De mensen die ONS huis gaan kopen kwamen het dit weekend inspecteren, en zij ontdekten een paar dingen die we moeten repareren voordat ze het huis van ons kopen. De BELANGRIJKSTE kwestie was een probleem met de vloer onder de douche van pap en mam.

Blijkbaar was die verstopte afvoer een groter probleem dan we DACHTEN. De plankenvloer onder de tegels is helemaal verrot, dus die moeten we nu VERVANGEN.

We hebben geluk dat er nooit iets ERGS is gebeurd. Want ik kan wel een paar dingen verzinnen die nog erger zijn dan de MORTEL.

De kopers willen ook dat we de JACUZZI wegdoen, want ze hebben kleine kinderen en ze denken dat het anders niet VEILIG is. En DAT ben ik 100 procent met ze eens.

Nu ik ZEKER weet dat we gaan verhuizen, denk ik ook HEEL anders over school. Het is al bijna zomer, en ik heb aan mam gevraagd of ik de lessen de rest van het jaar mag SKIPPEN.

Maar ze zei dat zij en pap in de GEVANGENIS terecht kunnen komen als ik niet naar school ga. Ik dacht even na of dat het waard was, maar toen besloot ik dat ik het nog wel een poosje kon volhouden.

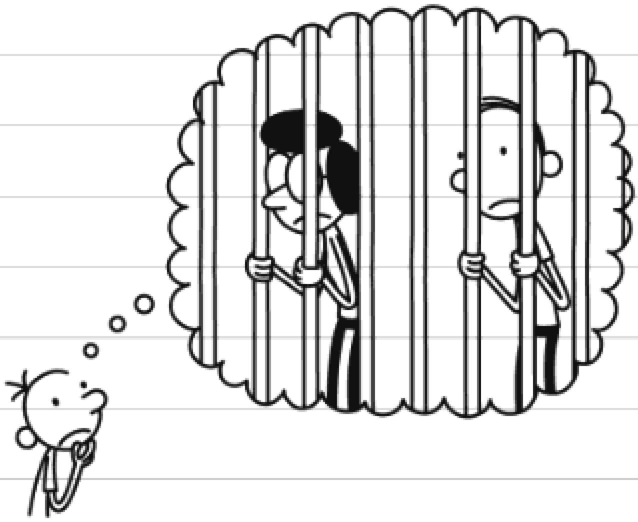

Het drong tot me door dat ik volgend jaar niet meer met deze kids naar school ga, en dat gaf me de moed om eindelijk aan Bibi Antoni te vertellen dat ik haar LEUK vind. Dus tijdens biologie zei ik dat ik al sinds groep 5 verliefd op haar ben.

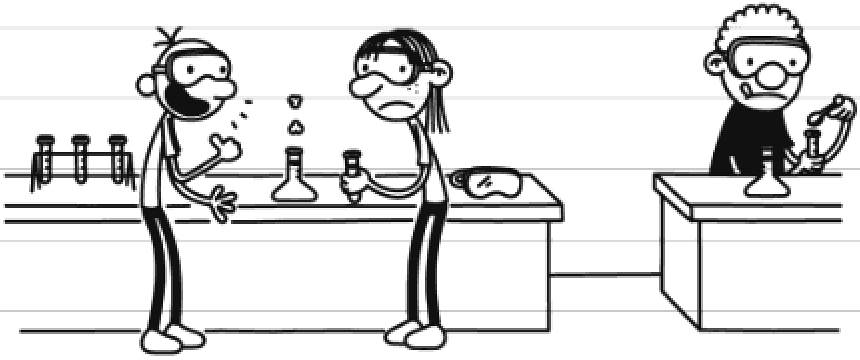

Maar Bibi ging regelrecht naar de LERAAR, en vijf minuten later had ik een nieuw labmaatje. En ik denk nu weer serieus na over de gevangenisoptie, want ik weet niet of ik het de rest van het jaar wel ga volhouden met Kalle Galjaart.

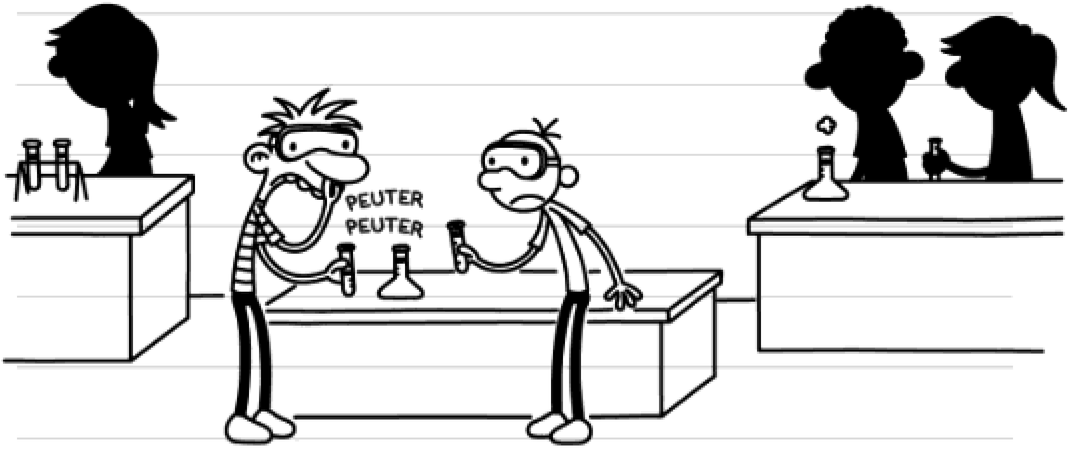

Maar dat is niet eens mijn GROOTSTE probleem. Sinds ik Theo heb verteld dat we echt gaan VERHUIZEN, ligt hij totaal in de PRAK. Ook al belooft hij steeds dat hij niet zal gaan SNOTTEREN, bij het minste geringste barst hij los.

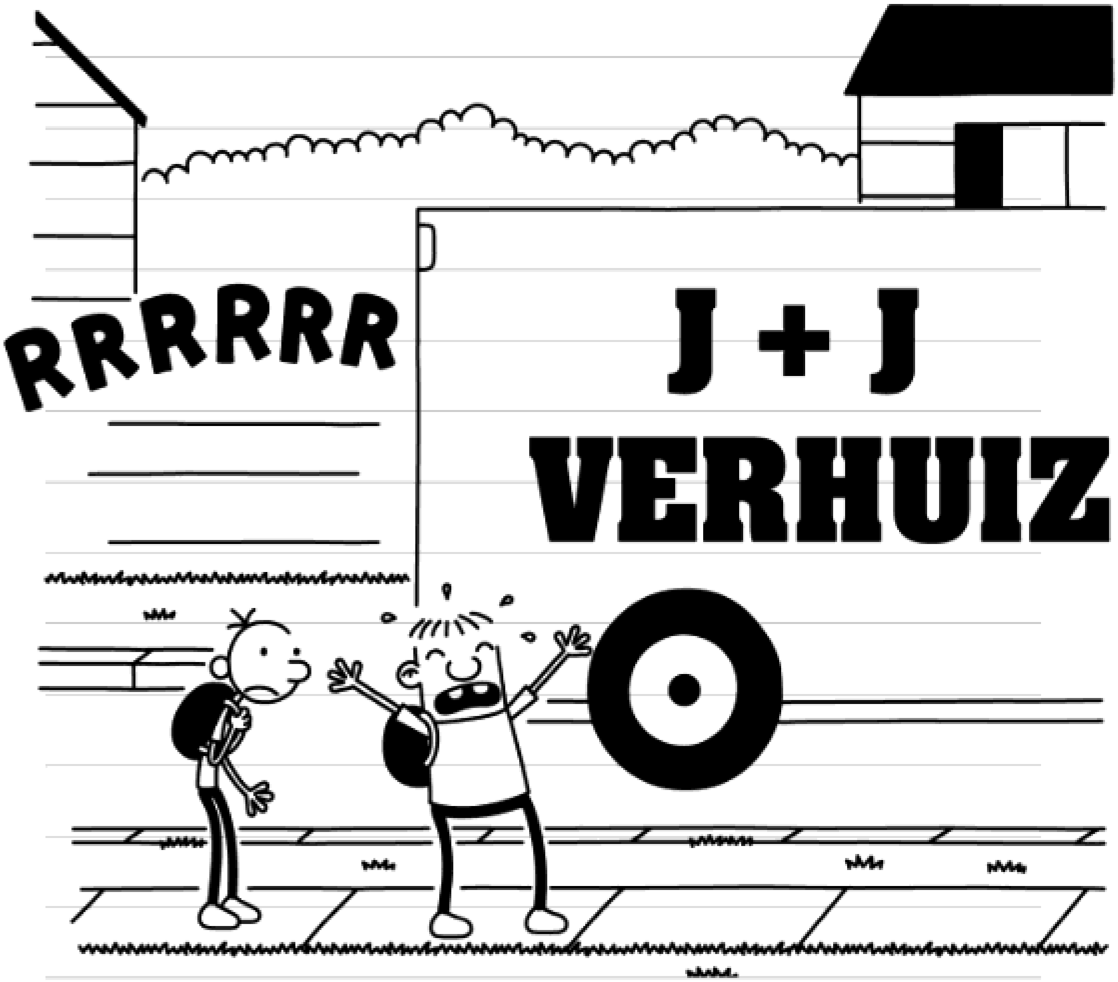

En zelfs ALS hij zich groothoudt, zegt hij nog van die kleine dingetjes waardoor ik me SCHULDIG voel over de verhuizing.

Vanmiddag moesten we op weg naar huis over het gras lopen, omdat het paadje net was gerepareerd. Maar zelfs dat gaf Theo een IDEE. Hij zei dat we onze NAMEN met een stok in het beton moesten schrijven, met 'BESTE VRIENDEN' eronder.

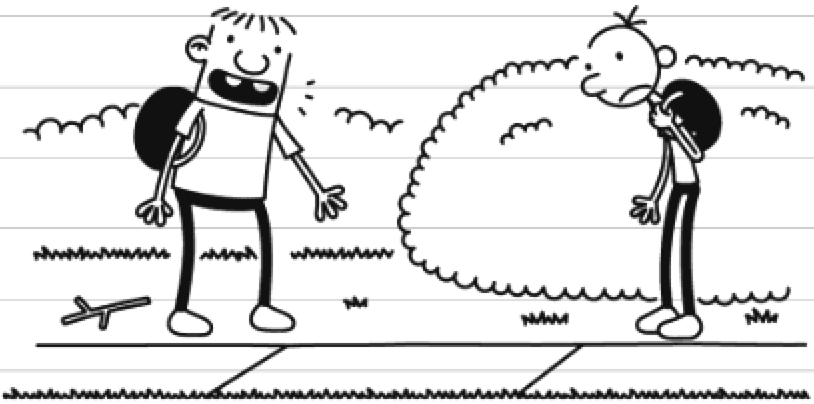

Maar ik vond het wel ongemakkelijk om in zoiets BLIJVENDS te schrijven, vooral omdat ik niet wist hoe het in mijn nieuwe buurt zou gaan qua vrienden. Ik wilde dat niet tegen Theo zeggen, want ik wist dat hij dan weer helemaal zou flippen.

Dus ik schreef wat extra's met die stok om mezelf wat speelruimte geven, voor alle zekerheid.

Zaterdag

Vorige week was de laatste schooldag, en terwijl alle ANDEREN al van hun zomervakantie genieten, zijn wij aan het INPAKKEN.

Mam heeft voor alle gezinsleden een map en een rooster gemaakt, en iedereen is verantwoordelijk voor het inpakken van zijn eigen spullen. Het wordt KRAP, maar we zouden het net moeten redden voor de verhuiswagens volgend weekend komen.

PAP doet er het langst over. Hij wil zeker weten dat niet één poppetje van zijn Slag bij Waterloo stukgaat, dus hij gebruikt voor ELK poppetje een hele rol bubbeltjesplastic.

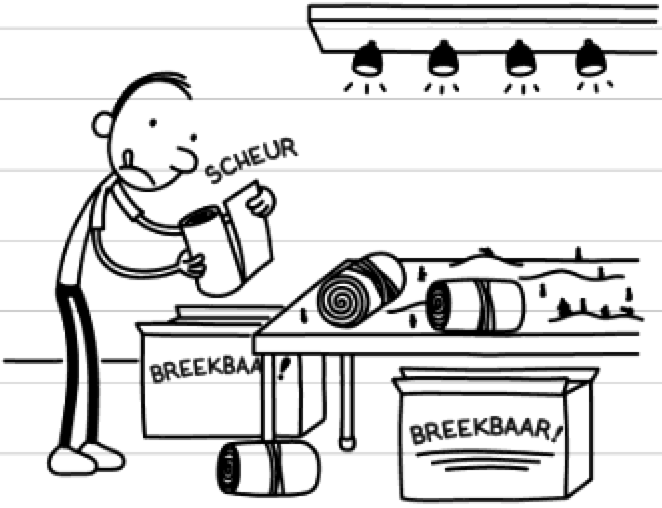

Mam hoopte dat onze buren een afscheidsfeestje voor ons zouden organiseren, maar door al het verbouwen de afgelopen maand zijn we hier niet zo POPULAIR meer. Dus besloot mam dat we gewoon ZELF een feestje zouden geven.

Het feestje was VANAVOND. Bijna iedereen in de straat had een uitnodiging gekregen en we zetten alles klaar in de tuin.

Rick had er zin in, want zijn band mocht spelen op het feest en pap en mam BETAALDEN er zelfs voor. We waren nog druk bezig met de voorbereidingen toen de eerste gasten aankwamen.

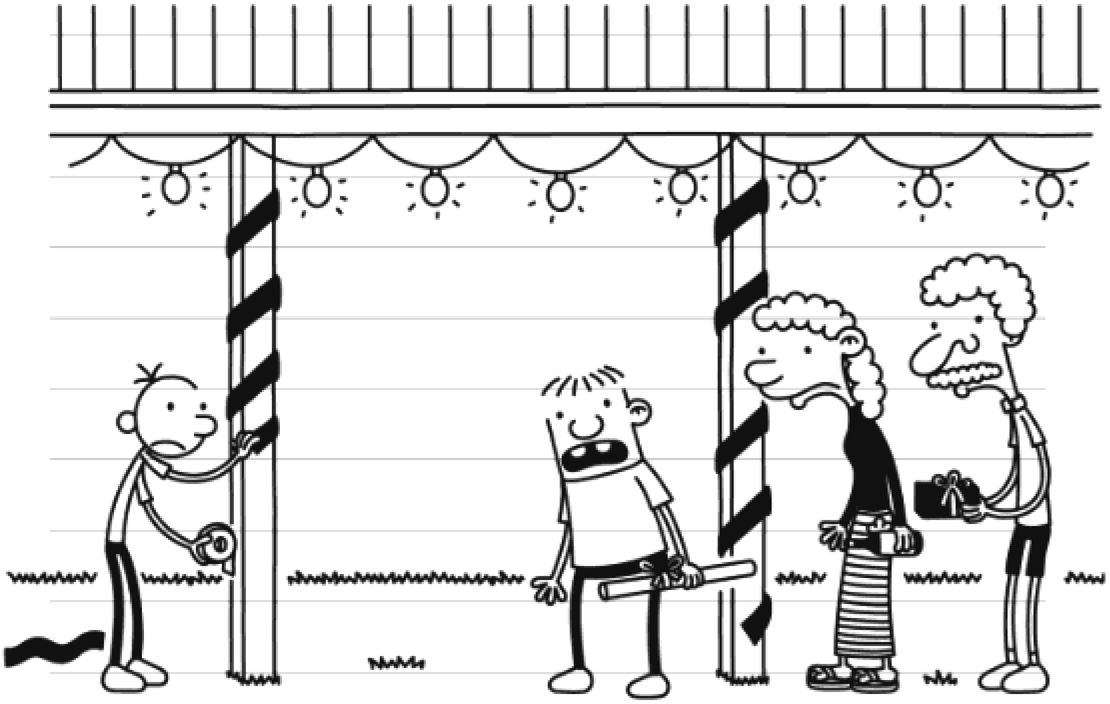

Ik had getwijfeld of ik Theo wel moest UITNODIGEN, want ik was bang dat hij weer een zenuwinzinking zou krijgen. Maar ik vond het eigenlijk heel fijn om hem te zien.

Zijn ouders leken OOK vrolijk en ik kreeg bijna het gevoel dat ze BLIJ waren dat ik ging verhuizen.

Theo zei dat hij een CADEAU voor me had, en dat was een enorme collage van foto's van ons samen door de jaren heen. En ik ga er niet om liegen, ik kreeg een brok in mijn keel.

Ik was wel OPGELUCHT dat dit cadeau alles was. Want na Theo's gedrag de laatste tijd was ik niet verbaasd geweest als hij me een van zijn VINGERS had gegeven of zo.

De collage was voor mijn NIEUWE kamer, zodat ik niet zou vergeten wat voor leuke dingen we samen gedaan hebben. En ik weet niet of er vanavond een boel POLLEN door de lucht zweefden of zo, maar volgens mij kreeg ik toen iets in mijn oog.

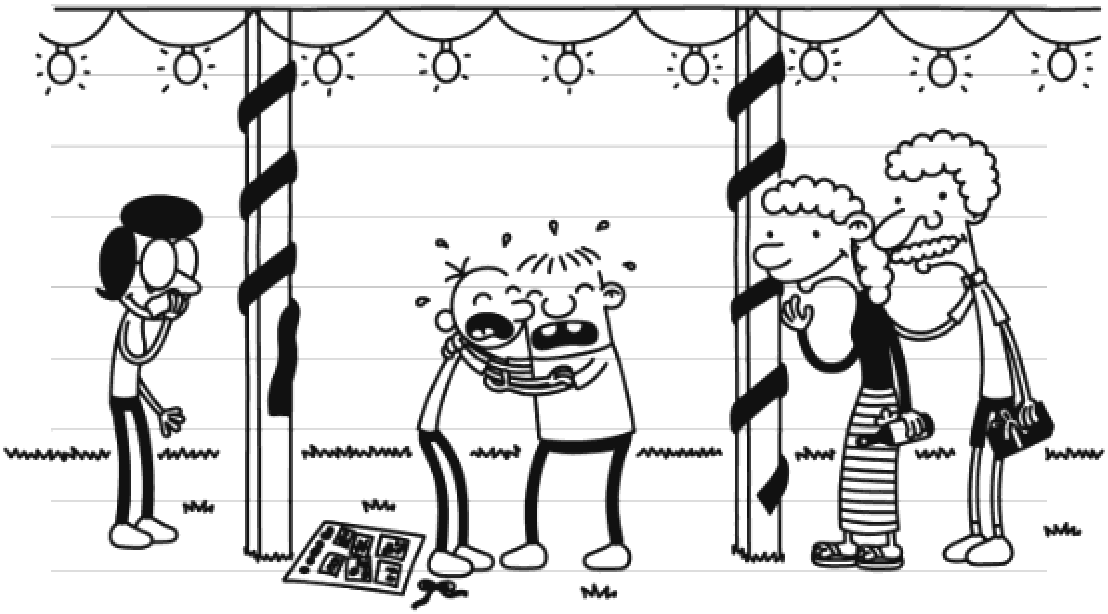

Het werd me allemaal wel iets te klef, dus ik was blij toen er ook andere gasten op het feest begonnen aan te komen.

En vanaf dat moment ging het SNEL. Ricks band begon te spelen op de veranda en een stel tieners van een examenfeestje een paar huizen verderop kwamen op de muziek af. Toen leek het wel alsof iedereen uit de straat TEGELIJK op ons feestje was, en het werd een GEKKENHUIS.

Ons feestje was aardig WILD, maar vergeleken met dat van MAX stelde het helemaal NIKS voor. En zijn feestje was nog in volle gang toen ik naar bed ging.

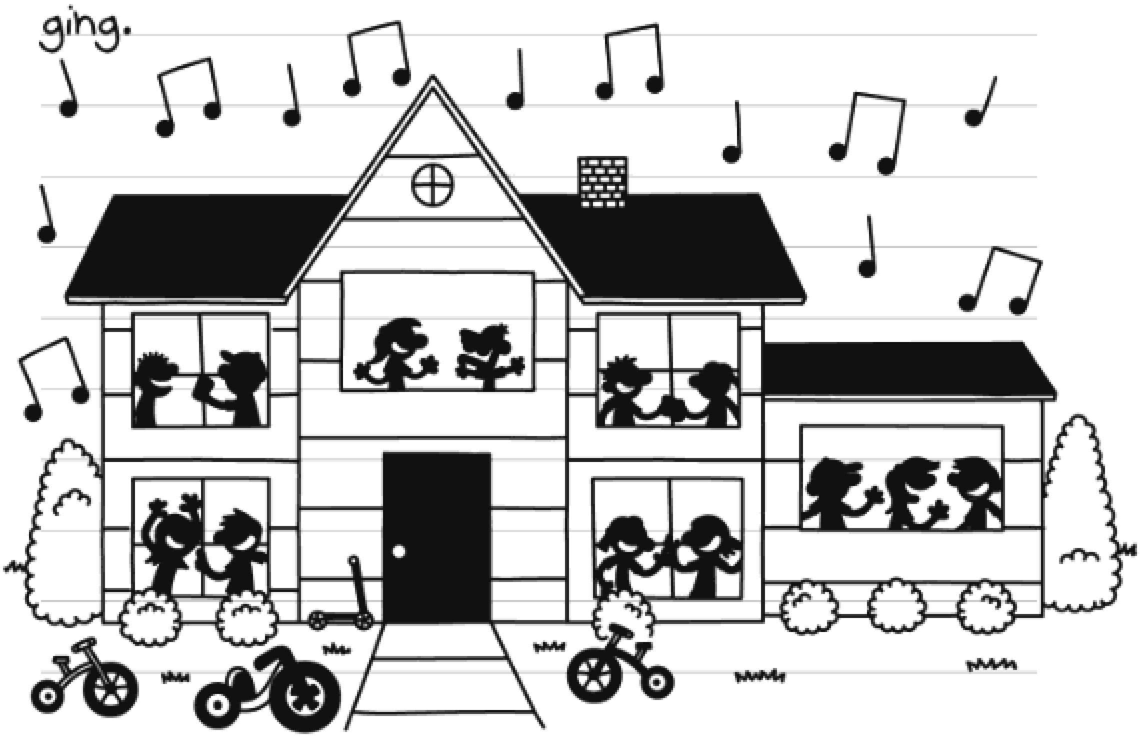

Zondag

Ik moet toegeven dat we gisteravond een hoop LOL hebben gehad. Treurig eigenlijk, net nu het hier LEUK begint te worden, gaan wij WEG.

Ik was als eerste wakker vandaag, en toen ik uit het raam keek zag ik dat ons een lange dag schoonmaken te wachten stond.

Het zou een stuk makkelijker zijn geweest als die CONTAINER er nog had gestaan.

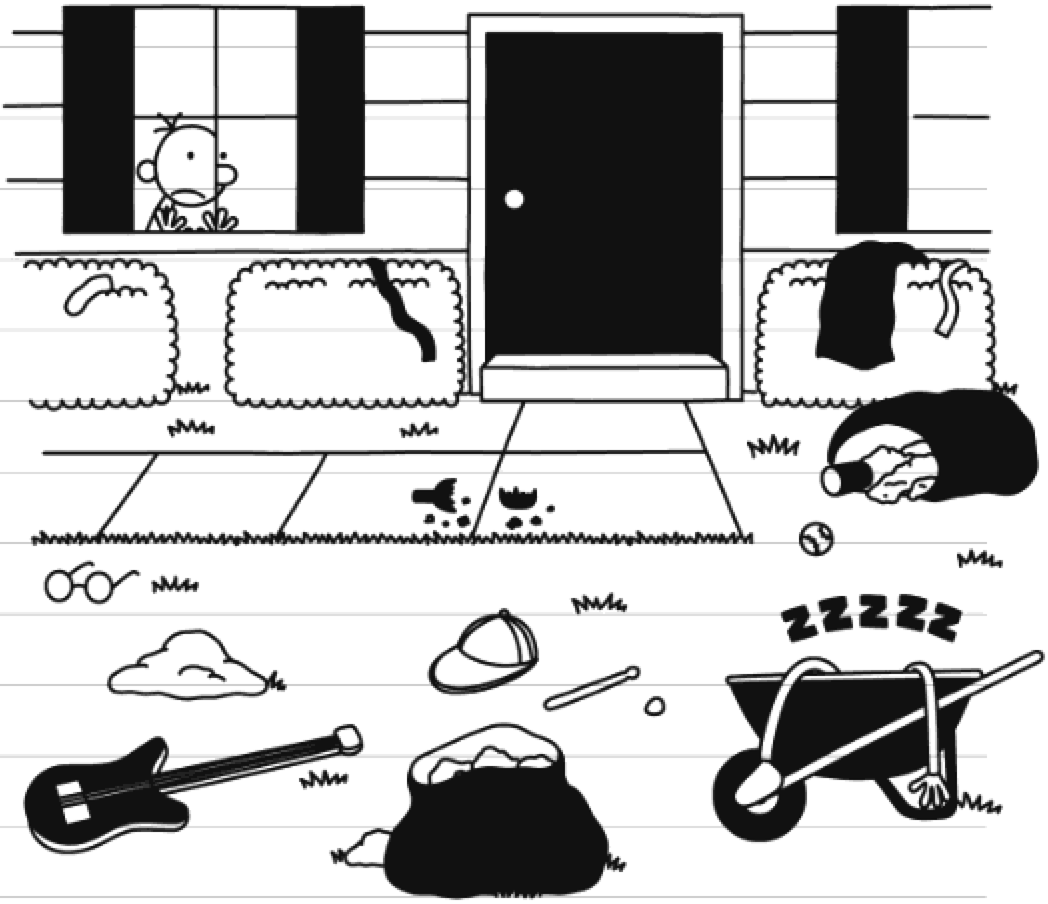

Terwijl ik uitkeek over de voortuin, stopten er twee grote vrachtwagens voor de deur. Ik begreep er NIKS van, want onze verhuizing was pas over een week.

Een paar mannen stapten uit en eentje kwam naar de voordeur. Dus ik ging naar buiten om hem op te vangen.

De man vertelde me dat zijn team klaarstond om onze spullen in de vrachtwagens te laden, en dat ze dus binnen moesten komen. Inmiddels stond mam bij de voordeur.

Ze zei tegen die vent dat hij een week te VROEG was en dat we pas VOLGENDE week zondag gingen verhuizen. Maar hij haalde een contract tevoorschijn met VANDAAG als verhuisdatum en onderaan stond mams HANDTEKENING.

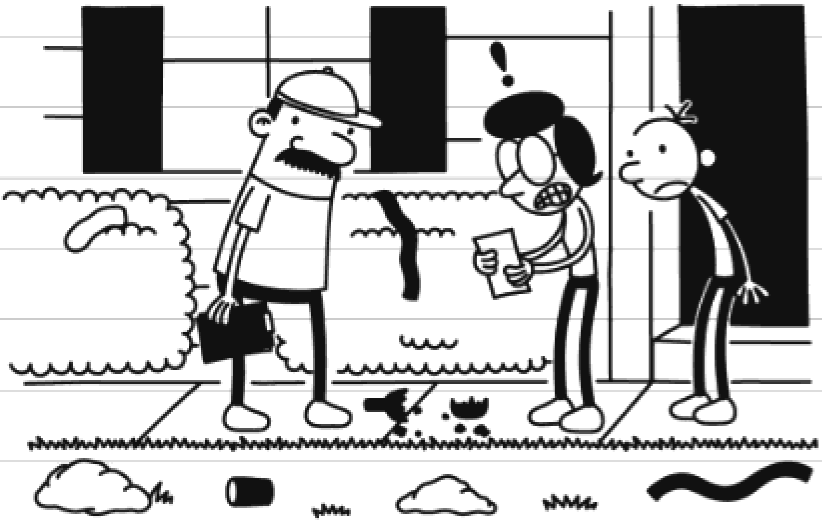

Mam zei dat ze een FOUT had gemaakt en dat we nog niet klaar waren om te verhuizen. Hij zei dat we de aanbetaling niet konden 'terugvorderen', dus dat we het geld dat we al betaald hadden kwijt waren als we niet VANDAAG zouden verhuizen.

Nu raakte mam in PANIEK. Ze maakte iedereen wakker en zei dat we moesten INPAKKEN. De verhuizers zeiden dat we twee uur hadden om alles in de vrachtwagens te krijgen, dus we hadden HAAST.

Tot nu toe waren we heel voorzichtig geweest met inpakken, zodat er niets zou BESCHADIGEN. Maar nu hadden we daar geen tijd meer voor.

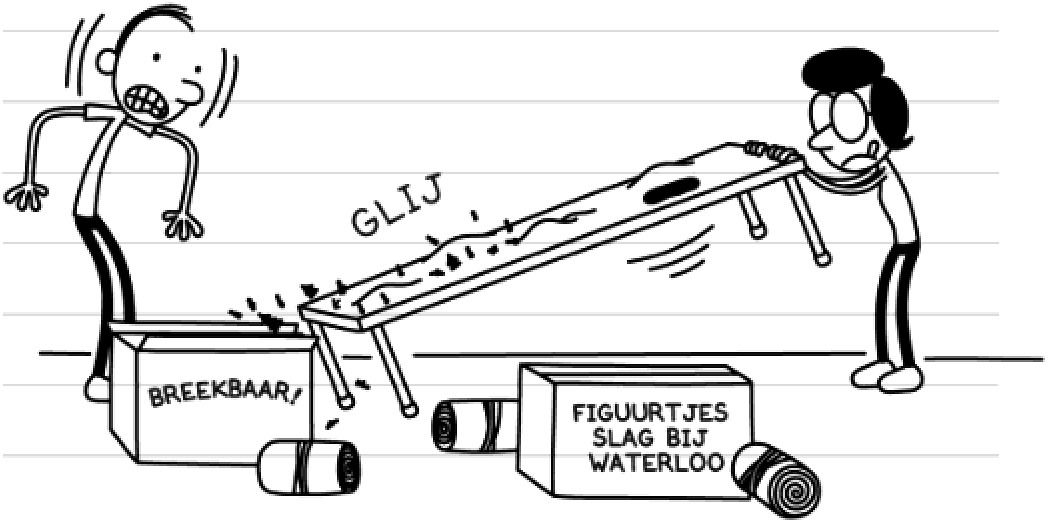

Het kon de verhuizers ECHT niks schelen of onze spullen kapotgingen. En daarom was het een slecht idee om ze de BORDEN te laten inpakken.

Mam vroeg de verhuizers of ze in plaats daarvan de MEUBELS wilden doen, en ze begonnen in de kelder.

Toen belde er iemand aan. Het was de gast die we hadden ingehuurd om de JACUZZI weg te halen, en hij had zijn kraan in onze voortuin geparkeerd.

Met alles wat er VERDER nog aan de hand was, kon de TIMING echt niet slechter.

De kraanmachinist legde uit dat hij zijn voertuig niet in onze achtertuin kon krijgen zonder de bloementuin van onze buren plat te walsen, dus hij wilde de jacuzzi OVER het huis heen tillen.

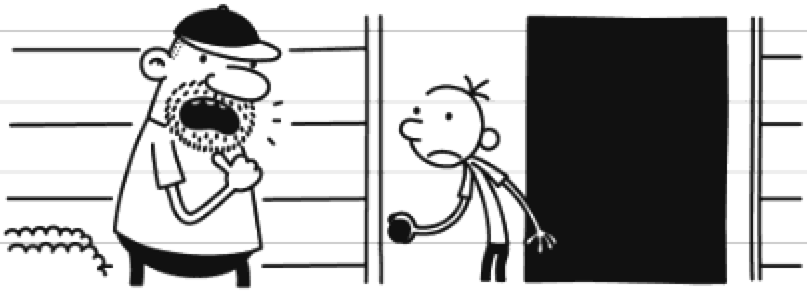

Dat klonk MIJ nogal idioot in de oren, maar die vent zou wel weten wat hij deed.

Ik liet die gast zien waar de jacuzzi was en hij deed er een paar banden omheen. Toen maakte hij die banden vast aan een enorme HAAK en tilde de jacuzzi van de veranda.

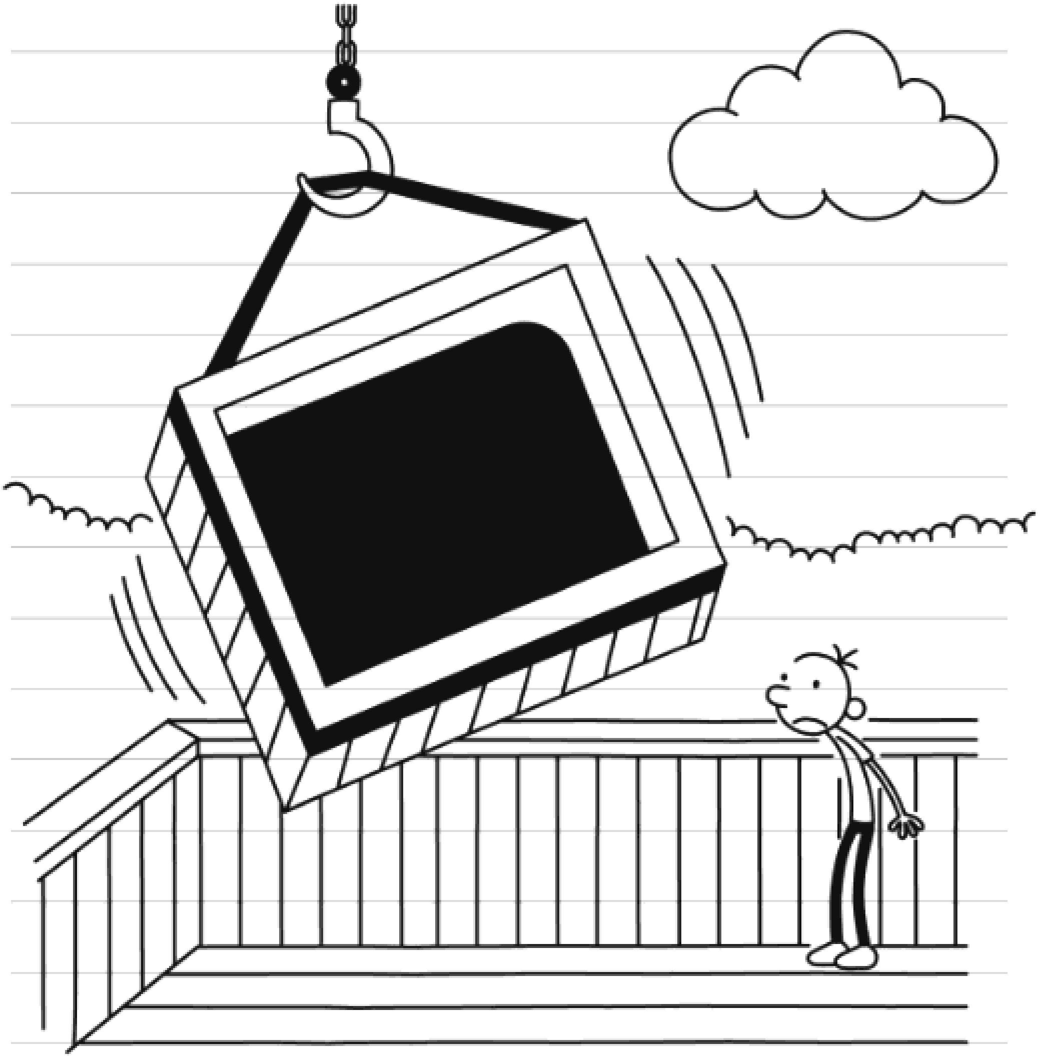

Maar toen hij zijn voertuig achteruit wilde rijden, kon hij niet VERDER, omdat de verhuizers allemaal MEUBELS in de tuin hadden opgestapeld. Dus nu bungelde die jacuzzi boven ons DAK.

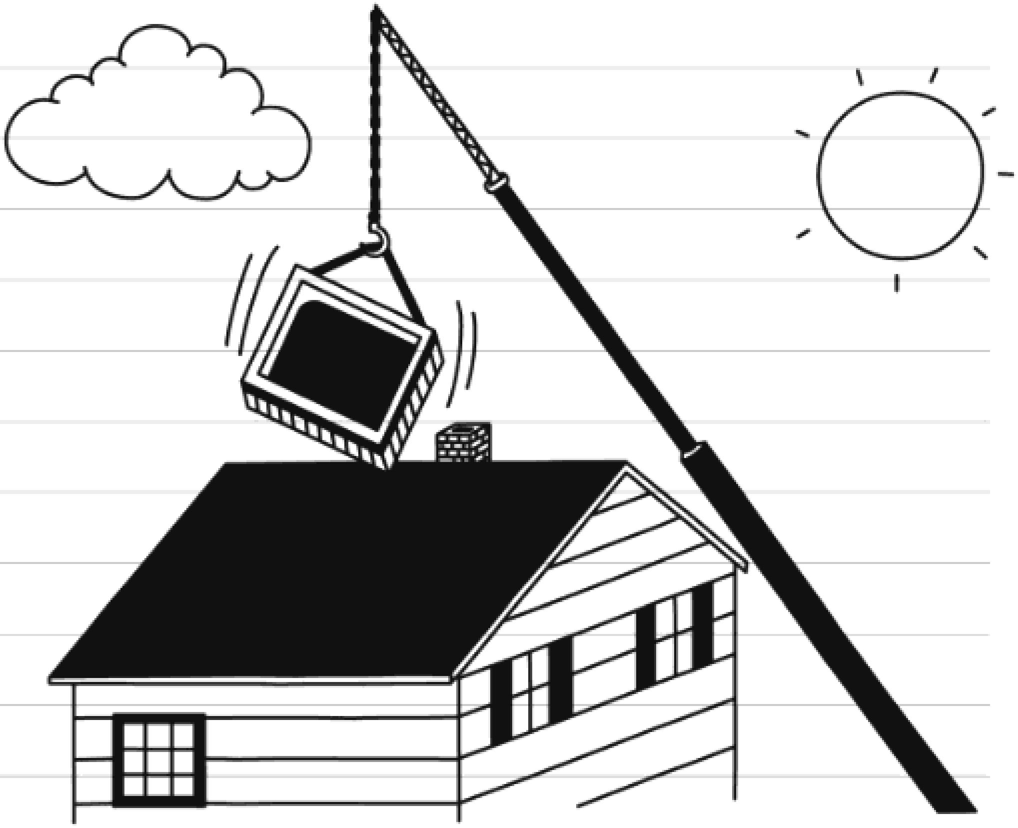

En alsof de hele situatie nog niet stressvol GENOEG was, stond THEO opeens in mijn voortuin.

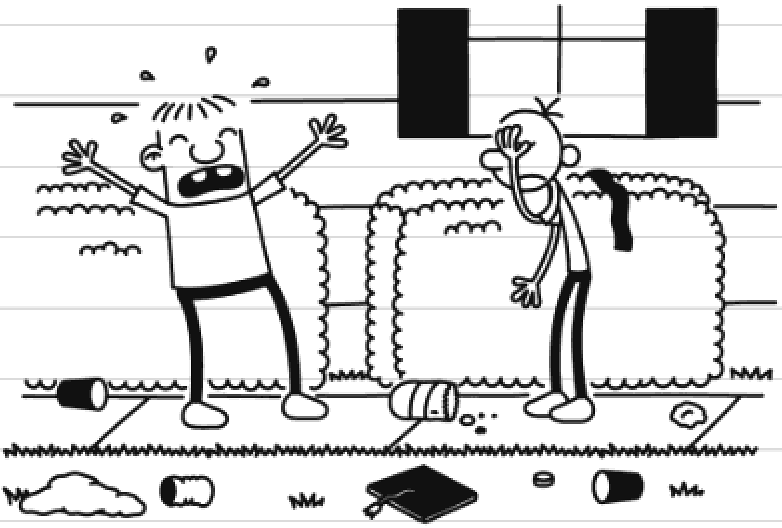

Maar ik had geen TIJD voor Theo, want nu had ik een NIEUW probleem.

Die vent uit de Kolkstraat parkeerde zijn auto voor ons huis en begon alle MEUBELS in te laden die de verhuizers zolang op de stoep hadden gezet. En toen herinnerde ik me dat het ZONDAG was, de dag dat we ons VUILNIS buitenzetten.

Ik gebaarde naar hem dat hij weg moest gaan. Maar de kraanwerker dacht dat ik hem een teken gaf dat hij achteruit kon rijden, en dat DEED hij dan ook.

En dat was het einde van onze BANK.

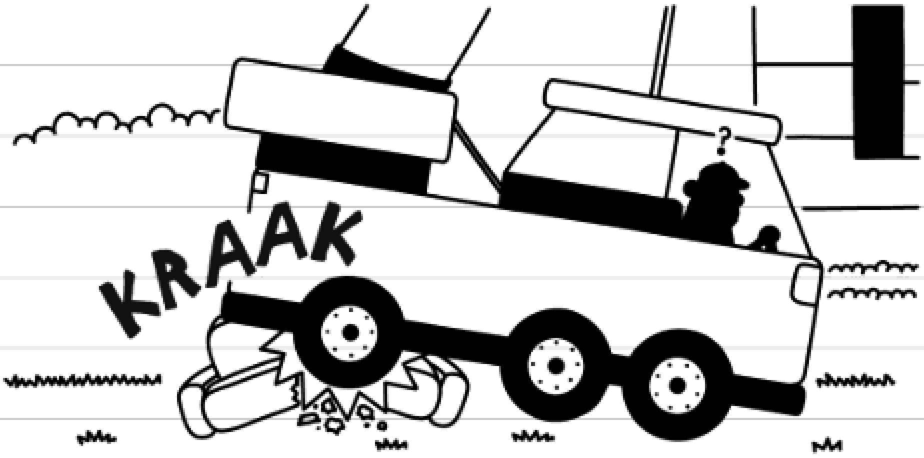

De KRAAN stopte, maar de jacuzzi NIET. Hij begon raar rond te zwaaien boven ons huis, en toen ramde hij de SCHOORSTEEN.

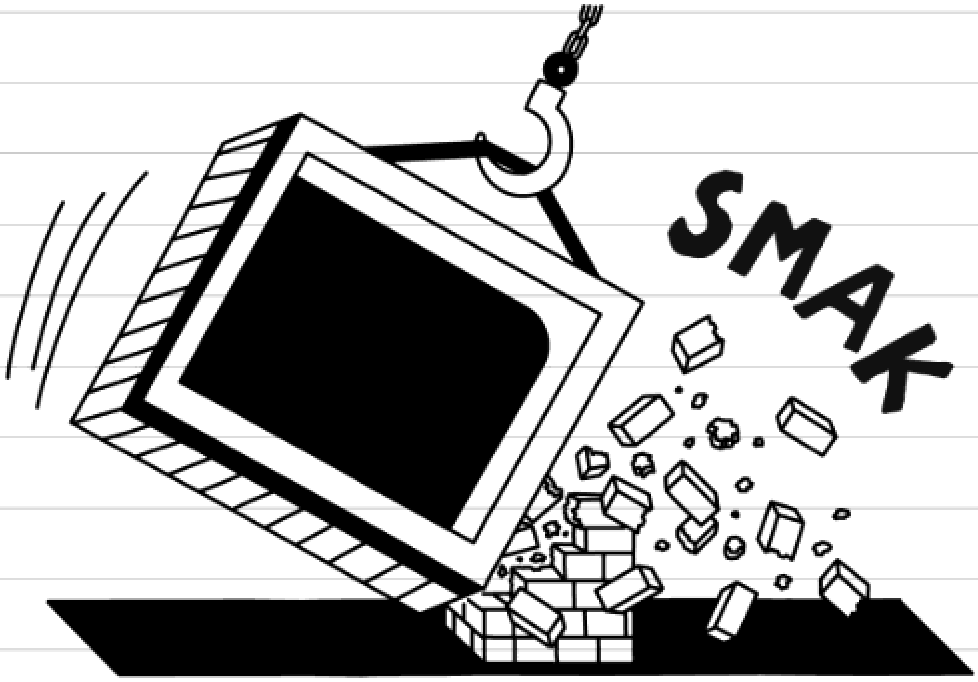

De bakstenen gleden van het dak en misten op een haar na mijn OUDERS, die buiten kwamen kijken om te zien wat er allemaal aan de HAND was.

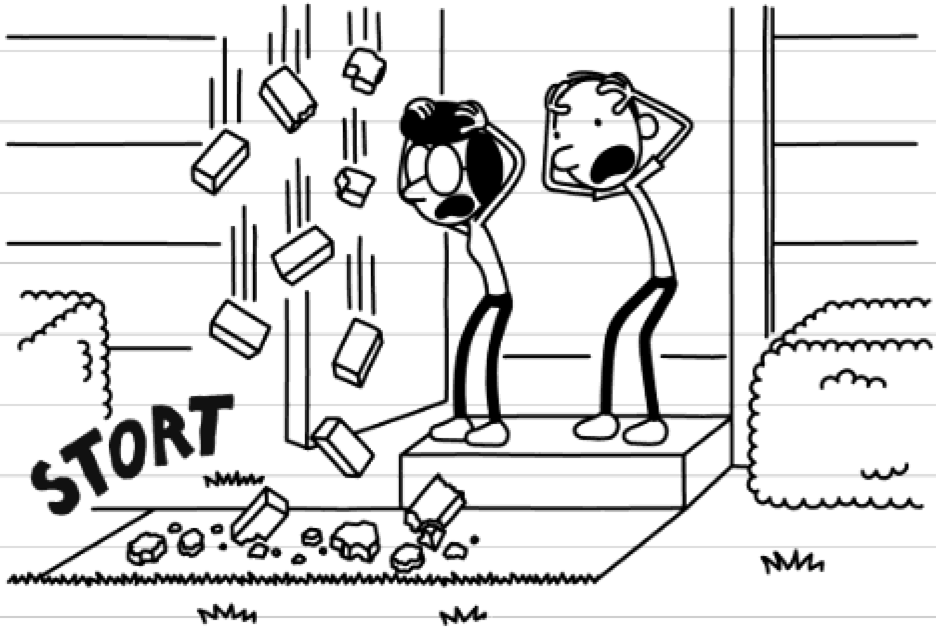

Daarna dacht ik dat het VOORBIJ was, want ik kon me niet voorstellen dat er NOG iets ging gebeuren. Maar WEL dus.

Er bleek ook een wespennest in de SCHOORSTEEN te zitten, wat verklaart hoe de wespen al die tijd ons huis binnenkwamen. En nu waren ze LOS, en uit op WRAAK.

We zochten dekking in het huis, maar de kraanmachinist kon niet snel genoeg wegkomen.

Toen de wespen zijn cabine in vlogen, trapte hij per ongeluk tegen een hendel. Daardoor liet de kraan de JACUZZI los, die vervolgens door het DAK viel.

Eerlijk gezegd was ik op dat moment wel OPGELUCHT. Want nu wist ik ZEKER dat het niet nog ERGER kon worden.

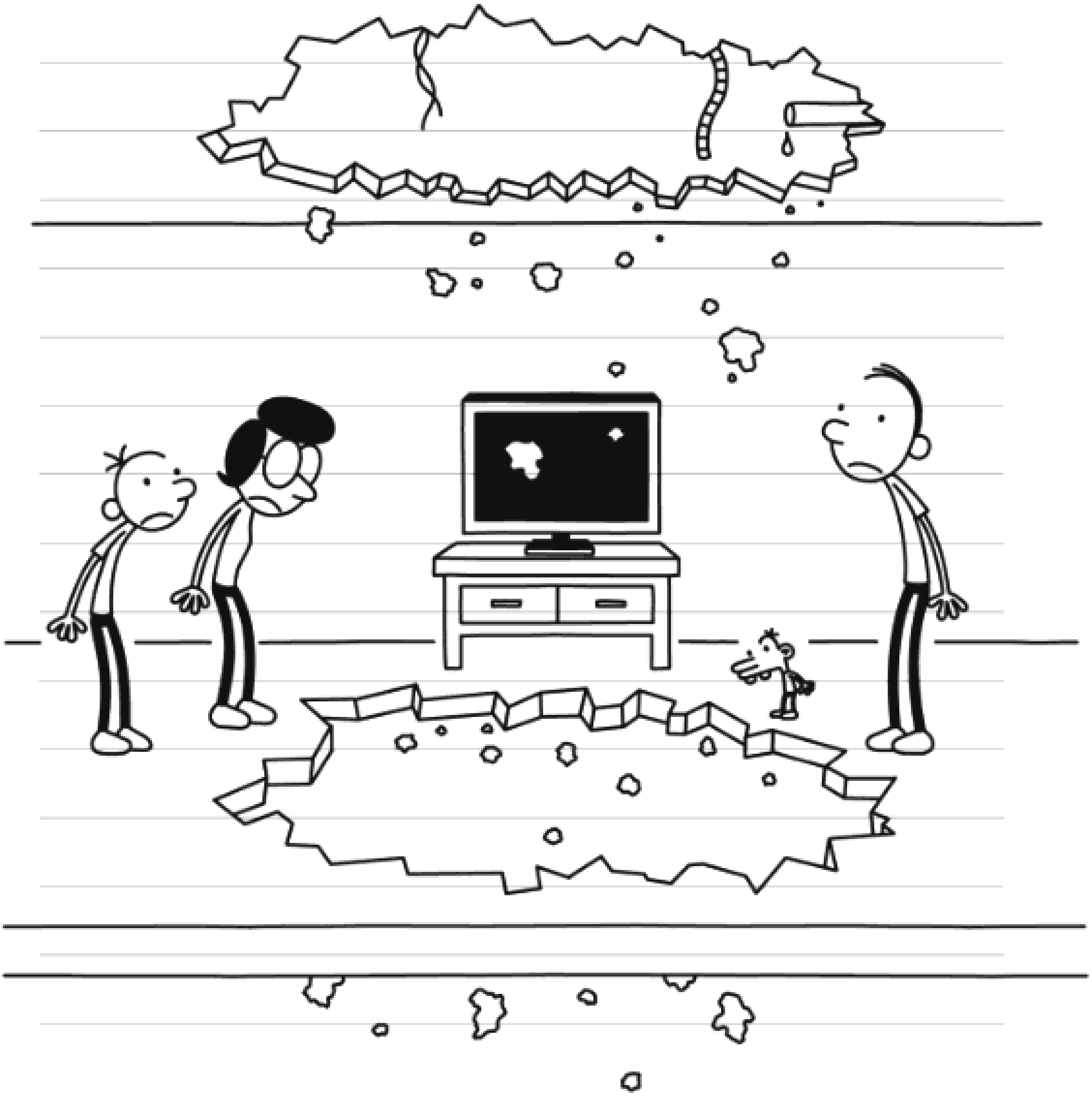

Donderdag

Het enige lichtpuntje na de gebeurtenissen van afgelopen weekend is dat Rick het allemaal heeft OVERLEEFD.

De jacuzzi kwam midden in zijn KAMER terecht, dus we dachten dat hij VERPLETTERD was. Maar wat bleek? De verhuizers hadden Ricks bed met Rick en AL uit de kelder gehaald en in een van de verhuiswagens geladen.

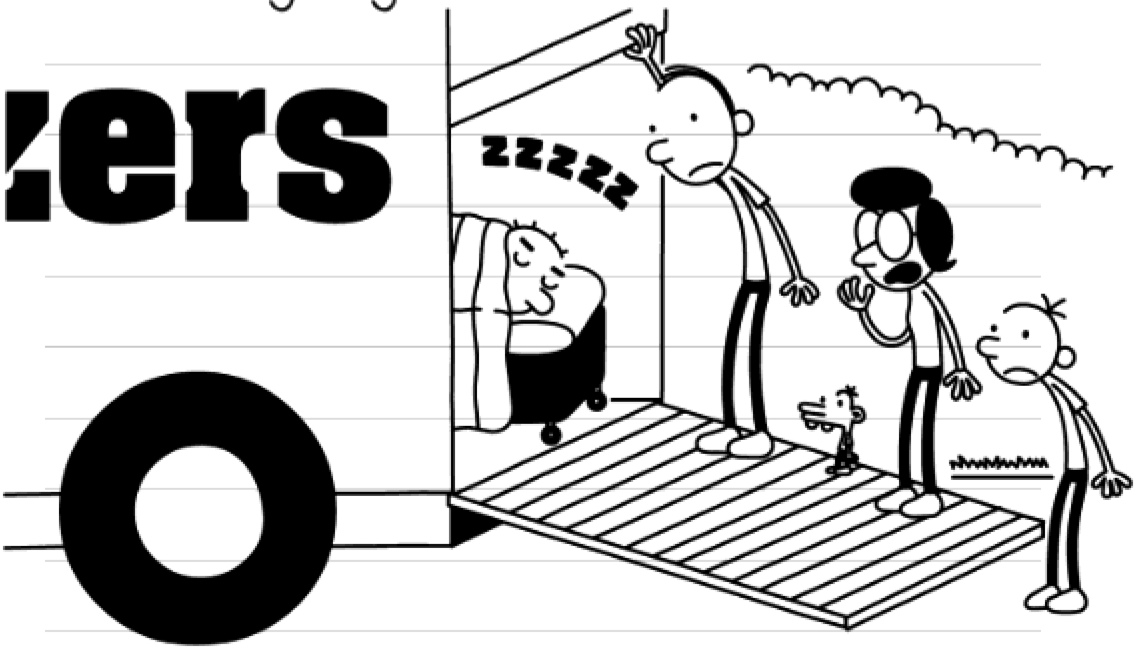

Verder is er alleen SLECHT nieuws. De kopers van ONS huis hebben zich teruggetrokken, dus we kunnen het NIEUWE HUIS niet betalen. Ik denk dat we hier voorlopig niet WEGKOMEN.

Eerlijk gezegd weet ik ook niet zeker of ik wel klaar was voor een verhuizing. Het zou nog een heel gedoe zijn geworden om een nieuwe beste vriend te vinden. En trouwens, ik moet Theo nog zo veel LEREN voor ik wegga.

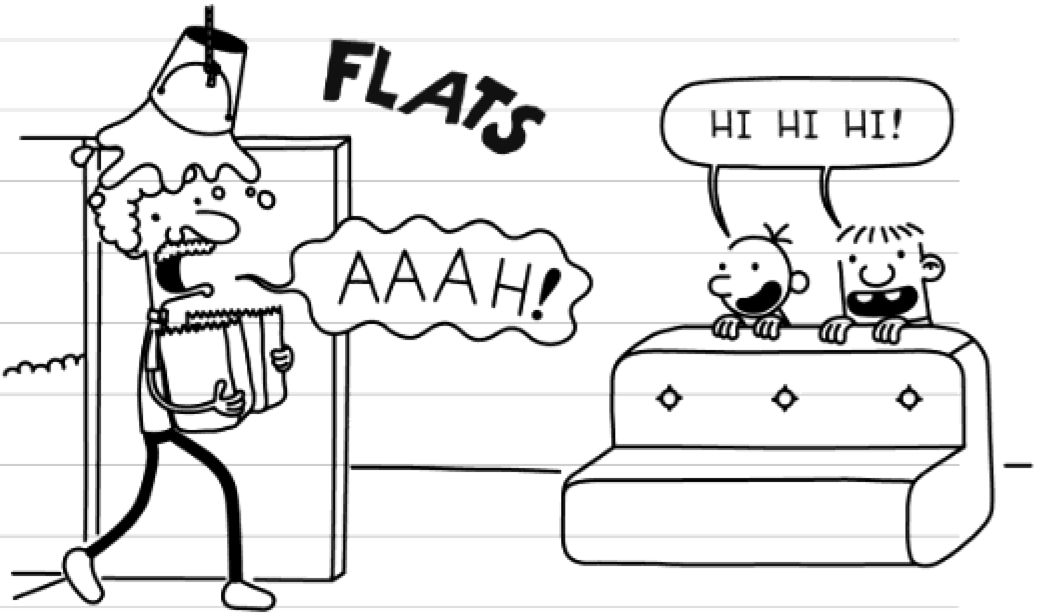

Waarschijnlijk kan ik wel een LES leren uit alles wat er gebeurd is, zoals 'wees blij met wat je hebt' of 'zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens'. Maar dat soort flauwe dingen staan in boeken voor kleine kinderen.

Dus MIJN les is een heel andere: kom nooit te laat op de begrafenis van een oude dame. Want geloof me, ze zal je laten BOETEN.

DANKWOORD

Mijn vrouw, Julie, bedankt voor je liefde en steun, vooral als ik een deadline heb. En ook mijn familie: bedankt voor jullie aanmoediging al die jaren.

Charlie Kochran, bedankt dat je elke punt, elke komma en elke puntkomma in deze boeken even belangrijk vindt. Ik wil iedereen bij Abrams bedanken: Michael Jacobs, Andrew Smith, Hallie Patterson, Melanie Chang, Kim Lauber, Mary O'Mara, Alison Gervais en Elisa Gonzalez. Mijn dank gaat ook uit naar Susan Van Metre en Steve Roman.

Ik wil het geweldige, vriendelijke Loser-team bedanken: Shaelyn Germain, Anna Cesary en Vanessa Jedrej. Daarnaast bedank ik ook Deb Sundin, Kym Havens en het fantastische personeel van An Unlikely Story.

Chad Beckerman, jou wil ik speciaal bedanken voor je formidabele ontwerpvaardigheden en voor je vriendschap al deze jaren. En Liz Fithian, bedankt voor alle mooie herinneringen aan onze reizen.

Rich Carr en Andrea Lucey, bedankt voor jullie geweldige steun. Paul Senott, bedankt voor al je hulp. Sylvie Rabineau en Keith Fleer, bedankt voor alles wat jullie voor me doen.

En zoals altijd: Jess Brallier, bedankt voor je onophoudelijke steun.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney stond met de boeken van de Loser-serie op nummer 1 van *The New York Times*-bestsellerlijst en won zes keer de Kids Choice Award van Nickelodeon. *Time Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de honderd invloedrijkste mensen ter wereld. Hij is ook de oprichter van Poptropica.com, dat door *Time Magazine* werd uitgeroepen tot een van de vijftig beste websites. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisd naar New England. Jeff woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts, waar ze ook een boekwinkel hebben: An Unlikely Story.

Bram vindt zichzelf perfect, maar jij en ik weten wel beter...

De familie Botermans krijgt een erfenis. Bram weet daar wel raad mee, maar zijn moeder wil het geld gebruiken om het huis op te knappen. Zodra de werklui beginnen, gaat alles mis; de puinhoop is niet te overzien. Bram is totaal gesloopt en vraagt zich af of er nog iets te redden valt. Dan daalt het stof neer... wordt het verbouwen of verhuizen?

'Echt een vet gaaf boek!'
Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'
Kidsweek

'Hilarisch!'
CJP Schoolmagazine

'Immens populair'
Trouw

UITGEVERIJ De Fontein

www.wimpykid.com
www.hetlevenvaneenloser.nl